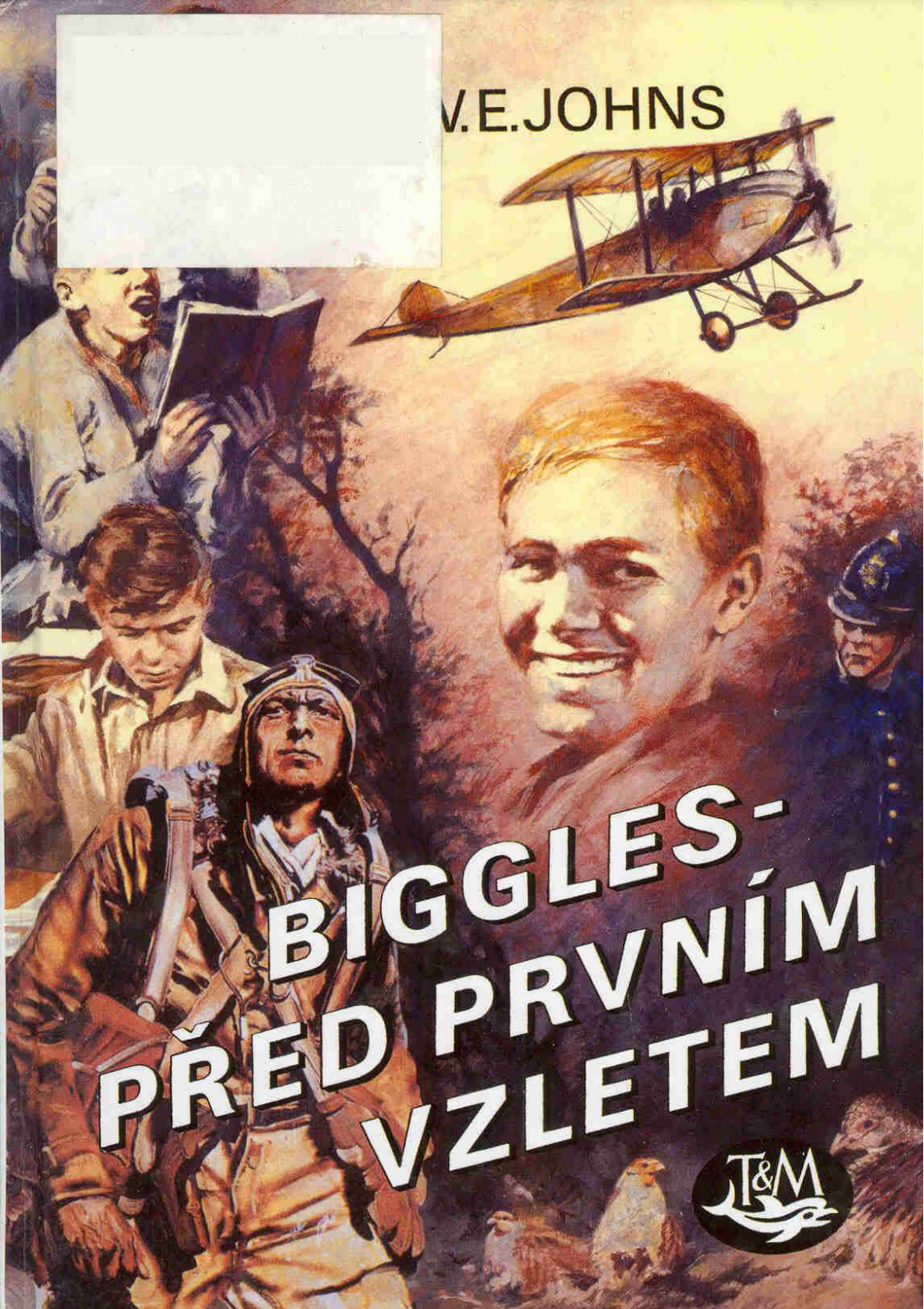
W.E.JOHNS

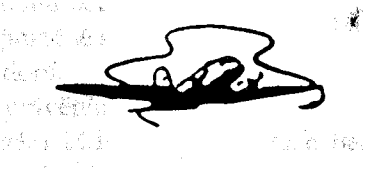
BIGGLES- PŘED PRVNÍM VZLETEM

T&M

WILLIAMS EARL JOHNS

-

BIGGLESS PŘED PRVNÍM VZLETEM

TOUŽIMSKÝ®
& MORAVEC

© by W. E. Johns (Publications) Ltd
Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian
© Petr Barč, 2003
© Zdeněk Burian – dědicové, 2003
Translation © Oldřich Vidlák, 2003
Remake © Mikuláš Moravec, 2003

ISBN 80-7264-060-7

PŘEDMLUVA

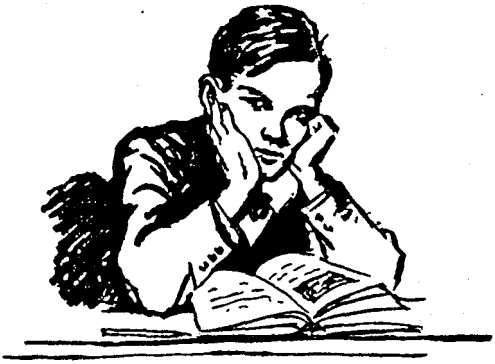
O událostech, o nichž se v této knize vypráví, jsem psal proto, abych vyhověl četným čtenářům, kteří chtěli vědět, jak prožíval Biggles svá školní léta. Nepředstavujte si, že popsané příběhy byly na denním pořádku. Ne, nic takového. K dramatickým příhodám nedocházelo příliš často, byly jen výjimečné. Šlo o události, jež vystupovaly z řady všedních dnů, v nichž si Biggles začínal zvykat na život ve škole. Přesto se mu zdál být jeden den jako druhý a jak už to ve škole bývá, jen výjimečně se stalo, že něco narušilo jednotvárnost tohoto životního období.

Podrobným vyprávěním o těch dnech bych se jen opakoval. A také by to nemělo žádný smysl, protože běžná praxe ve škole v Malton Hallu nepřekračovala zásady, které byly dobře známé každému, kdo byl někdy žákem internátní školy. Biggles měl možná zpočátku ve škole trochu smůlu, ačkoli pozorný čtenář si snad povšimne, že to co se stalo, celkem vzato na štěstí moc nezáviselo. Připusťme, že nesnáze, do kterých se dostával, zavinila někdy jeho neukojitelná zvídavost.

Pokud jde o to ostatní, nebyl ani lepší ani horší, než byli v tehdejší době jiní žáci jeho věku. Jako každý chlapec v některých předmětech vynikal a v jiných se mu zoufale nedařilo. Byl však přemýšlivý a měl sklon spíše k vážnosti než k rozjívenosti. Pokud byl při některých příležitostech nedůtklivý a svéhlavý a jindy zas úzkostlivý, dá se to přičíst i jeho tělesné slabosti, která byla příznakem tropické nemoci, jíž dostal jako dítě v Indii. Slabost si dobře uvědomoval. Zdravé ovzduší jeho ostrovní země však jeho chorobu brzy potlačilo a potíže zmizely.

Je třeba si uvědomit, že v době o které píšeme, vypadaly věci naprosto jinak než dnes. Silnice na venkově nekrylo dláždění ani asfalt, ale prach, který jen zřídkakdy rozvířil jedoucí automobil. Když tehdy tahouni spatřili motorové vozidlo, plašili se. V době kdy Biggles přišel do Malton Hallu, dosud nikdy neviděl letadlo a nijak se tím nelišil od ostatních lidí. Jízdní kola se teprve začínala vyvíjet. Tříchlostní soukolí byl jedinečný vynález, kterým se vychloubali. Telefon byl zázrak moderní techniky. Nikdo neznal kino ani rádio.

Na válku si kromě hrstky starších zkušených mužů nikdo nepamatoval, a ani ti neměli nejmenší ponětí, co by je čekalo, kdyby k ní došlo. Anglický venkov žil v klidu, beze spěchu a v míru, kterému se země těšila již mnoho let.

KAPITOLA PRVNÍ

PŘICHÁZÍ BIGGLES

Plukovník Horace Chase, M A – magistr umění a ředitel školy v Malton Hallu, kterého již tři generace žáků láskyplně nazývaly „Chevy“, po nesmělém zaklepání na dveře, ani nevzhlédl od stolu a pronesl jen úsečné: „Dále.“

Někdo vstoupil, ale ředitel, dokud neukončil dopis, který právě uzavíral podpisem a pečlivě neotřel špičku pera, na chlapce stojícího před ním ani nepohlédl.

Potom si chvilku učitel a žák jeden druhého pozorně prohlíželi. Učitel viděl drobného, pěkně oblečeného, ale křehce vypadajícího chlapce s citlivou tváří, přemýšlivýma očima a s malými pevnými ústy. Světlé vlasy měl po straně učesané na pěšinku.

Hoch měl před sebou muže střední postavy, oděného do černého obleku, s vyhublou, čistě oholenou tváří a s krátce sestřiženými, ocelově šedými vlasy. Nebyl ještě tak starý, avšak zaručeně již překročil padesátku. Měl modré oči a přestože jejich pohled nebyl zrovna přísný, byl tak pronikavý, že nebylo snadné mu čelit. Malé vrásky v koutcích jeho pevně sevřených úst mírnily výraz tváře, která by jinak působila stroze.

Není pravděpodobné, že by si chlapec uvědomil důležitost tohoto setkání. Nemohl tušit, že jde o začátek procesu, v němž osobnost muže, sedícího před hochem, bude utvářet jeho charakter, a to nejen v období dlouhého pobytu ve škole, ale po celý jeho další život. Ředitel to však dobře věděl.

Opřel se zády o křeslo, spojil hroty prstů obou rukou a konečně přerušil ticho. Určitá odměřenost v jeho hlase chlapce polekala. „Tak vy jste ten nový chlapec. Bigglesworth, že?“

„Ano, pane.“

„Kdy jste přijel?“

„Dnes ráno, pane.“

„Proč jste nepřijel již včera na zahájení školního roku?“

„Nebylo mi dobře, pane. Dostal jsem další záchvat horečky.“

„Chápu. Našel jste svůj pokoj?“

„Ano, pane.“

„Stůjte rovně, chlapče,“ nařídil ředitel rázně. „Zvedněte hlavu, narovnejte se v ramenou. Nemáte důvod, abyste zde nebo někde jinde stál tak zvadle.“

„Ano, pane.“

„A otvírejte ústa, když mluvíte. Budete-li takhle mumlat, lidé neuslyší co říkáte.“

„Ano, pane,“ přidal hoch na důrazu.

„To už je lepší. Jak se daří vašemu bratrovi?“

„Docela dobře, pane.“

Je stále ještě v Sandhurstu?“

„Ne, pane. Stal se důstojníkem střeleckého pluku. Zpráva o jeho jmenování byla zveřejněna minulý týden. Určitě vám napíše.“[1]

„Váš bratr je správný chlapík,“ prohlásil ředitel. „Bude z něj dobrý voják. Víte, byl tady skoro tři roky.“

„Ano, pane.“

Ředitelova tvář roztála úsměvem. „Mládenci mu říkali Biggles. Myslím, že vám budou říkat také tak. Kdyby tu býval zůstal, měli bychom tu Bigglese prvního a Bigglese druhého.“

„Lituji, že tady už není,“ řekl Biggles, kterému se trochu ulevilo.

[1] Major Charles Bigglesworth, vyznamenán D S O, M C, padl v boji v září 1918.

„V posledním semestru byl kapitánem školy, ale o tom vy jistě víte. Kolik je vám let?“

„Čtrnáct a půl, pane.“

„Váš bratr sem přišel přibližně v témže věku. Doufám, že budete stejně dobrý.“

„Udělám, co je v mých silách, pane, ale myslím, že to je velice málo pravděpodobné,“ řekl Biggles otevřeně.

„Máte k takovému tvrzení důvod?“ zamračil se ředitel.

„Můj bratr byl větší a silnější. Takový já nikdy nebudu.“

„Chcete ale být vojákem, že ano?“ zeptal se ředitel ostře.

„Ne, pane.“

Ředitel se zamračil ještě víc. „Víte, že tato škola připravuje hochy především na vstup do armády?“

„Ano, pane. Proto můj otec trval na tom, abych nastoupil sem. Chce mít ze mě vojáka.“

„A vám se to nelíbí?“

„Není to tak, že by se mi to nelíbilo, pane, jenomže já se na to nehodím. Víte, pane, já jsem na tom nikdy nebyl příliš dobře se zdravím.“

„Hm,“ zamyslel se ředitel a vytáhl papír. „Váš strýc, brigádní generál Bigglesworth, se o tom zmiňuje v tomhle dopise. Chodil sem před pětadvaceti lety. Pokud vím, bydlíte u něho?“

„Ano, pane. Když mě otec poslal z Indie domů, abych se zotavil z horečky, žil jsem v jeho domě v Norfolku.“

„Píše mi, že nevidí nejmenší důvod, proč byste se nemohl stát prvotřídním vojákem. Co váš otec? On nebyl voják?“

„Chtěl se jím stát, pane, byla to rodinná tradice, ale ani on se netěšil dobrému zdraví. Nastoupil u státní správy v Indií. Teď je zástupcem komisaře ve Spojených provinciích.“

„Rozumím. A vy jste se tam narodil?“

„Ano, pane.“

„Vaše matka zůstala s otcem?“

„Moje matka před několika roky zemřela, pane.“

„Ach, to je mi líto. Chodil jste vůbec v Indii do školy?“

„Ne, pane. Blízko našeho domu nebyla škola. Měl jsem soukromého učitele. O moji výchovu se staral i můj otec.“

„Co vás učil?“

„Učil mě jezdit na koni, pane. Měl jsem svého poníka a trochu jsem hrál pólo a někdy kriket, většinou s vesnickými hochy. Naučil mě také střílet. Střílel jsem často.“

„Z pistole nebo z pušky?“

„Z obojího, pane, ale hlavně z pušky. Začal mě učit střílet z dvaadvacítky, to jsem byl ještě docela malý. Když jsem se naučil zasahovat pevné cíle, chodíval jsem ven se starým *šikari*, který mě také učil stopovat, střílet vrány a jestřáby za letu. Říkal, že to je dobré cvičení.“

„To bych řekl,“ usmál se ředitel. „Trefil jste někdy něco?“

„Ano, pane, často. Měl jsem možnost hodně střílet.“

„Ulovil jste někdy tygra?“

„Ne, pane,“ smutně se usmál Biggles. Jedna příležitost k tomu byla, ale jenom jsem ho poranil. Můj otec se kvůli tomu na mě moc hněval, protože to byl lidožrout. Nakonec ho zastřelil sám.“

„Ale váš strýc tady píše, že jste dostal jednoho levharta. Je to pravda? Zachránil jste prý nějakému člověku život.“

Biggles pokrčil rameny. „To nic nebylo, pane. Ten chlapík byl náš známý, místní obchodník. Levhart přišel sežrat jeho kozu, a když ho muž odháněl, zaútočil na něj. Náhodou jsem šel kolem. Ten levhart byl tak blízko, že jsem ho nemohl minout.“

„Ale postavil jste se mu?“

„Byl jsem tak vyděšený, že jsem nestačil utéct,“ přiznal se Biggles upřímně.

Ředitel se s pochopením usmál. „No, vyhledat a potom zasáhnout kulkou ptáka za letu může být docela zábavná kratochvíle,“ řekl. „Avšak jako znalost, která by vám měla být užitečná v povolání, do něhož se pustíte, to nebude k ničemu.“[2]

[2] Což dokazuje, že i ředitelé se mohou někdy mýlit, neboť to byly právě zmíněné dovednosti, které za necelých pět let vyzvedly Bigglese mezi nejlepší stíhací letce. Při nejmenším je třeba potvrdit, že mu z velké míry umožnily přežít válku, ve které tolik jeho spolužáků ze školy přišlo o život. V době rozhovoru se však o vzdušných bojích nic nevědělo. Nad zemí létalo jenom pár prvních letadel, která ani nebyla vybavená zbraněmi.

Ředitel opět nahlédl do psaní od generála Bigglesworth. „Stojí tady také, že jste četl knihy nepřiměřené vašemu věku.“

„Můj strýc si to asi myslí, pane. Strávil jsem velmi mnoho času na lůžku a tam jsem nemohl dělat nic jiného, než číst.“

„Co jste četl?“

„Hlavně knížky o cestování a výzkumech, pane. Rád se dozvídám něco o cizích zemích.“

„A co dějiny?“

„Ano. Četl jsem i spoustu historických knížek, pane.“

„Zajímáte se o románovou literaturu?“

„Četl jsem nějaké detektivky, pane.“

„Hm,“ zavrčel ředitel. „Ty vám moc nepomohou. Jmenujte předměty ve kterých vynikáte?“

„Myslím, že v dějepisu a zeměpisu, pane.“

„Co chcete říct tím, že myslíte? Vy to nevíte?“

„Vím, pane.“

„Tak to řekněte jasně! Jsou to předměty, které považujete za nejlehčí. Je to tak?“

„Ano, pane. Když nemám co číst, obyčejně vytáhnu atlas. Doufám, že si jednou procestuji většinu zemí a pak se porozhlédnu po všech světadílech.“

Jak vám jde matematika?“

„Příliš dobře ne, pane,“ znejistěl Biggles. „Obávám se.“

„Obáváte se? Čeho se bojíte?“

„No, takových věcí jako je algebra a geometrie. Nedělám v nich žádné větší pokroky.“

„To ovšem není důvod k tomu, abyste se jich bál. Nesmíte se bát ničeho! Víte jak se říká lidem, kteří se bojí?“

„Ano, pane.“

Jak tedy?“

„Poserové.“

Řediteli to zacukalo ústy. „Chcete, aby vám tak říkali?“

„Ne, pane.“

Jestliže budete mluvit o tom, že se bojíte, tak se s tím hodně brzy setkáte. Jak jste na tom s jazyky?“

„Mluvím trochu hindsky. To jsem se naučil od venkovanů v Indii. Umím docela slušně francouzsky, aspoň můj učitel to říkal. Ovšem s latinou to je horší.“

„Co jste dělal v Norfolku?“

„Většinou jsem se toulal s jedním hajným a občas něco dělal na strýcově statku. Lékař mi poradil, abych byl na čerstvém vzduchu a hodně se tam pohyboval.“

„Znáte některé z hochů?“

„Ne, pane.“

„Proč ne?“

„V Indii nežili blízko nás žádní bílí chlapci, a když jsem se vrátil domů a některého potkal, neměl jsem tušení, o čem bych si s ním povídal.“

„To se tu naučíte hodně brzy,“ řekl ředitel suše. „Tak dobrá, Bigglesworthe,“ pokračoval. „Pro začátek vás dám do čtvrté třídy. Uvidíme, jak vám to půjde. Můžete tam hned odejít. Třídu najdete po pravé straně od hlavní školní budovy. Právě teď se tam vyučuje francouzština. Vyučujícímu monsieuru Bougadeovi se představíte sám. V té souvislosti vás ale musím na něco upozornit. Monsieur Bougade nežije v naší zemi dlouho a jeho znalosti angličtiny nejsou velké. Proto jsem v jeho třídách stanovil chlapcům dvojnásobné tresty za špatné chování, aby jim přešla chuť, kdyby je napadlo, bavit se na jeho účet. Rozuměl jste?“

„Ano, pane.“

„V první řadě se musíte naučit stát na vlastních nohou. Možná se vám někteří hoši budou zdát trochu hrubí. Proto se musíte brzy naučit, jak se postarat sám o sebe.“

Biggles vypadal zmateně. „Nějak tomu nerozumím, pane. Proč jsou ti hoši hrubí?“

„Protože to jsou hoši,“ pousmál se ředitel. „Vy jste se asi se stejně starými chlapci nestýkal, takže se vám asi zdejší podmínky nebudou zprvu moc zamlouvat. Ale brzy přijdete na to, jak si s tím poradit. Pamatujte si, co jsem vám řekl o samostatnosti. Nemělo by smysl běhat za mnou se stížnostmi. Jen jedna věc z vás udělá muže, a to vaše vlastní svědomí. Nikdy nezapomeňte, že než se důstojník

odváží poroučet svým mužům, musí umět poručit sám sobě. Samozřejmě budete muset nastoupit do kadetní školy.“

„Ano, pane.“

„Postarám se vám o uniformu. Teď jděte a přihlaste se ve vaší třídě.“

„Děkuji, pane, budu se opravdu snažit,“ slíbil Biggles a vydal se ke dveřím.

„Chlapče!“

Biggles se otočil. „Ano, pane?“

„Nezapomněl jste, co jsem vám říkal o tom, že se máte narovnat v ramenou a zvednout hlavu?“

„Ne, pane.“

„Tak proč to neděláte?“

„Budu na to příště pamatovat, pane,“ hluboce se nadechl Biggles a vyšel na chodbu.

Uvnitř místnosti ředitel snad minutu hleděl na zavřené dveře se sešpulenými rty. Pak se usmál a pokračoval ve psaní.

KAPITOLA DRUHÁ

NEPŘÍTEL HERVEY

Biggles zamyšleně prošel chodbou a kráčel dál dolů po schodech a vstupní branou ven k hlavní školní budově. Náhle za ním zazněly kroky. Než se stačil otočit, někdo mu položil dlaně na oči a pevně mu sevřel hlavu. „Hádej, kdo to je?“ ozval se chlapecký hlas.

Biggles se zastavil. „Promiň, ale já tady ještě nikoho neznám,“ řekl tiše. Jsem tu první den.“

Dlaně zmizely, a když se otočil, stál proti němu vysoký, statný chlapec s černými vlasy. Byl samá ruka samá noha a teď právě stěží potlačoval smích. Vzápětí Bigglese pobavilo, jak se cizí hoch bez nejmenšího vysvětlení náhle rozeběhl dál po cestě a Biggles slyšel jak se smál ještě ve chvíli, kdy zmizel za rohem.

To podivné chování ho udivilo. Pokračoval v cestě, až došel ke dveřím, za kterými bylo slyšet mnohohlasé drmolení francouzských pravidelných sloves. Po zaklepání otevřel dveře, vstoupil dovnitř, zavřel za sebou a pak se obrátil tváří do místnosti. Na stupínku hovořil pomenší, tmavovlasý muž s bradkou. Při vstupu Bigglese se náhle zarazil a výraz, který se znenadání objevil na jeho tváři, přiměl žáky, aby otočili hlavy.

Vzduchem projel ječivý smích, který okamžitě ustal a změnil se v napjaté mlčení, neboť francouzský učitel pomalu vykročil mezi lavice.

Biggles mu šel vstříc. „Nařídili mi, abych se hlásil ve čtvrté třídě, monsieur. Jmenuji se Bigglesworth.“

Ozvalo se několik zachichtnutí, která rychle utichla, když se monsieur Bougade se zlostným zasyknutím obrátil. Učitel znovu na Bigglese chladně pohlédl a nespouštěl oči z jeho obličeje. Pomalu přikývl a zároveň se trochu zhoupl na špičkách. Konečně promluvil: „Myslíte si, že jste kdovíjak vtipný, co?“ řekl medově.

Biggles tonoucí v rozpacích na něj užasle hleděl. Hoši kolem něho se dusili potlačovaným smíchem a někteří si cpali kapesníky do úst.

„Velmi lituji, monsieur, ale já vám nerozumím," řekl konečně Biggles. Učitel mu nic nevysvětloval. Vrátil se ke svému stolku, napsal několik krátkých vět na kus papíru, složil jej a vrátil se k Bigglesovi. „Pozdravujte ode mě pana ředitele a tohle mu prosím předejte. On vám to vysvětlí."

„Ano, pane."

Biggles vyšel ven. Když za sebou zavřel dveře, ozval se uvnitř místnosti nový výbuch smíchu, který se opět rychle ztišil. Pomalu kráčel zpátky do pracovny, kterou před chvilkou opustil. Zaklepal, a když uslyšel, že může vstoupit, vstoupil dovnitř. Šel rovnou k řediteli a předal mu lístek. „Monsieur Bougade se dává poroučet, pane, a požádal mě, abych vám tohle předal."

Ředitelova tvář byla bezvýrazná. „Víte, o čem to je?"

„Ne, pane."

„Vzpomínáte si, co jsem vám říkal o chování hochů při hodinách francouzštiny?"

„Ano, pane."

Ředitel si přečetl lístek a zvedl hlavu. „V tomhle případě vás však omlouvá nevědomost," řekl. „Vraťte se do třídy."

„Ano, pane." přikývl Biggles a otočil se k odchodu.

„Bylo by dobré, kdybyste se cestou zastavil v umývárně," dodal ředitel.

„Ano, pane."

Biggles zamířil k toaletám. Hned ve chvíli kdy otevřel dveře, mu bylo vše jasné, protože na protější stěně viselo zrcadlo. Když spatřil svou tvář, zůstal stát celý zkoprnělý. Kolem každého oka měl kruh od sazí. Vypadal směšně jako vyplašená sova. Chápal, že ostatním to muselo být k smíchu, ale jemu to legrační nepřipadalo. Šel k umývadlu a nikoli bez potíží odstranil to potupné znamení. Samozřejmě si uvědomil, jak k tomu došlo.

Právě si osušoval tvář, když do umývárny vešel nedbale oblečený a neupravený chlapec. Byl o něco menší než Biggles a měl kulatou dobráckou tvář, posetou pihami. Šikmo přes čelo mu splihle visel chumáč slámově žlutých vlasů. Konec jeho nosu byl trochu obrácený nahoru. Zdál se být k jeho tváři příliš malý a propůjčoval mu tím drzý výraz. Jednu tvář měl napuchlou, jako kdyby ho bolel

zub, ale když se boule s tichým srknutím náhle přemístila na druhou stranu, poznal Biggles, že hoch má v ústech bonbon. Zpod brýlí s drátěnými obroučkami se na Bigglese usmívaly bleděmodré oči. Brýle byly na jedné straně zřejmě zlomené, protože je tam chlapec svázal kouskem provázku.

„Ahoj!“ řekl příchozí vesele. Já jsem Smith, toho jména třetí. Koukám, že se ti to podařilo umýt.“

„Ano,“ odpověděl Biggles bez velkého nadšení.

„Kdo to udělal?“

„Nevím jak se jmenuje.“

Jak vypadal?“

Biggles popsal hocha, který mu rukama zakryl oči.

„Mohl jsem si to myslet,“ přikývl Smith. „To byl ten darebák Hervey. Tuhle lumpárnu vždycky provádí nováčkům, ale měl to udělat raději v době, kdy je ve třídě Froggy. Všichni učitelé by se tomu jen zasmáli, ale Bougade je tu nový a žert nepochopil. Samozřejmě, že Hervey kašle na to, jaké potíže s tím můžeš mít. Je to hulvát a největší postrach školy. Kam se koukneš, všude uvidíš křídou psané nápisy, že ‚Hervey je sprosťák‘ nebo ‚Hervey je hovado a zbabělej otrava‘.“

U dveří se něco pohnulo a oba hoši se otočili. Stál tam právě ten, o němž mluvili a z výrazu jeho tváře bylo okamžitě jasné, že tajně naslouchal.

Třemi rychlými kroky přešel umývárnu a prsty stiskl ucho Smithe třetího. „Tak já jsem sprosťák, co?“ vyhrkl zlostně.

Smith zavřískl, jako by byl v posledním tažení.

„A taky hovado, co?“

Smith zaječel ve stejné tónině ještě silněji.

„Ano, to tedy jsi!“ vložil se do toho Biggles. „Hned ho pusť!“ a popadl většího chlapce za ruku.

Hervey se po něm ohnal. Biggles se přikrčil, naslepo udeřil a zasáhl Herveye do břicha. To stačilo. V následujícím okamžiku se všichni tři hoši dali do zuřivé rvačky, která by se jen těžko dala označit za zápas. Pak Hervey uklouzl a upadl. Druzí dva padli na něj a rvačka pokračovala na podlaze. Nadělali při tom náramný hluk a

těžko se dohadovat, jak asi by pranice skončila, kdyby ji někdo nepřerušil.

Náhle se však mezi nárazy do dveří, mručením a prudkým oddechováním ozval nový hlas.

„Tak Hervey, to by stačilo. Už jsem ti to řekl jednou!“

Soupeři se od sebe odtrhli a namáhavě se postavili na nohy. Ve dveřích stál asi sedmnáctiletý, vysoký a statný hoch.

„Oni mě napadli,“ zamumlal Hervey.

Já slyšel, jak tě napadli,“ odpověděl příchozí. „Koukej mazat, nebo ti utrhnu obě uši.“

Hervey se zaškaredil a beze slova odešel.

Vysoký chlapec se usmál, vytáhl z kapsy papírový sáček, vzal si z něj a nabídl i hochům. „Nechcete bonbon, kluci?“

Hoši nabídku ochotně přijali.

Vysoký chlapec se podíval na Bigglese. „Ty jsi tu nový, vid?“

„Přišel jsem dneska,“ řekl Biggles.

Jak se jmenuješ?“

„Bigglesworth.“

„Byl tady taky tvůj bratr?“

„Ano.“

„To byl můj přítel. Ale teď se raději uprav a vrať se do třídy. Potlouká se tu Chevy.“ Chlapec odešel.

„Kdo to byl?“ zeptal se Biggles svého druha.

Jack Smalley. Je to kapitán školy.“

„Zdá se, že to je příjemný chlapík.“

„To tedy je. Kluci z nižších tříd ho zbožňují. Když si všimne, že někdo někoho otravuje, vždycky zakročí.“

Biggles se podíval na sebe do zrcadla. Neviděl nic pěkného. Z nosu mu tekla krev. Vázanku měl vzadu za krkem a jeden rukáv jeho kabátu byl skoro utržený. „Ve které třídě sedí Hervey?“ zeptal se, když podle možnosti upravoval svůj zevnějšek.

„Ve čtvrté. Ve stejné jako my.“

„Ty jsi taky ze čtvrté?“

„Ano,“ odpověděl Smith třetí a velkými písmeny maloval přitom na zrcadlo ‚Hervey je hulvát‘. „Musím ti říct, že když jsi přišel s těmi umouněnými kruhy kolem očí, vypadal jsi jako pitomec.

Budu se už muset vrátit.“ Hodil mýdlo do umývadla a s pohvizdováním vyšel ven.

Také Biggles se brzy vydal za ním zpátky do třídy. Právě když došel ke dveřím, někdo je otevřel a vyšel z nich ředitel. Zarazil se, napřímil se v celé své výšce a zahleděl se na Bigglesovu tvář. „A to se podívejme,“ poznamenal vesele, „vy jste patrně do něčeho narazil.“

„Ano, pane.“

„Měl byste se dívat, kam šlapete, chlapče,“ řekl, zavířil svým ředitelským rouchem a kráčel dál.

Biggles se za ním díval a povšiml si, že trochu kulhá. Hodina francouzštiny již skončila a na stupínku byl jiný učitel. Jmenoval se Bruce, jak se Biggles zanedlouho dověděl. Biggles se představil a byl posazen na místo, jež nešťastnou náhodou sousedilo s lavicí, ve které seděl Hervey. Usadil se, ale než mohla hodina pokračovat, zazvonil zvonek oznamující dopolední přestávku.

Během přestávky měl první možnost poznat některé spolužáky.

S většinou z nich měl strávit celé příští tři roky. Bylo by zbytečné předstírat, že byl šťastný. Nevadila mu ani tak škola jako spíše skutečnost, že začínal s nevýhodou, kterou si hluboce uvědomoval. V předešlém životě poznal pouze několik málo chlapců stejného věku a stejné barvy pleti. Nyní se stal součástí houfu více než stovky takových hochů. Jejich chování, to co dělali, dokonce i to o čem mluvili, bylo pro něj naprosto nové. Zkrátka mu to tam nesedělo a cítil se v tom novém živlu asi stejně jako kočka v rybníce. Jeho pocity se nelišily od těch, jaké by měl každý začátečník v novém prostředí a k tomu přistupovalo vědomí, že nedobré zdraví a život v odloučení ve vzdálené zemi jsou jeho velkou nevýhodou. To co zde viděl, mu bylo mnohem vzdálenější než indická džungle. Starší hoši byli spolu, hráli s míčem nebo čekali, až na ně přijde řada. Mladí se shromáždili v jednom rohu. Zápasili, boxovali nebo se honili a nadělali přitom hodně hluku. Hoši v jeho věku postávali v malých skupinách, rozprávěli nebo se o něčem dohadovali. Někteří vyváděli a žertovali jako pominutí.

Překvapilo ho a trochu i zaskočilo, když viděl, jak k němu jde Hervey. Připravoval se na nějakou hrubost, ale to setkání vyznělo

zcela jinak, než čekal. Hervey ho pozdravil se širokým úsměvem. „Ahoj,“ řekl srdečně. „Omlouvám se za to ráno. Byla to jen taková legrace.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Biggles. „Dokážu přijmout žert.“

Hervey vytáhl z kapsy sáček. „Nechceš trochu buráků?“

„Díky.“

„Vezmi si ještě. Kolik chceš,“ nabízel Hervey. „Já jich už měl dost.“

„Musím říct, že to je od tebe moc pěkné,“ koktal Biggles, úplně vyvedený z míry jeho nečekanou velkomyslností. O oříšky vlastně nestál, ale připadalo by mu jako nevychovanost, kdyby odmítl.

Hervey odešel a chvíli poté přišel Smith třetí. „Copak ti chtěl Hervey?“ zeptal se bez úvodu.

„Nic nechtěl,“ odpověděl Biggles. „Dal mi pár buráků. Bylo to od něj hezké, že?“

„On ti dal buráky?“ vykřikl Smith nevěřícně.

„Ano.“

„Podíváme se na ně,“ řekl Smith podezřívavě. „Není mu podobné, že by něco někomu dal, ačkoli má největší kapesné ze všech chlapců ve škole.“

Biggles mu podal sáček.

Smith do něho nahlédl. „Vypadá to jako buráky,“ připustil. Vzal ze sáčku jeden, pečlivě jej prohlédl, opatrně rozlouskl a ukousl si kousek jádra. „Chutná docela dobře,“ oznámil.

„Tys to nečekal?“

„Ne. Čekal jsem, že budou žluklé,“ prohlásil Smith bez obalu. „Nevzpomínám si, že by Hervey dal někomu něco dobrého. Když jsem viděl, jak jde k tobě, myslel jsem, že tě přinejmenším nakopne do kotníku.“

Smith dojedl oříšek a vzal si další.

„Zdá se, že Hervey není celkem vzato tak špatný,“ řekl Biggles a dal se do oříšků společně se Smithem.

Smith ukázal na druhou stranu nádvoří. „Ten mládenec tamhle, co stojí s Herveyem, je Brickwell. Je také darebák. Ti dva jsou pořád spolu. Když je uvidíš přicházet, je nejlepší se ztratit. Kluk, co se o něj teď zajímají, je Page. Je mu jenom deset. Je to nejmladší chlapec ve škole. Jeho rodiče se zabili při nehodě. Třídní učitel Bruce celkem ujde. Když ale začne popotahovat nosem, znamená to, že se necítí

dobře a potom si na něj musíš dávat pozor. Už zvoní, uvidíme se po škole.“

Biggles si strčil sáček s nesnědenými oříšky do kapsy a přidal se k chlapcům, kteří se hrnuli do třídy. Posadil se na místo vedle Herveye a hodina, náhodou to byla geometrie, začala.

Bigglesovi to připadalo úplně praštěné. Nemohl pochopit, proč je nutné podstupovat takovou práci, aby se závěrem prokázalo, že dva pravoúhlé trojúhelníky jsou stejné, když to bylo jasné na prvý pohled.

Učitel dokončil výklad, obrátil se ke třídě a popotáhl nosem. „A teď, co jsme dokázali, Bigglesworthe?“

Biggles sebou trhl. „Opravdu nevím, pane,“ řekl po pravdě. Pan Bruče znovu popotáhl a zhluboka se nadechl. „Vy… skutečně nevíte?“ řekl pomalu s rezavou ironií. „Ne, pane.“

Učitel hleděl upřeně několik vteřin na Bigglese jako člověk, který hledí na automat, do něhož vhodil minci, aniž by se dostavil žádaný výsledek. Pak jeho oči putovaly od Bigglesovy tváře k jeho nohám. Tam se zastavily. Po druhé hlasitě popotáhl. Rozhostilo se nepříjemné ticho. Oči všech žáků se nyní upřely na Bigglese, který si toho byl trapně vědom.

„Pojďte sem, Bigglesworthe,“ řekl pan Bruce. Biggles vyšel z lavice.

„Ted chci,“ řekl pan Bruče zlověstně chladným hlasem, „abyste vyprázdnil své kapsy sem na stůl.“

Biggles poslechl. Moc toho v kapsách neměl. Kapesník se stopami krve, kousek provazu, kapesní nůž, jeden šilink a také poloprázdný sáček s burskými oříšky.

Učitel pan Bruče nahlédl do sáčku. „Vy máte rád burské oříšky, Bigglesworthe?“ zeptal se přívětivě.

„Nijak zvlášť, pane,“ odpověděl Biggles. „Ale burské oříšky jste jedl?“

„Ano, pane.“

„Dobře, Bigglesworthe. Protože jste tady nový, budu shovívavý. Abych vás ale vyléčil ze špatných návyků, musím vás potrestat.“

„Ale já jsem nejedl oříšky ve škole, pane,“ bránil se Biggles a hlas mu rozhořčením a překvapením přeskočil do vyšší polohy.

Učitel ukázal na podlahu pod Bigglesovou lavicí. Biggles se otočil a rázem pochopil. Okamžitě si vyjasnil hned dvě věci. Na místě kde seděl, byla podlaha plná slupek od burských oříšků.

„Ale já to neudělal, pane," prohlásil s prudkostí člověka, jenž mluví pravdu.

„Chcete tvrdit, že oříšky jedl někdo jiný a naházel vám slupky pod lavici?" zeptal se pan Bruce chladně.

„Ano, pane."

Třídou zaznělo tiché mumlání. „Žalobník," sykl nějaký hlas.

„Já tam ty slupky opravdu nenaházel," procedil Biggles mezi zuby. „Nejsem opice!"

„Ne? A povíte mi snad, kdo tady je opice?"

Biggles sevřel rty. „Není na mně, abych dokazoval svou nevinu, pane," řekl slabým hlasem. „Fakt, že slupky leží pod mojí lavicí, ještě neznamená, že jsem je tam naházel já."

„Tak kdo to udělal?"

Biggles mlčel.

Pan Bruce se rozhlédl po třídě. „Hervey, hodil jste tam slupky vy?"

„Ne, pane," odpověděl Hervey bez váhání.

Biggles se opovržlivě usmál.

Učitel se opět podíval na Bigglese. „Chcete k tomu ještě něco říci?"

„Ano, pane, chci," odpověděl Biggles. „Mé slovo je stejně dobré jako Herveyovo. Vlastně pane, mám důvod se domnívat, že je lepší."

„Je zbabělé, Bigglesworthe, zkoušet svalit vinu na spolužáka," řekl pan Bruce povýšeně. Jedl jste oříšky. To připouštíte a stále je máte u sebe. Proto z toho vyvodím závěry. Napíšete krasopisně tisíckrát: Nesmím jíst oříšky ve škole."

Bigglesovy oči zabloudily k tabuli. „Vidím, pane, že je snazší něco dokázat teoreticky než ve skutečnosti."

„Tohle se, Bigglesworthe, velmi podobá drzosti," řekl pan Bruce mrazivě. „Napíšete tedy větu latinsky! Předpokládám, že ji umíte přeložit do latiny?"

„Ne, pane, lituji, ale to neumím," odpověděl Biggles.

Bruce se rozhlédl po třídě. „On to neumí přeložit do latiny," řekl se smutným úsměvem a byl odměněn chichotáním, které očividně očekával.

„Ne, pane," řekl Biggles klidně. „Víte, pane, nikdy jsem nebyl tam, kde se mluví latinsky. Avšak uměl bych tu větu přeložit do hindštiny."

Třídní učitel Bruče se zamračil. „Chcete si ze mě tropit šašky, Bigglesworthe?"

„Ne, pane," odpověděl Biggles. „Člověk mluví jazykem, na jaký si zvykne. Vy mluvíte latinsky, já mluvím hindsky."

„Vraťte se do lavice!" vyštěkl pan Bruče.

Biggles uposlechl a v koutcích očí měl slzy vzteku a pokoření. Na Herveye se ani nepodíval.

Hodina pokračovala.

KAPITOLA TŘETÍ

BIGGLES VRACÍ ÚDER

V následujících týdnech se Biggles přizpůsobil dennímu rytmu svého nového života. Zažil mnoho nešťastných dní, ale žádný nebyl tak mizerný jako ten první. Zjistil, že ve třídě ani na hřištích není horší než většina hochů ve škole a že dokonce některé předčí. Tohle vědomí o něco zvýšilo jeho sebevědomí.

Ředitel si potrpěl na kázeň, ale jak se Bigglesovi zdálo, nebyl takový pedant, jakého ze sebe dělal. Totéž se dalo říci o většině učitelů, snad s výjimkou pana Bruce, jenž, jak se Biggles obával, nezapomněl na jejich první střetnutí. Nechuť jednoho ke druhému byla vzájemná, protože Biggles měl dojem, že učitel příliš často pronáší jízlivé poznámky na adresu hochů, kterým některé předměty dělaly potíže. Naproti tomu Biggles dobře vycházel s monsieurem Bougadem, protože jazyk francouzský patřil k jeho nejoblíbenějším předmětům a opravdu se tuze snažil, aby se v něm zdokonalil. Často si s profesorem dlouho povídal i po vyučování.

Biggles se naučil poznávat své přátele i nepřátele. Přátelství se Smithem třetím se prohloubilo a oba pak trávili většinu volného času společně. Nevěděl, proč k tomu došlo, protože na Smithovi nebylo nic pozoruhodného kromě toho, že byl svým založením veselý brach a dobře se s ním vycházelo. Důvodem mohla být také společná obava z Herveye a Brickwella a odpor k těm dvěma. Skutečně je to hodně spojovalo, ačkoli se jejich vztah nyní projevoval spíše jako ozbrojené příměří než otevřené nepřátelství. Je třeba říci, že se o to zasloužil především Biggles, jak se později ukáže. Hervey byl po nějaký čas jakousi kletbou jeho života.

Biggles se neseznamoval jen se školou a s jejím nejbližším okolím, ale i s nedalekým městem Hertbury a s okolním venkovským krajem. Chodíval tam na dlouhé procházky, někdy sám, ale častěji se Smithem. Poznával, zatím jen od vidění, mnoho místních lidí, obchodníků a podobně, zvláště takových, s nimiž se školáci občas dostávali do rozporu. Pozoruhodný byl mezi nimi policejní konstábl

Grimble, kterému ve škole říkali „Grumble“ čili „Bručoun“, a pan Sam Barnes, hajný, o kterém bylo známo, že má vždycky po ruce hůl. Smith mu pověděl, že Barnes je postrachem všech, kteří vnikají bez dovolení na cizí pozemky. Biggles ho často vídal v okolí. Byl to velký muž s plnovousem, v manšestrovém oděvu s mosaznými knoflíky. Patřil ke staromódním lidem a stále nosil buřinku. Někteří hoši se holedbali, že mu ji srazí z hlavy, ale nikdo z nich se neodhodlal k činu. Biggles pro něho choval v koutku duše určitou sympatii, protože ze zkušenosti z pobytu na strýcově statku znal potíže a někdy i nebezpečí jeho práce.

Na jedné procházce krajem navázal poněkud zvláštní přátelství a zároveň učinil jeden objev. Jednoho mimořádně teplého odpoledne se trmácel domů do dlouhého kopce, který vedl k Hertbury. Když šel kolem malé nabílené chaloupky, osamoceně stojící kousek od cesty, zaslechl hlas.

„Nechceš jablko?“ ozvalo se.

Biggles se otočil a uviděl mladou ženu, která se na něho dívala přes plot. Bylo jí asi dvacet, byla moc hezká a usmívala se.

Biggles zvedl na pozdrav čepici a řekl, že jablko si velmi rád vezme.

„Pojď dál a seber si nějaké. Napadalo jich víc než dost,“ řekla mladá žena.

Vešel vrátky na zahradu, zvedl pěkné jablko a ihned se do něj zakousl. Žena mu pak pomohla u stromu naplnit kapsy. Dříve pod ním zřejmě seděla, protože tam byla rozložená pokrývka a časopisy.

„Jsi ze školy, vid?“ poznamenala s pohledem na jeho čapku. Biggles přisvědčil. Jak se ti v ní líbí?“

„Docela to ujde,“ řekl Biggles. „To je moje první škola, tak to zatím nedokážu posoudit.“

„Dnes je teplo, že?“

„Na chození je pěkně horko,“ souhlasil Biggles a zahryzl se do dalšího jablka.

„Copak jsi tu dělal?“ zněla další otázka.

„Ale jenom jsem se procházel a díval se kolem.“

„Na co?“

„Na všechno co mě zajímá. Rád dělám výzkumné výpravy.“

„My máme na konci zahrady jeskyni.“

„Ne!“ užasle vyjekl Biggles. „Opravdu?“

„Ano, opravdu.“

„Vy žertujete.“

„Nežertuji. Je tamhle uvnitř.“ Žena ukázala na blízký skalnatý výběžek, který se vypínal k obloze asi o sto stop dále. „Nahoře je golfové hřiště.“

„Hochům ze školy je na ně přístup zakázán.“

Já vím. Před několika lety lezl nějaký chlapec po skále dolů, aby se dostal ke kavčímu hnízdu. Přitom spadl a ošklivě se zranil. Od té doby se na hřiště nesmí.“

Je to skutečná jeskyně nebo jen malá díra?“ zajímalo Bigglese.

„Opravdová jeskyně.“

„Kam až sahá?“

„To nevím. Nikdy jsem nebyla na konci. Je tam plno netopýrů.“

„Můžu se na ni podívat?“

Jistě. Pojď dál.“

Žena ho vedla do spleti houštin, které tvořily okraj skalního úpatí. „Tamhle to je,“ ukázala.

„Můžu dovnitř?“

Jestli chceš, ale nechoď daleko.“

Biggles se prodral k nízkému, temnému vstupu a nahlédl dovnitř. „Potřeboval bych zápalky,“ zavolal. „Uvnitř je docela tma.“

„Chtěl bys, abych ti je přinesla?“

Biggles zaváhal. „Myslím, že teď nemám dost času, abych jeskyni prozkoumal, ale stejně děkuji. Musím se vrátit do školy. Mohl bych přijít někdy jindy? Třeba v sobotu odpoledne?“

„Když budeš chtít.“

„Díky.“ Bigglesovi zazářily oči. „Víte, musím vám říct, že jste strašně hodná.“

Žena se zasmála a oba se vrátili k cestě.

„Přijdu v sobotu odpoledne kolem třetí,“ řekl Biggles u branky. „Nevadilo by vám, kdybych vzal s sebou kamaráda?“

„Třeba dva,“ zasmála se. „Sbohem.“

„Sbohem a moc děkuju za ta jablka.“ Biggles nadzvedl čepici a odcházel s pocitem, oč je náhle život zajímavější.

Následující sobotu odpoledne byl přesně ve tři hodiny u branky. Přišel s ním i Smith, jemuž se svěřil se vzrušujícím tajemstvím. Žena je očekávala a dokonce s sebou přinesla i svíčku a krabičku zápalek.

Ukázalo se, že jeskyně není taková, jakou si ji představovali. Alespoň Biggles ji tak zhodnotil, i když nahlas neřekl nic. Táhla se asi sto yardů do nitra skály a tam končila. Bylo v ní několik postranních odboček, které prozkoumali, ale všechny vedly zpátky do hlavního tunelu a vytvářely jen malé bludiště, které brzy celé prolezli. Našli tam ještě jednu menší díru, do které se jim však nechtělo lézt, protože by se museli plazit a zničili by si šaty. Biggles nakonec usoudil, že jeskyně není ničím jiným, než starým důlním dílem opuštěného vápencového lomu. Ujišťoval se však, že i to je lepší, než kdyby tam žádná jeskyně nebyla. „Bude to výtečná skrýš, kdyby nás pronásledoval Hervey," poznamenal. Navíc uznával, že netopýři, visící hlavami dolů od stropu, jsou velmi zajímaví.

Mladá žena o které již věděli, že se jmenuje Grantová, čekala na ně venku a strávili s ní pěkné odpoledne pod jabloní. Když pak hoši odcházeli, pověděla jim, že mohou chodit do jeskyně tak často jak chtějí. Později se nejednou skutečně uchýlili do skrýše, když je pronásledoval Hervey s Brickwellem. Za jistý čas pro ně jeskyně ztratila kouzlo novosti a sloužila vlastně jen tomuto účelu. Někdy je paní Grantová i pohostila čajem a koláči. Shodli se na tom, že poznali bezvadnou ženskou.

Biggles se dlouho řídil Smithovou radou, že když se někde ukáže Hervey, je lepší zmizet, než se marně bránit útokům, které mohou být od tak zkušeného darebáka značně bolestivé. Jeho duch se však tak trpné obraně stále víc vzpíral, zvlášť když Hervey a Brickwell ho dosti často stejně dopadli. Smithovi řekl, že každý jejich útěk Herveye jen povzbudí k dalším krokům. Nemýlil se, protože několik dní potom, došlo v chování Herveye a Brickwella k novému nepěknému obratu. Když totiž teď některého z chlapců dopadli, vždycky od něj chtěli jeden penny. Říkali tomu výkupné. Podle Bigglesova názoru se tím z obou stali vyděrači a zloději. Je pravda, že penny nebyla velká částka, ale jeho ztráta z hubeného týdenního kapesného byla znatelná. Biggles a Smith si také

několikrát koupili míč, s nímž si chtěli zakopat, ale vždycky jim ho vzal Hervey!

Biggles se pokusil o odvetu a přestože pokus žalostně selhal, asi prvně se v něm tehdy ozvalo nadání k improvizaci, jež se plně rozvinulo v pozdějších letech.

V Hertbury byl krámek s kuriozitami, ve kterém se nabízely k prodeji zvláštní a podivuhodné věci. Chlapci jeho výlohu znali a oblíbili si ji. Biggles si ji jednou se Smithem prohlížel a všiml si dělové koule, u které byl štítek, že pochází z krymské bitvy u Balaklavy. Bigglese netrápilo, zda to je pravda. Viděl tam pěknou železnou kouli, asi pět palců v průměru. A když se tak na ni díval a uvažoval, k čemu by se dala použít, dostal nápad, jež bez váhání vysvětlil svému příteli. Nápad přišel naprosto přirozeně, když si Biggles uvědomil, jaký byl osud míčů, které si koupili v minulých týdnech.

„Podívej se na tu dělovou kouli," řekl příteli. „Kdyby si do ní Hervey kopl, tak se neudrží smíchy."

„Pěkně by si narazil palec," souhlasil Smith.

„Co kdybychom ji koupili?" navrhl Biggles.

„K čemu?"

„Aby si do ní kopl Hervey."

„Takový pitomec zase není. Všimne si, že je železná."

„Mohli bychom ji nabarvit na šedo, aby vypadala jako tenisák," napadlo Bigglese.

„To by šlo," souhlasil Smith zamyšleně.

Na kouli byla uvedena cena devět pencí, ale obchodník jim ji přenechal za šestipenci. Za další penny si zakoupili v železářství barvu, a když skončili s maskováním, vypadala koule skutečně jako starší tenisový míč.

Pro svůj plán vybrali místo hned za hlavním vchodem do školy, kde začínala vozovka vedoucí kaštanovou alejí, jež byla na jedné straně ohraničená zdí a na druhé starým hřbitovem. Už následující sobotu odpoledne, v době kdy ze školy obvykle vycházeli Hervey s Brickwellem, hoši postavili kouli lákavě doprostřed příjezdové cesty. Sami zaujali místa za vhodně stojícími náhrobky, aby mohli pozorovat, co se bude dít. Rozhodli se, že kdyby vyšel ven nějaký

malý chlapec, budou ho varovat, aby nechal kouli ležet. Tím chtěli snížit nebezpečí, že do koule kopne někdo jiný.

První kdo vyšel, byl pan Bruce. Dosud měl na sobě svůj talár a na hlavě čtverhrannou čapku a pravděpodobně se hodlal projít na čerstvém vzduchu. Biggles se nijak zvlášť nepolekal, protože se mu zdálo téměř vyloučené, že by učitel o kouli zavadil, i kdyby ji uviděl. Ale v kouli, vlastně v míči, který představovala, je jisté zvláštní kouzlo, jež neodolatelně působí na muže libovolného věku. Jako by si míč zrovna říkal o to, aby do něj kopli a ta výzva jen málokdy zůstává nevyslyšena.

Když zrak pana Bruce padl na kouli, jeho obvyklý, značně dost mrzoutský výraz se změnil a pan Bruce se zatvářil zaujatě. Jako když se kočka plíží za myší, došel až těsně ke kouli, rychle se rozhlédl, zda někdo nepozoruje jeho projev lehkovážné nevázanosti, který je hluboko pod úrovní jeho ustavičně předváděné důstojnosti. Pak poskočil jako srnec, krátce se rozběhl a kopl. Následovalo hrozné žuchnuti, jako když beranidlo dopadne na zatloukaný kůl. Koule se lehce pohnula a pomalu se kutálela k okraji trávníku.

Pan Bruce se zapotácel a strašně se zašklebil. Čtyřhranná čapka mu sletěla z hlavy a z jeho úst se ozvalo hluboké zasténání, které jako by vyšlo odněkud z hlubin jeho břicha. Odskákal k nejbližšímu stromu, opřel se o něj, se skloněnou hlavou se postavil na jednu nohu a těžce a hlasitě oddechoval.

Biggles ležící za velkým pomníkem se chvěl po celém těle. Jeho přítel, schovaný za vedlejší deskou, byl ve tváři bledý jako kámen a vypadal, že by se nejraději zahrabal do hrobu.

Po chvíli pan Bruce zvedl čapku. Se slzami v očích se namáhavě odbelhal ke vchodu do školy, ve kterém zmizel.

„Uf! Velké štěstí, že nás neviděl," vydechl Biggles.

„Vypadal hrozně špatně," šeptal Smith rozčileně. Jestliže si zlomil nějakou kost, vznikne děsný poprask."

Biggles neodpověděl, neboť v té vteřině k jeho velkému zklamání vycházeli Hervey a Brickwell. Prošli kolem a kouli neviděli. Když zmizeli z dohledu, došel si pro ni sám. Z obavy, že by u něj našli tak usvědčující důkaz atentátu na pana Bruče, vyhrabal

podpatkem v trávě díru a kouli do ní pohřbil. Je velice pravděpodobné, že tam leží dodnes.

Pan Bruce týden kulhal, ale co se mu stalo, se nikdo nedověděl.

Šikanování pokračovalo.

Přišel den, kdy si Biggles řekl, že to už dále nesnese. Trápení rostlo duševně i tělesně. Neměli chvíli klidu. Jednoho odpoledne, když seděl se Smithem u vchodu do jeskyně, kde nalezli útočiště, to řekl příteli nahlas a jeho hlas zněl odhodlaně: „Jestli to bude takhle pokračovat, nemají naše životy žádnou cenu. Hervey bude ve škole ještě přes rok. Proč bychom měli dál trpět peklem, které nám dělá ze života?“

„Protože si s nimi sami neporadíme,“ řekl Smith nešťastně.

„Musíme něco udělat,“ prohlásil Biggles.

„Nemá smysl chodit za ředitelem,“ zamumlal Smith. „Žalobníčky nemá rád.“

„Nikdy jsem neřekl, abychom šli za ředitelem,“ odvětil Biggles prudce. „Řekl mi, že mám stát na vlastních nohou a já to udělám.“

„Jak?“ zeptal se Smith a zakousl se do jablka. „Herveye přece nepřepereme.“

„Proč ne?“

„Je moc velký. Když se budeme vzpouzet, dá nám s Brickwellem pořádný výprask. Když se perou, jsou oba ještě horší.“

„Přesto je přemůžeme,“ zavrčel Biggles. „Radši se nechám rovnou zabít, než bych pomalu umíral na modřiny a boule.“

„Hervey nás seřeže s jednou rukou zavázanou za zády,“ prohlásil zasmušile Smith.

„Nemluvím o pěstním zápase,“ odpověděl Biggles. Je mi jasné, že to by nemělo smysl. Když se však menší síla střetne s větší, musí využít rozumu.“

Smith byl překvapený. „Kdo ti tohle pověděl?“

„Herodotos.“

„Kdo je to?“

„Jeden chlápek, který napsal knihu.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Žil asi před dvěma tisíci lety,“ řekl Biggles.

„Taky ho týrali?“

„Ovšem. Každého občas někdo týrá.“

„A on použil rozumu?“

„Ano.“

„Znamená to, že musíme praštit Herveye do břicha?“

„Měli bychom se sami praštit do hlavy, aby se nám rozsvítilo.“

„Co tedy chceš dělat?“

„Musíme dát Herveyovi tak na pamětnou, aby na to nezapomněl a nechal nás už v klidu.“

„Jak můžeme dát tak velkému darebákovi na pamětnou? Napsal jsem na všechny zdi ve škole, co je Hervey zač, ale není to k ničemu.“

„Potřebujeme zbraně,“ prohlásil Biggles. „Pak, až bude myslet, že chytil dva králíky, zjistí, že drží dva vlky.“

„To jako myslíš, že ho pokoušeme?“

„Nesmysl.“

„Tak co tedy?“ Smith odhodil ohryzek.

„Napadneme ho klacky a kameny.“

„Ale to nejde!“ polekal se Smith.

„Proč ne?“

„Protože něco takového se nedělá.“

„Kdo říká, že se to nedělá?“

„Nevím, ale je to tak.“

„A co se dělá?“

„Každý čeká, že se budeš bít pěstmi.“

„Lidé, kteří to vymysleli, měli určitě děsně velké pěsti,“ řekl Biggles. Jenže když uhodím Herveye pěstí já, spíš si odřu vlastní klouby, než ublížím jemu. To by nemělo smysl.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Smith smutně. „Ale jsi tu nový, tak ti přece musím vysvětlit, že bojovat s klacky není podle pravidel.“

„O jakých pravidlech mluvíš?“ zvýšil Biggles hlas. „Podle nich já nehraju. Mám jen až po krk toho, aby mě někdo otloukal. Tomu tu říkáte hra podle pravidel? Jestli se máme řídit jimi, potom Hervey vždycky vyhraje. Teď jsme na řadě my.“

„Já jen vím, že když na něho vezmeme klacek, bude z toho hrozný křik.“

„Bude, ale ječet bude Hervey,“ trval na svém Biggles.

„Nebude na klacky připraven.“

„Tím líp,“ odsekl Biggles. Jsi pro?“

„Jestli se to nepovede, můžeme rovnou skočit pod vlak. Nastaly by nám hrozné časy.“

„Ty máme stejně, ne?“

„No, to máme.“

„Tak na tom nebudeme o nic hůř,“ poznamenal Biggles.

„Stejně se mi to ale nelíbí.“

„Co se ti na tom nelíbí?“

„Nelíbí se mi, že ho necháme, aby přišel blíž a pak mu nařežeme klackem,“ přiznal Smith otevřeně.

„Dobrá. Máš lepší nápad?“

„Co kdybychom ho vyhodili do vzduchu náloží střelného prachu?“

„To ne!“ vyjekl Biggles, protože ten nápad naopak vyděsil jeho. „Přece nechceme Herveye zabít!“

„Nemusel by nutně zemřít,“ hájil svůj nápad Smith. „Můj brácha jednou připravoval ohňostroj a střelný prach mu chytil a spálil mu obočí a vlasy nad čelem. Hervey by bez vlasů vypadal dost hloupě.“

„Tak bychom vypadali spíše my, až by to zjistil ředitel.“

„Co to třeba zkusit se psem?“

„S jakým psem?“

„Koupíme psa a pustíme ho na Herveye, aby ho pokousal.“

„Třeba by ho nepokousal.“

„Sehnali bychom hodně divokého. Starý pytlák Mick Dunnage má strašnou potvoru. Pokousala už spoustu lidí a musí být proto pořád uvázaná na řetěze. Možná by nám toho psa půjčil.“

„Ale jestli je ta bestie tak zuřivá, pokousala by nejdřív nás,“ upozorňoval Biggles.

„Co je platné, že si namáhám mozek, když máš vždycky námitky,“ postěžoval si Smith. Jestli tedy myslíš, uděláme to po tvém, ale abychom byli ve výhodě, postavíme před sebe překážku z ostnatého drátu. Ta nám pomůže včas vyklidit pole.“

„Nechci už utíkat, ani zadrátovat školu,“ namítl Biggles. „Teď jim naopak ukážeme zuby!“

„No dobrá,“ vzdychl Smith.

„Jestli máš nahnáno, udělám to sám," prohlásil Biggles pevně. „A když se ti líbí, nechat se dál otloukat, nedělej nic."

„Brickwell jako vždycky potáhne s ním."

„Co se dá dělat, musíme seřezat oba," odsekl Biggles. „Kdyby mi to nevyšlo, vyřídíš mému otci, strýci, řediteli i těm ostatním, že jsem zahynul v boji. Stejně věří, že to je jediná správná smrt," dodal hořce.

Smith se zhluboka nadechl. „To je konečně řeč! Zemřu s tebou. Vsadím se, že nám uspořádají nádherný pohřeb a všichni kluci budou brečet a Herveye pověsí za dvojnásobnou vraždu."

„K čemu nám to ale bude, když budeme mrtví?" zeptal se Biggles jízlivě. „Kdybychom u toho byli a viděli Herveye viset, to by byla jiná."

„Máš pravdu," připustil Smith. „Nemělo by smysl věšet Herveye na šibenici, když tam nebudeme a neuvidíme to."

„Nemluv blbiny," odfrkl si Biggles. Jsi ochoten mi pomoct zbít Herveye nebo ne?"

„Pomůžu ti," souhlasil Smith bez valného nadšení. „Co ale chceš udělat teď?"

„V sobotu odpoledne si každý najdeme pořádný klacek. Pod stromy jich leží plno. Děti s nimi srážejí kaštany. Pak se posadíme před vchodem a počkáme, až Hervey vyjde ven. Nesmí klacky vidět, dokud nebudeme připraveni. Taky si nabereme do kapes kaštany."

„A až vyjde ven, tak na něj skočíme?"

„Nesmysl, ty osle. Začít musí on, aby odpovědnost padla na něj. Když nás uvidí, bude čekat, že se dáme na útěk. To se nestane, on si půjde pro nás a my vyrazíme. Jenom nesmíme ani vteřinu váhat, rychlý útok ho zaskočí a vyděsí."

„Mám strach a to jsme ještě nezačali."

„Nezáleží na tom, zda se bojíš, hlavně na sobě nedej nic znát," varoval ho Biggles.

„Co kdybychom sehnali několik přátel, aby nám pomohli?" navrhl Smith ustaraně. „Podívej, čím nás bude víc, tím líp."

„Plno kluků tam bude sbírat kaštany," zauvažoval Biggles. „Snad bychom jim mohli říct, aby si je nacpali do kapes a až se Hervey dá na ústup, začali ho bombardovat."

„Dobrá,“ kývl Smith. „Ale vsadím se, že skončíme v nemocnici.“

„Pokud tam skončíme, budeme alespoň v bezpečí před Herveyem,“ odporoval Biggles. „Pojď, nasbíráme si pár kaštanů.“

Všechno dopadlo, jak to Biggles připravil. Následující sobotu po konci vyučování, Biggles a Smith, druhý z nich trochu pobledlý, seděli poblíž hlavního vchodu na hromadě uschlého listí a vydávali se tak nebezpečí, že jim spadne na hlavu nějaký klacek nebo kámen, které malí chlapci házeli do větví stromů, aby tak srazili další a další kaštany.

Z hlavního vchodu vyšli Hervey a Brickwell. Když viděli venku sedícího Bigglese a Smitha, zastavili se. „Nástup, vy spratkové!“ nařídil Hervey hlasitě. „K nohám!“

Biggles cítil, jak se jeho kamarád zachvěl. Sevřel svůj klacek a odpověděl: „Pojď sem ty sám.“

Hervey vykulil překvapením oči. Pak se on i jeho druh pohnuli. Blížili se pomalu a jak je Biggles už dávno poznal, připravovali svůj obvyklý výpad.

„Herveyi!“ ozval se Biggles vysokým napjatým hlasem, „Ty už mě nikdy nebudeš týrat. Jen se mě dotkni a uvidíš, co se stane!“

Hervey ani nemrkl a vrhl se vpřed.

Biggles vyskočil s klackem v ruce. Když po něm Hervey chňapl, uskočil stranou a rozmáchl se klackem po jeho nohách. Dřevěná hůl dopadla na Herveyovu holeň a překvapený násilník zaječel bolestí. Začal skákat na místě a mnul si nohu. Biggles s rozpálenou tváří mával klackem jako válečným kyjem. „Varoval jsem tě!“ vykřikl divoce.

„Ale pojď, klidně ti ještě přidám!“ Chvílemi švihl i po Brickwellovi, který uskakoval před Smíthovým klackem. Drobný Smith bojoval jako voják v četě, jež se dostala do zoufalé situace.

Nad vřavou se ozvalo pronikavé ječeni vzrušených hlasů. Začaly létat kaštany, některé kroužily na provázcích. Brickwell už před náporem couval a Hervey, napadený sprškou střel ze všech stran, ho následoval a ústup se brzy změnil v bezhlavý útěk. Rámus přilákal další hochy, kteří vybíhali z brány, aby zjistili, co se tu děje. Přidávali se k ostatním, chytali poskakující kaštany a používali je

jako střelivo. Všichni ječeli současně, takže nastal příšerný kravál. Zazněly válečné pokřiky jako „Za školu!“, „Za třídu!“ nebo „Pryč s lotry!“ Podobalo se to vzpouře.

Jak se bouře přesouvala kolem vchodu do hlavní školní budovy, vyběhl z ní ředitel, ale když mu těsně kolem nosu zasvištěl jeden nesloupnutý kaštan plný bodlin, rychle se zase schoval.

Zjev ředitele přesto způsobil, že hluk utichl, jako když veliká vlna vyčerpá svou sílu a opadne. Všichni se dali na útěk, a když ředitel po chvilce opatrně vykoukl, nikde neviděl ani živou duši. Na bitevním poli zůstaly jen kaštany. Bylo běžné vidět na školním dvoře kaštany, ale nikdy dříve jich tam neleželo tolik.

Biggles, jako ostatní, považoval za moudré vyklidit pole. Sedl si zase se Smithem na hromadu listí a vítězně se usmíval. „Vidíš to!“ vykřikl. „Říkal jsem ti, že utečou!“

Od vchodu se k nim přikulhal ředitel. „Bigglesworthe!“ zavolal ostře. „Co znamená všechen ten kravál?“

Bigglesovy oči se změnily ve studánky plné nevinnosti. „Kravál, pane?“

„Neopakujte má slova jako papoušek,“ vyštěkl ředitel. „Řekl jsem kravál! Vy jste nic neslyšel?“

„Ano, něco jsem zaslechl,“ připustil Biggles. „Myslím, že se tu honili nějací chlapci.“

Ředitel na něho upřel dlouhý pronikavý pohled. Pak se otočil a beze slova zmizel.

Po této události se poražení na Bigglese a Smithe dost mračili, ale už nikdy si nedovolili je týrat. Přesto se oba dva hoši drželi spolu a na strategických místech měli uschovanou sbírku vybraných klacků.

Bylo Bigglesovým osudem, že později zvítězil v mnoha soubojích, ale žádný z nich mu už nepřinesl takové zadostiučinění jako právě tenhle.

KAPITOLA ČTVRTÁ

LETADLO A MEDVĚD

Sobota následující po kaštanové bitvě se nesmazatelně zapsala do Bigglesova života, protože toho dne poprvé uviděl letadlo. Byla to náhoda, že téhož dne si také vysloužil pověst statečného hocha. Později bez falešné skromnosti vždy tvrdil, že tuhle pověst si ani nezasloužil.

Letadlo přiletělo ráno během vyučování. Nejprve nikdo netušil, že se jedná o letadlo. Monsieur Bougade stál na stupínku, když všichni zaslechli hluboké a zvučné hučení, jaké Biggles v životě neslyšel. Blížilo se stále více, až zaplnilo celou učebnu a hoši užasle hleděli jeden na druhého.

Najednou se rozlétly dveře a dovnitř vrazil Smalley. Beze všech okolků vykřikl: „Ředitel vzkazuje, že všichni mohou ven, podívat se na letadlo!“

Okamžitě nastal zmatek. Knížky letěly stranou a lavice padaly, jak se každý hrnul ke dveřím. Biggles šel s ostatními na nádvoří a s posvátnou úctou a s obdivem hleděl na okřídlený stroj, který se pomalu pohyboval po obloze. Bylo vidět hlavy a ramena dvou mužů, kteří seděli uvnitř.

„To je bitevní letoun!“ zvolal kdosi.

„Nebuď blázen,“ okřikl ho někdo jiný. „To je obyčejné letadlo. Už jsem jedno viděl. Můj otec se zná s člověkem, který již jednou letěl.“

Pak se stroj začal otáčet, pomalu oblétl celou školu a vzrušení rostlo. Ředitel vyšel ven a řekl: „Myslím, že to bude Morris. Je poručíkem u královského letectva. Psal mi v dopise, že se někdy na nás přiletí podívat.“

„Je to Morris!“ letělo od úst k ústům. Někteří starší hoši se na něj pamatovali, když ještě chodil do školy.

Všichni ztichli, když hluk motoru náhle ustal a příď letadla se sklonila dolů.

„On padá!“ vykřikl kdosi.

„Ne, chce přistát," řekl ředitel. „Letí směrem ke kriketovému hřišti."

Sto hochů se okamžitě rozběhlo ke hřišti. Ředitel se nemýlil, protože když dorazili ke hřišti, letadlo tam již stálo a vedle něj pilot, celý v koženém obleku. Když viděl blížící se hochy, posunul rukou v rukavici letecké brýle na čelo.

„Je to Morris," udýchaně řekl ředitel, jenž uháněl s ostatními.

Chvíli postál a hovořil s bývalým žákem a hoši setrvali v kruhu v uctivé vzdálenosti a pokoušeli se zaslechnout, co ten zázračný, létající člověk říká.

Biggles zašeptal Smithovi s úctou ve hlase: „Tohle umět, musí být úžasné."

„Určitě," souhlasil Smith. „Piloti musí mít v sobě obrovský kus odvahy. Řeknu ti, že mě bys nesvedl, abych v něčem takovém vylétl do vzduchu."

„Proč ne?" zeptal se Biggles.

Smith na něj zvědavě pohlédl. „Chceš říci, že bys letěl, kdybys dostal příležitost?"

„Nedokážu si představit nic, co bych chtěl raději," odpověděl Biggles prostě.

„No a kdybys spadl, co potom?" ušklíbl se Smith.

„Asi bych se zabil," uznal Biggles.

Pilot chlapcům zamával a vrátil se do letadla.

„Všichni stranou!" vykřikl ředitel.

Motor znovu zahřměl a vítr proudící od vrtule strhával chlapcům čapky. Stroj kodrcal kus po zemi, pak se vznesl a pomalu stoupal, až zmizel z dohledu.

„A teď všichni do školy!" zvolal ředitel.

Biggles se v hlubokém zamyšlení vracel do lavice. V jeho duši se zrodilo přání, jehož splnění se však v téhle chvíli zdálo být vzdálenější než měsíc na obloze. Toho slunečného podzimního rána nemohl vědět, jak velikou část života stráví tím, co se mu nyní zdálo být nedosažitelným snem.

K dalšímu dobrodružství došlo v sobotu odpoledne. Ve srovnání s letadlem, mělo ovšem pro Bigglese jen malý význam.

Když po obědě vyšel na nádvoří, okamžitě si všiml, jak vzrušená nálada tam vládne. V tu dobu se tam obvykle procházelo jen několik hochů, ale teď byli venku téměř všichni a v houfu mířili ke hlavní bráně. Hovořili velice hlučně, jako kdyby každý měl k řešení něco zvláštního.

Biggles se tam vydal, aby se dověděl, co se děje. Našel Smitha a zeptal se: „Co se stalo?“

„Ve městě je medvěd,“ oznámil Smíth a jeho hlas plný očekávání zněl pronikavě. „Pojď, půjdeme se na něj podívat.“

„Medvěd?“ řekl zklamaně Biggles, jenž už viděl mnoho zkrocených i divokých medvědů a nijak ho to nevzrušilo. Jaký medvěd?“

„Tančící medvěd.“

„Kde je?“

„Přece ve městě. Patří nějakému Arabovi.“

„Nemluv hlouposti,“ pošklebovaI se kdosi. „To není Arab, je to Turek.“

„Nesmysl,“ ozval se jiný hlas. Je to Afghánec. Jednoho jsem viděl na obrázku.“

„Blbost! Ten člověk je Ind,“ řekl někdo.

„Říkají, že má toho medvěda uvázaného na kůlu, aby se nevrhl na lidi,“ řekl Smith povzbudivě, zatímco všichni spěchali ke bráně. „Říkají, že to je obrovské zvíře,“ dodal.

„Kdo to říká?“

„Někdo… já vlastně nevím,“ přiznal se Smith. „Lipscombe tvrdí, že je vysoký nejmíň deset stop.“

Biggles se otočil ke zmíněnému chlapci. „Viděl jsi ho?“ zeptal se.

„Neviděl.“

„Tak jak to víš?“ otázal se Biggles.

„Nedělej ze sebe šaška, to ti nesluší,“ odpověděl hoch.

Celé procesí chlapců teď procházelo bránou a směřovalo do města za podivnou návštěvou. Nemuseli chodit daleko. Ušli sotva polovinu cesty mezi kaštany, když se na protější straně objevil malý Page. S čepicí v ruce se rozháněl lokty a pelášil jako zajíc, jen se mu nohy kmitaly a zanechávaly za sebou brázdu rozvířeného schnoucího

listí. Když se přiblížil, bylo vidět, že je rozčílením úplně bez sebe. Ve tváři byl bledý jako křída a oči měl vytřeštěné. Doběhl k nim a rozkřičel se. „Pozor! Dejte pozor! Zachraňte se a utíkejte! Jde sem!“ Nezastavil ani nezpomalil, až ho několik hochů chytilo za ruce.

„Kdo sem jde?“ ptali se ho.

„Medvěd,“ oddychoval Page. „Utekl. Má krví podlité oči a pěnu u tlamy.“ Hoch se jim vytrhl a se zježenými vlasy pádil ke škole. Bylo jasné, že ať již medvěd utekl nebo ne, v Pageovi nezbyla ani špetka touhy, spatřit ho podruhé.

Nastala chvilka váhání, kdy všichni v houfu mluvili současně. Následoval všeobecný ústup. Zprvu byl pomalý, brzy však nabyl na rychlosti, až skončil zmateným útěkem. Větší hoši porazili několik menších, ale ti byli hned zase na nohou. Nezdrželi se ani sbíráním spadlých čepic a uháněli dál.

Biggles klidně stál. Smith zůstal s ním o několik yardů blíž ke škole. Postojem připomínal běžce, který očekává na startovní čáře výstřel z pistole. Zřejmě se musel velice přemáhat. „Tak už pojď!“ vybídl ostře Bigglese. „Nač čekáš? Chceš, aby tě roztrhal na kusy a sežral?“

„Ochočený medvěd že by mě sežral?“ pohrdavě se zasmál Biggles. „Kdysi jsem jednoho měl. Pravda, bylo to jen medvídě.“

V tom okamžiku se objevil další hoch. Uháněl kolem nároží tak rychle, že ve snaze vyrovnat zatáčku do aleje, narazil do stromu s takovou silou, až se otočil kolem své osy jako vlček. Jen zázrakem se udržel na nohou a upaloval dál, jako by se nic nestalo.

Biggles roztáhl ruce a chytil ho. „Počkej chvilku,“ zvolal. „Co se děje?“

„Medvěd,“ vyhekl vzpírající se chlapec. „Utekl. Jde sem. Běhá kolem, řve a zabíjí lidi. Chystají se ho zastřelit.“

„Proč?“

Chlapec otevřel překvapením ústa. „Proč? Protože to je medvěd. Nech mě jít!“

„Jak se stalo, že utekl?“ zeptal se Biggles.

„Tančil na ulici a kolem jel pekař s vozem. Když si kůň všiml medvěda, splašil se a porazil člověka, co medvěda držel. Odvezli ho k lékaři, ale medvěd utekl. Všechno jsem viděl. Byla to hrůza.

Policie a lidé jsou venku s puškami, aby zastřelili to krvežíznivé zvíře.“ Slova se valila jako povodeň a chlapec se neustále ohlížel směrem, odkud přiběhl.

Jakou barvu má ten medvěd?“ zeptal se Biggles.

„Hnědou.“

„Jak je velký?“

„Je obrovský. Třikrát větší než člověk. Nech mě jít!“ Vyděšený hoch srazil Bigglesovu ruku a utíkal ke školním vratům, která byla zavřená, ale když doběhl, pootevřela se, aby mohl dovnitř. Biggles viděl řadu bledých tváří, vykukujících mezi železnými tyčemi.

„To je ale pořádná ostuda!“ řekl rozhořčeně.

„Jaká ostuda?“ vyhrkl Smith s očima upřenýma k městu.

„Je ostuda střílet ubohého starého medvěda.“

„Co jiného se s ním má udělat?“

„Chytit ho, samozřejmě.“

„Chytit ho?“ Smith nevěřil svým uším. „Kdo asi tak půjde chytat dravého krvelačného medvěda?“

Biggles se shovívavě usmál. „Krvelačného!“ ušklíbl se. „Tenhle medvěd je ochočený. Takových jsem viděl v Indii spoustu. Vsadím se, že to je obyčejný hnědý medvěd. To ubohé zvíře asi celý život stálo mezi davy lidí a dělalo ze sebe blázna, aby pobavilo ještě větší blázny. Řekl bych, že teď je vylekaný a vůbec neví, co si má počít.“

„Mně je úplně jedno o jaký druh medvěda se jedná,“ řekl chladně Smith. „Medvěd je medvěd,“ dodal s neotřesitelnou logikou. Já jdu zpátky do školy!“

„Já zase to nebohé zvíře chytím dříve, než se tu najde pitomec a zastřelí ho,“ prohlásil Biggles a šel dál.

Od školních vrat zazněl varovný výkřik. Slyšel Smithe vřískat: „On chce chytit medvěda! Holýma rukama!“

Cesta do města byla opuštěná. Stejně to vypadalo ve městě, když do něj přišel, ovšem za každým oknem viděl vyděšené tváře. Ozývalo se varování. Od ulice k ulici bylo slyšet slovo „medvěd“. Biggles si toho nevšímal. Zastavil se až u pekařství. Dveře byly zamčené. Zaklepal, otevřela mu polekaná žena a rychle ho pustila do krámu. Biggles položil na stůl tři penny. „Prosím, dejte mi za to žemle,“ řekl. „Vezmu si tvrdé, jestli mi jich dáte víc.“

Žena mu třesoucíma rukama dala do sáčku několik žemlí. „Ať tě ani nenapadne chodit ven!“ vydechla.

„Kudy šel ten medvěd?“ zeptal se Biggles.

„Šel po Hayford Road,“ zašeptala žena, jako by se bála, že ji zvíře uslyší.

„Děkuji vám,“ řekl Biggles, a když vyšel ven, vydal se klusem po stopách medvěda. Měl celou ulici pro sebe, až na jednoho muže, který klečel za stojanem pouliční svítilny s připravenou puškou. Je tam vzteklý medvěd!“ vykřikl na Bigglese.

„Nemyslím, že je vzteklý,“ odpověděl klidně hoch.

Nechal muže za zády a kráčel po ulici Hayford Road. Spatřil tam jiného muže s puškou, usazeného v koruně stromu. Třetí se krčil v příkopě. Oba na něho volali, aby se vrátil. Říkali, že se chystají medvěda zastřelit.

„Dejte pozor, abyste nezastřelili mě,“ řekl jim Biggles vážně, protože viděl, že by se to mohlo snadno stát. Pokračoval v chůzi a pozorně se rozhlížel po zvířeti.

Neušel ani půl míle, když ho uviděl. Jak předpokládal, byl to obyčejný hnědý medvěd. Stál u živého plotu a patrně tam požíral ostružiny. U krku mu dosud volně visel kůl. Když medvěd uslyšel Bigglese přicházet, ohlédl se, na okamžik se na něj bez většího zájmu podíval a pak pokračoval ve své neškodné činnosti.

Biggles šel dále k němu, ale pomaleji. Medvěd si ho nevšímal, dokud nebyl od něho asi na dvacet yardů. Potom na chvilku přestal jíst a pozorně si ho prohlížel.

Biggles laskavě promluvil: „Hej, bručoune, co tu děláš? Dáváš si do nosu? Jen si dej.“

Medvěd poznámku ignoroval, ukousl trs divokého šípku a žvýkal jej se zjevným uspokojením.

Když Biggles vyndal z podpaží sáček a zašustil papírem, medvěd hned projevil zájem. Moc dobře věděl, co se v takovém sáčku někdy dá najít. Sklesl na všechny čtyři a šoural se k novému předmětu zájmu. Biggles před něj hodil jednu žemli a medvěd se ji zmocnil s obratností svědčící o dlouhé praxi a hlučně ji sežral. Když ji spolykal, přišel blíže.

„Chtěli tě zastřelit,“ řekl Biggles, když mu házel další žemli a představení se opakovalo. Medvěd a chlapec byli nyní od sebe jen několik yardů daleko. Biggles celou tu dobu k němu tiše promlouval a podal mu další žemli. Medvěd se postavil na zadní, opatrně vzal žemli prackami z jeho prstů a strčil si ji do tlamy. Biggles zvedl kůl. Medvěd se nijak nebránil. Upíral oči na sáček a zdálo se, že si hochova pohybu ani nevšiml.

Bigglesovi ještě zbývala poslední žemle. Než se s ní rozloučil, rozlámal ji na menší kousky. Když je medvěd snědl, zmačkal sáček do koule, aby ukázal, že je prázdný. Medvěd jej očichal, aby se o tom ujistil sám.

„Tak pojď, starý brachu, je čas jít domů,“ řekl Biggles. „Když tu zůstaneš, ještě se ti něco stane. Otočil se a vracel se cestou, kterou přišel a medvěd ho poslušně následoval. O kousek dál uviděl před sebou dva zástupy lidí, stojící po obou stranách ulice. Když došel ke střelci číhajícímu ve větvích, chlapík na něj vykřikl, ať ustoupí, aby mohl medvěda zastřelit.

Biggles nezakrýval vztek, když odpověděl: „Co se to tady s vámi děje? Cožpak nevidíte, že to zvíře je povolné jako beránek? Má víc rozumu než vy.“ Šel dál.

Když došel k houfu lidí, ve kterém, jak si povšiml, bylo hodně hochů ze školy, zástup před ním ustupoval, aby mu uvolnil cestu. Jenom jeden muž zůstal stát a to byl ředitel. Také on měl v rukou pušku a zdál se být silně rozrušený. Jeho první slova to skutečně potvrdila.

„Medvěde, co děláte s tím chlapcem?“ vykřikl. Zazněl chechtot a ředitel se rychle opravil: „Chlapče, co vás to jen napadlo? Co děláte s tím medvědem?“

„Co s ním dělám, pane?“ řekl užasle Biggles.

„Neopakujte po mně, co říkám!“ zahřměl ředitel.

„Zachraňuji ho od houfu krvelačných lidí,“ odpověděl Biggles.

„Někam ho zavřete!“

„Ale já nevím, kam bych ho zavřel, pane,“ posteskl si Biggles.

„Tak ho pusťte.“

„Jestli ho pustím, tak nebude vědět, co má dělat,“ bránil ubohé zvíře Biggles. „Když začne utíkat, nastane panika a někdo se může zranit.“

„Udělejte, co jsem řekl, chlapče!“

„Dovolte mi, abych ho zavřel někam do stáje,“ žadonil Biggles. „Vidíte, že je úplně krotký. Udělá všechno, co mu řeknu. Koukněte se.“ Otočil se, zvedl jednu ruku a začal zpívat hindskou píseň.

Medvěd se okamžitě zvedl na zadní a začal tancovat.

Ze zástupu se ozval pochvalný křik. Biggles nato sám předvedl několik tanečních kroků a obrátil se opět k řediteli. „Vidíte, pane!“ zvolal. „Nemáte někdo pro chudáčka medvěda sušenku?“

„Mám karamelu,“ ozval se Smith a předstoupil.

„To bude stačit,“ odpověděl Biggles. „Dej mu ji. Neublíží ti.“

„Já ne,“ odmítl Smith a podal cukrovinku příteli. „Podej mu ji sám.“

Biggles ji dal medvědovi do tlamy, což dav ocenil velmi silným potleskem.

Těžko říci, jak by všechno dopadlo, ale zatímco medvědovi ještě od karamely kapaly sliny od tlamy, prodral se davem jakýsi chlapík tmavé pleti s ovázanou hlavou. Ulehčeně se smál, běžel k medvědovi a objal ho kolem krku. Medvěd mu vděčně olízl ucho, což vyvolalo další výbuch obdivu. Když se uvítali, Biggles dal kůl oprávněnému majiteli a obrátil se k odchodu.

Ředitel mu věnoval dost zvláštní pohled, konečně sklonil hlaveň pušky a odkulhal ke škole.

Biggles obklopený chlapci, kteří hlasitě vyžadovali podrobnosti o jeho setkání se zvířetem, doprovodil medvěda zpět do města, kde ho umístili do stodoly, jíž jeho pán pronajal právě za tím účelem. Ukázalo se, že chlapík je skutečně z Indie. Chvilku si s Bigglesem popovídal, načež hoch odešel, doprovázený mužovým blahořečením za to, že zachránil zvíře, které bylo tím jediným, co mu zde pomáhalo protloukat se životem.

Ještě je třeba dodat, že lidé oslavovali Bigglese tak, až se z toho začervenal.

„Ten hoch má odvahu, vypořádat se takhle s divokým zvířetem bez cizí pomoci,“ řekl kdosi v davu.

„Pcha! Divokým!“ ušklíbl se Hervey, který se nyní objevil mezi lidmi. „Vždyť to zvíře je krotké jako stará ovce.“

„Tak proč jsi ho nechytil, místo abys utíkal do školy?“ zeptal se Biggles.

Hervey se zakabonil a vykročil proti Bigglesovi. Ať už zamýšlel cokoli, nakonec si to raději rozmyslel. Otočil se a kráčel pryč. Několik menších chlapců, dobře ukrytých v davu lidí, začalo volat: „Hervey je posera!“

Když vzrušení pominulo, lidé se rozešli do všech stran. Biggles šel pomalu zpátky do školy. Doprovázel ho Smith a tlupa chlapců z nižších tříd, kteří ho obdivovali.

Den však skončil truchlivě. Po večerní modlitbě ředitel vstal a odkašlal si. „Ti, kteří znali Morrise nebo viděli dnes ráno jeho letadlo, přijmou s lítostí zprávu, že zahynul krátce potom, kdy od nás odletěl. Jeho letadlo ztratilo ovladatelnost a zřítilo se do lesa.“ Poté se ředitel rychle obrátil, naráz překročil schůdky a zmizel za létajícími dveřmi. Hoši se zděšeně dívali po sobě.

Smith přikročil k Bigglesovi. „Tady to máš,“ řekl tiše vážným hlasem. „Neříkal jsem ti to?“

„Kdybych mohl, stejně bych letěl!“ odpověděl Biggles.

KAPITOLA PÁTÁ

MANÉVRY

Brzy nato došlo k další příhodě, o které je třeba se zmínit, protože to byl první Bigglesův pokus projevit své schopnosti ve válečném umění, a ačkoli všichni jeho názor nesdíleli, sám byl se svou akcí spokojen. Ať se již mínění ostatních různila, ta příhoda rozhodně dokázala, že Biggles již jako hoch dokázal využít válečné lsti a tato schopnost se pak u něho rozvinula v pozdějších letech. Také je nutno poznamenat, že prokázala jeho sklony vyvíjet vlastní iniciativu. I v tom později vynikal a nerad přijímal úlohu malého kolečka ve velkém soukolí.

Jak jsem se již jednou zmínil, v této škole byl oddíl žáků pro výcvik, do něhož se musel zařadit každý hoch i učitel, protože to bylo dílo samotného ředitele, jež se stalo jeho pýchou a radostí. Ředitel byl zcela samozřejmě velícím důstojníkem a nepokrytě se s potěšením chlubil svými znalostmi vojenského řemesla, které získal v době, kdy byl sám vojákem. Nejméně polovinu jednoho dne v každém týdnu zasvětil výcviku, a poslední sobotní hodinu přednášel celé škole o válečném umění podle směrnic ministerstva války. Neustále kladl důraz na iniciativu, která je britskému vojákovi vlastní. Přímo s vášní hlásal: „…že voják bez iniciativy je pouhý stroj.“ Hodina končila zpěvem školního pochodu, který zkomponoval právě on – ředitel.

Uniforma byla tak jednoduchá a poměrně levná, jak se jen dalo vymyslet. Skládala se z tmavomodrého svetru, krátkých kalhot pod kolena, modrých ovinovaček a černých bot. Pokrývkou hlavy pak byla modrá polní čapka. Výstroj doplňoval bílý opasek se dvěma sumkami na náboje (které ovšem sloužily pouze jako schránky na cukroví) a dřevěná atrapa pušky. Na ramenou měli žáci do půlkruhu seřazená písmena M.H.S. O.T.C. Tato šifra znamenala Malton Hall School, Officers‘ Training Corps[3]. Připusťme, že v ředitelově

[3] Malton Hall Škola, Důstojnický Cvičný Oddíl.

kanceláři byly dvě opravdové služební pušky, jež si starší hoši někdy brali na cvičení ve střelbě do terče na střelnici pro dobrovolníky.

Biggles byl s ostatními v jednotce žáků pro vojenský výcvik a vůbec se netěšil na každotýdenní cvičení, které považoval za pouhé plýtvání časem a energií. Čtyři čety po pětadvaceti hoších obvykle nastoupily na dvůr, kde probíhala pomalá a velice nudná prohlídka. Poté oddíly, každý pod velením jednoho učitele, který se při této příležitosti měnil v důstojníka, pochodovaly na fotbalové hřiště, kde strávily dvě hodiny rychlým či pomalým pochodem nebo poklusem, zpestřovaným povely „k zemi“ a „vztyk“ a opětovným pochodem. Pak se vojáci vraceli domů poklusem, aby ukázali, že nejsou ani trochu unavení. Biggles to vše snášel bez reptání jako součást ceny, jíž platil za své vychování.

Ředitel bral výcvik vážně, ale jeho nadšení sdílel jen málokdo. Pro většinu chlapců to byla hloupá hra, předváděná pro pobavení ředitele. Nikdo netušil, že uplyne jen málo let a skoro všichni budou provádět tyto věci s hrozivou vážností na bitevních polích ve Flandrech, a že než skončí první světová válka, zemře jich na stejném bojišti téměř třetina. Cvičné důstojnické oddíly nebyly samozřejmě specialitou Malton Hallu. Každá škola v zemi, velká či malá, měla svůj cvičný důstojnický oddíl a po válce mohly všechny sestavit podobný smutný seznam.

Ale vraťme se k Bigglesovi. Trochu zpozorněl, ačkoli nepropadl žádnému nadšení, když jednoho dne ředitel oznámil, že jednotce byla prokázána velká čest. Dobrovolníci uspořádají polní cvičení a on dostal povolení, že se ho může zúčastnit i školní jednotka. Jak to má být při manévrech, je připraven plán a on je s ním seznámí. Je skvělé, řekl, že se budou snažit přiblížit cvičení co nejvíce skutečnosti.

Bigglesovi to připadalo poněkud zvláštní, protože nechápal, jak se cvičení může blížit skutečnosti, když každá strana bude předem vědět, co udělá ta druhá. Raději však mlčel.

Jak to pochopil, základní myšlenka byla následující. V určenou dobu se bude po silnici pohybovat kolona z Hertbury do Wantonu, což je vzdálenost asi pěti mil. Kolona dostala úkol prorazit do Wantonu s pomyslným nákladem zásob a munice pro pomyslnou posádku, která je tam v obklíčení. Protože vojáků nebylo nazbyt,

bude tato jednotka jen symbolická. Bude to krytý vůz tažený koněm a označený velkou oranžovou vlajkou. S vozem pojede seržant Buckle z místní vojenské doplňovací služby. Proniknutí do Wantonu bude napomáhat dobrovolnický prapor „Červených“. Zabránit průniku bude pak úkolem praporu „Modrých“. Školní důstojnický oddíl bude součástí útočné formace, to jest Modrých.

Úspěch či neúspěch kolony posoudí skupina rozhodčích, starších aktivních důstojníků, kteří se poznají dle bílých pásek na rukávu. Budou na koních sledovat průběh boje. Velet jim bude sám generál Cauldwell z ministerstva války. Ředitel řekl, že to bude nanejvýš zajímavá zkušenost a že mají veliké štěstí, když se mohou cvičení zúčastnit. Každý chlapec by měl vydat ze sebe všechno, aby se věc zdařila a být přitom iniciativní. A všichni ať mají na paměti, že je bude sledovat sám generál.

S blížícím se velkým dnem rostlo ve škole vzrušení. Biggles ale podezíral ostatní, že se těší hlavně na odpadnutí jednoho dlouhého dne vyučování. Všechno bylo lepší než škola.

Ráno toho dne bylo jasné a zářivé a rozruch ve škole byl skoro tak velký, jako kdyby jednotku vysílali do skutečného boje. Denní příděl obložených chlebů si ponesou v chlebnících a také si naplní vodou polní lahve vypůjčené v kasárnách. To vše dodávalo podniku nádech skutečnosti, a když rota hochů nastoupila a stála v pozoru, Biggles, který měl v jedné sumce zásobu kyselých bonbonů a v druhé jablko, dospěl k rozhodnutí, že kolona neprojede!

Jeden vysoký pěkný chlapec, jménem Curtiss, jenž měl zanedlouho nastoupit u gardového pluku, si doplnil výzbroj opakovací pistolí na kapsle. Byl na ni zjevně velice hrdý, protože pobíhal kolem s výkřiky „Útokem vpřed!“ a pálil na pomyslného nepřítele s rizikem, že vystřílí munici dříve než začne boj. Vzpomínka na tenhle výjev prolétla Bigglesovi hlavou, když o pět let později četl v *London Gazette* zprávu o udělení vyznamenání Victoria Cross. Jistý kapitán Lionel Curtiss z gardového pluku padl na Sommě v čele svých mužů při odvážném pokusu dobýt zpět ztracenou pozici.

Celý oddíl odpochodoval s ředitelem pokulhávajícím v čele. Jeho plukovní odznak se blýskal v záři slunce. Bubeníkem byl malý Page, který teď udával četám krok.

Městem proběhli v poklusu, aby dokázali, že nejsou jen nějací obyčejní blátošlapové, a když majitelé obchodů vycházeli ven, aby si je prohlédli, Bigglese se zmocňoval pocit, že vojna má, celkem vzato, přece jen něco do sebe.

Na druhé straně města, na travnatém poli, potom stály seřazeny dvě jednotky dobrovolníků, jež představovaly při manévrech strany bojující proti sobě. Blíže k silnici stála malá „kolona“ s velkou oranžovou vlajkou. U ní se v šarlatové uniformě domobrany nápadně vyjímal seržant Buckle, pomenší ale ramenatý mužný chlapík, který měl špičaté konce svého kníru ostré jak bajonety. Na straně čepice měl připnutou kokardu v barvách červené, bílé a modré. Byl velice důležitý a naparoval se, jako by chtěl všem ostatním připomenout, že on je „aktivní“ a oni pouhými amatéry. Bigglese uchvacovalo, když pozoroval, jak mu pracují klouby. Vypadalo to, že je má na pružinách. Ještě působivější byli rozhodčí na koních, důležitě vyhlížející důstojníci, z nichž někteří měli na štítcích čepic zlaté lemování. S nimi byl generál, který se dal snadno rozeznat podle červených klop. Vše kypělo aktivitou. Důstojníci spěchali sem a tam. Někteří se ve skupinách skláněli nad mapami.

Jsou vaši muži připraveni, plukovníku Chase?“ zvolal generál hlasitě.

Ředitel rázně zasalutoval. „Připraveni, pane.“

Když generálův trubač zatroubil signál, proběhlo řadami velké vzrušení. Pak se vůz zásobovací kolony pohnul a oranžová vlajka na něm hrdě zavlála. Biggles z vozu nespouštěl oči, neboť v něm seděl nepřítel, kterého se rozhodl zničit.

Velitelé vykřikovali rozkazy. Oddíly cvakaly podpatky, dávaly na rámě zbraň a začaly odcházet na přidělené pozice. Kolona byla již na silnici a k Bigglesově úžasu oddíl určený k její ochraně, nepochodoval s ní, ale zaujal postavení na křídlech, velmi daleko od vozu s oranžovou vlajkou.

Po konečném rozhovoru s důstojníkem velícím jednotce Modrých, ředitel, ještě aktivnější než jak ho Biggles znal, zavelel

svému oddílu pozor. Zaujal místo v čele útvaru a vedl jej opačným směrem než kterým vyrazila kolona.

To všechno Bigglese velmi mátlo. Vůz byl všem na očích, avšak nikdo se ho nepokoušel zadržet. Neměl nejmenší tušení kam jdou, či co hodlají dělat. Myslel si, že ředitel jim mohl něco říct, místo aby si nechal všechno pro sebe. Bylo strašně otravné, že zhola nic nevěděli. Zbývající část jednotky Modrých byla daleko a vzdalovala se přesně opačným směrem. Od kolony odcházeli, místo aby se k ní blížili. Biggles vůbec nechápal, co to vlastně dělají.

Příští hodina nevnesla do běhu událostí změnu a Smith souhlasil s Bigglesem, že válka je otravná záležitost. Řekl, že je rád, když si dal do vody šumák. Biggles chroupal kyselý bonbon. „Řekl bych, že se čím dál víc vzdalujeme od všeho dění," prohlásil mrzutě.

„Přestaňte s hovorem v útvaru!" křikl ředitel.

Jeden rozhodčí procválal kolem, jako by za určitým posláním a ani se u nich nezastavil. Pochodovali dál přes zdánlivě nekonečné lány zoraných polí a Bigglesův zájem o boj se s konečnou platností vytrácel. Usoudil, že jeho instinkt, co se týká vedení války, byl správný.

Když však potom ředitel zastavil svůj oddíl v lese a dal se do udílení pokynů, začalo to ještě jednou vypadal slibně. Předvolával jednotlivé hochy, uděloval rozkazy a posílal je pryč. Biggles se stal pátračem a Smith šťastnou náhodou s ním. Měli zvláštní úkol jít o kus dál na menší kopec do křoví a vyhlížet kolonu. Nikdo jim neřekl, co si mají počít, až ji uvidí. Patrně to nebylo důležité, pomyslel si Biggles, když se Smithem po boku a s dřevěnou puškou v ponosu klusal na kopeček. Doběhli ke křoviskům a posadili se do trávy. „To je už lepší," prohlásil Smith. „Tady můžeme mluvit a sníst si obložené chleby. Jsem rád, že mám limonádu. Je lepší než voda, nemyslíš?"

Biggles souhlasil.

Na polích ani na cestě nebyla v dohledu živé duše. Silnice byla asi tři sta yardů pod nimi a vedla do úvozu s vyschlými křovinami po obou stranách. Všude bylo naprosté ticho. Zatím nepadl jediný výstřel a Bigglese to zklamalo, protože se říkalo, že dobrovolníci dostali slepé náboje. Je to pěkná otrava," zasyčel.

„Tím se netrap. Je nám tady docela dobře a nikdo nás neuvidí," řekl Smith. „Vsadím se, že tu zůstaneme celý den."

Uplynulo půl hodiny a prázdnotu dne nic nerušilo. Neobjevil se žádný voják.

Jestli chceš něco vědět, řekl bych, že na nás zapomněli," řekl Smith. „Pravděpodobně je teď už po všem. Doufám, že tam dole je ta správná silnice?"

„Je tu jen jedna, musí to být ona," odpověděl Biggles. V duchu souhlasil se Smithem. Nesporně se něco zvrtlo, jinak by už v téhle době někdo útočil nebo se bránil.

Jak dlouho tady chceš zůstat?" zeptal se Smith. Vstal a dal se do trhání ostružin.

„Nevím," přiznal se Biggles.

„Doufám, že jsme na správném místě?"

„Když jsme sem přišli, tak jsem si to myslel, ale teď už o tom začínám pochybovat."

Smith změnil téma a ukázal rukou. „Tamhle to vypadá na kaštany. Co kdybychom tam šli a nějaké nasbírali?"

„Myslím, že bychom tu měli ještě zůstat," řekl klidně Biggles. „Nechceme přece zmeškat bitvu."

„Jakou bitvu?" zeptal se Smith a v tomto případě to bylo snad omluvitelné. „Žádná bitva není. Vsadím se, že všichni se nakrmili a šli domů."

Vtom Biggles vyskočil a upřeně se zadíval na silnici. „Koukni!" sykl. „Tady přijíždí kolona!" Ukázal na vůz s oranžovou vlajkou, který se právě vynořil na silnici a pomalu jel jejich směrem.

„Nezdá to, že by ji někdo chránil," poznamenal Smith.

„Stejně tak se nezdá, že by na ni někdo útočil," řekl Biggles.

„Nevystřelíme na ni?" zeptal se Smith a připravoval si pušku.

„K čemu by to bylo? Nemáme čím střílet," upozornil ho Biggles. „Seržant by ani nevěděl, že na něho střílíme." Potom strnul, neboť ho oslnila skvělá myšlenka. „Poslyš, Smithe, mám nápad!"

„Nápad?"

„Ano."

„A dobrý?"

„Jedinečný."

„Co to je za nápad?“

„Zajmeme kolonu!“

Smith se zamračil. „Je to dovolené?“

„Co chceš říct tím, zda to je dovolené? Kolona tudy jede proto, abychom ji zajali. Jsme přece součásti útočné jednotky?“

„To jsem měl na mysli,“ souhlasil Smith.

„Dobrá. Proč bychom se tedy nezmocnili nepřátelské vlajky?“

„Bylo by to podle pravidel?“

„Podle jakých pravidel?“ zavrčel Biggles podrážděně. „Ty pořád mluvíš o nějakých pravidlech. My si tu nehrajeme na pravidla. Jsme ve válce.“

„Dobrá, snad to víš líp. Ale co s tím seržantem? Ten nám dá pár facek, jestli ho budeme chtít odehnat.“

Biggles se mu to nepokoušel vymlouvat. Považoval to za více než pravděpodobné. „Musí se to zařídit tak,“ prohlásil, „aby vylezl z vozu dobrovolně!“

„Proč by to dělal?“

„Donutíme ho k tomu.“

„Ale jak?“

„Hned ti to povím,“ řekl Biggles. „Sejdeme dolů k silnici až k místu, kde se ztrácí v úvozu.“

„A co potom?“

„Na vzdálenějším konci zalezeš do křoví a až vůz dojede k tobě, začneš řvát, jako kdyby tě vraždili.“

„Proč bych to dělal?“

„Abys přiměl seržanta seskočit z vozu, osle. Seskočí a poběží ti na pomoc.“

„A co uděláš ty?“

„Skočím na vůz a odjedu s ním.“

Smith tiše hvízdl. „Sakra, tomu říkám nápad!“ Vzápětí ho však přepadla jakási pochybnost. „Počkej ale. A co bude se mnou?“

„Zabiješ seržanta.“

Já že ho zabiju?“

„Samozřejmě ne doopravdy. Jenom na něho namíříš pušku a křikneš: Ruce vzhůru! Měl by se vzdát.“

„A co když se nevzdá? Co když mě praští?“

„Takový surovec určitě není,“ prohlásil Biggles. „Řekneš mu, že je mrtvý a jestli má jen trošičku sportovního ducha, měl by dělat mrtvého. Pokud není vyslovený padouch, tak to udělá.“

„Tak jo,“ souhlasil Smith nedůvěřivě. „Myslím, že někdo musí ve válce přinášet oběti.“

A tak vyrazili. Když došli k živému plotu, lemujícímu silnici, Biggles našel místo, kde se ukryl. Smith přešel na druhou stranu a zmizel ve křoví na opačném konci. Vůz se pomalu blížil a Biggles už viděl seržanta s kokardou na čepici, jak sedí na kozlíku. Otěže měl omotané kolem háku na voze a kouřil dýmku. Navoskovaný špičatý knír přispěl k jeho nelítostnému vzezření. Biggles doufal, že ho Smith neuvidí dřív, než začne sténat, protože drsný zjev kočího by mohl ovlivnit jeho rozhodnutí.

Naděje se splnila. Když vůz dojel do míst, ve kterých se přítel skrýval, zazněly z křoví tak srdcervoucí steny, až Biggles trochu nadskočil v obavě, že se Smithovi vážně něco přihodilo. Skučení se pak ozvalo znovu vyšším tónem a doplněné voláním o pomoc. Bigglese to nadchlo a v duchu Smithovi blahopřál. Podal skvělý výkon!

Seržant se zachoval jako muž činu, jakým jistě byl. Co se týče rychlosti, nedala se skutečnost srovnat s ničím, co by si Biggles dokázal představit. „Hou, stará!“ zvolal a jedním skokem byl na silnici a ponořil se do křoví.

Biggles vyskočil na uprázdněný kozlík jako kočka, vzal do rukou otěže a chopil se biče. Zaslechl jak Smith opodál vykřikl „Ruce vzhůru!“, ale ihned po těch slovech následovalo bolestné zaječení, které prokazovalo, že události daly Smithovu zlému tušení plně za pravdu. Biggles si však pomyslel, že každá válka má své oběti a v rozčílení pobídl nic netušícího koně pořádnou ranou bičem. Původně jím chtěl jen zapráskat.

Kůň na to reagoval s plným porozuměním a snad to dokonce trochu přehnal, neboť se splašil.

Biggles se na kozlíku natřásal, ale pevně držel otěže a křičel „Hou! Hou!“ Podle účinku jaký to však mělo, mohl si ušetřit námahu i hlasivky. Kůň běžel tryskem a patrně ho děsil rámus, který dělal jedoucí vůz. Biggles se držel kozlíku jako klíště a zoufale čekal na

konec, který se zdál být neodvratný. Za vozem se do výše zvedal oblak prachu.

Biggles měl veliké štěstí. Měl ho i vesnický děda, který vyjel ze zatáčky na kole. Když viděl, co se na něho řítí, zajel s kolem do křoví a Biggles ho ztratil z očí. Štěstí měla i stará žena, jež nabírala ze studny u cesty do vědra vodu a málem do studny spadla, když ji jedno kolo minulo sotva o pár palců. Před jedním stavením spal na silnici pes, který také unikl jen o vlásek. Přes silnici šla i řada kachen, kolébajících se jedna za druhou, než všechny rázem zmizely v oblaku kachního peří.

Kůň zpomaloval a když mu konečně došly síly, zastavil se. Podle Bigglesova odhadu urazil do té chvíle asi tři míle. Potom se začal pást a nezkušený kočí, zesláblý z leknutí, si rozechvělýma rukama otíral upocenou a zaprášenou tvář.

Úspěch kterého dosáhl, ho však naplnil radostí a pýchou, ačkoli způsob jakým ho uskutečnil, plně neodpovídal jeho původnímu plánu. Rozhodně však nehodlal ztratit to, čeho se zmocnil s nasazením své kůže a života. Vzal uzdu a odvedl nyní již docela poslušného koně brankou k jediné blízko stojící stodole, a uvázal ho tam ke skobě ve zdi. Strhl ze žerdě vlajku, nacpal si ji pod svetr a vrátil se na cestu. Pak vyrazil zpátky silnicí, kterou přijel. Měl pocit, že vojenské cvičení bylo úspěšné a on na tom měl velký podíl.

Dlouhá zpáteční cesta byla únavná, zvlášť když se musel vyhnout několika hloučkům lidí, kteří postávali kolem a patrně se bavili o splašeném koni. Urazil asi polovinu cesty, když se náhle vylekal. Po projití zatáčky se najednou ocitl tváří v tvář seržantovi, jenž dosud skřípal zuby vzteky. Biggles si rázem uvědomil, že rozezlený voják hledá, co ztratil. Byla to nepředvídaná skutečnost, na níž měl být připraven, leč nebyl.

První seržantova slova naznačovala, že v Bigglesovi nepoznal příčinu své porážky. Ani posunkem nedal najevo, že ho považuje za nepřítele. „Hej, synku," přinutil se k přívětivosti. „Neviděl jsi tu běžet po silnici splašeného koně?"

Biggles zvedl pušku. „Ruce vzhůru!" zvolal rázně. „Rychle nebo jste na místě mrtev!"

„Hrome!" zachrčel seržant. „Tak já budu mrtev?"

„Ano, budete.“

„Kdo to říká?“

„Já to říkám.“

Seržant se místo odpovědi na Bigglese vrhl, ale hoch, vycvičený jinými lotry v umění uhýbat a uskakovat, mu proklouzl pod rukama a prchal zpátky po silnici. Když se dostal do bezpečné vzdálenosti, otočil se a zavolal: „Proč nedodržujete pravidla? Už vás dvakrát zabili!“

Seržant si výtky nevšímal. „Vůz!“ vyjekl. „Neviděl jsi vůz?“

„Viděl.“

„Kde je?“

„U stodoly za vsí asi dvě míle odsud.“

„Kdo tam s ním zajel?“

„No přece já,“ pochlubil se Biggles, vyhrnul si svetr a ukázal vlajku.

Seržant strašlivě zaklel a zahrozil mu pěstí.

„Jste sprostý hulvát!“ křikl na rozloučenou Biggles.

Kráčel skoro půl hodiny, než narazil na další známky vojenské činnosti, ale pak jí najednou bylo všude plno. Všechny jednotky nasazené do akce, včetně cvičného důstojnického oddílu, odpočívaly na velikém poli vedle silnice. Důstojníci utvořili stranou hlouček a byli zabráni do hovoru. O kousek dál sesedli z koní rozhodčí a přenechali je vojákům, aby se o ně postarali. Byl tam s nimi také ředitel a další dva plukovníci, kteří veleli dobrovolníkům. Opodál pošvihával jezdeckým bičíkem o holinku sám generál.

Biggles se přidal ke své jednotce. Nikdo si ho ani nevšiml, což ho trochu zklamalo, protože očekával zcela jiné přijetí. Cožpak se téměř sám nezmocnil kolony? Pak ho napadlo, že ostatní o tom ještě ani nevědí. Našel Smithe, který tiše seděl a držel si ucho. Chtěl navodit veselou náladu a zeptal se: „Tak jaké to bylo, vítězi?“

„Jak to myslíš?“ řekl Smith a nevraživě k němu vzhlédl.

„Co se stalo?“

„Řekl jsem ‚Ruce vzhůru!‘, ale on se nezastavil. Když jsem řekl ‚Jste mrtvý‘, zavrčel jako divoké zvíře a dal mi takovou facku, až jsem upadl na zadek. Podívej se na moje ucho.“ Smith odtáhl ruku a ukázal ucho v barvě rajského jablíčka.

„Řekl jsem mu, že je sprostý hulvát," chlácholil hocha Biggles. „Potíž je v tom," dodal, „že někteří lidé nedodržují pravidla."

„Slyšel jsem zvuk trubky, tak jsem se sem vrátil," vysvětloval Smith.

Biggles se rozhlédl. „Co se vlastně děje?" zeptal se.

Chlapec sedící poblíž odpověděl: „Něco se stalo s kolonou. Oni říkají, že cvičení bez ní nemůže pokračovat."

„Teď si Biggles uvědomil, že jeho tušení bylo správné. Tak proto mu nikdo neblahopřál. Bylo mu jasné, že je nejvyšší čas, aby se o jejich činu dozvěděl ředitel a mohl si tak vyžádat pro svůj oddíl uznání. Odebral se k místu, kde ředitel stále hovořil s rozhodčími a zasalutoval s vojenskou přesností.

Ředitel se ohlédl a soudě podle jeho výrazu mu vyrušení vůbec nepřišlo vhod. „Ano, chlapče, copak je?" zeptal se stroze.

„Myslel jsem, že byste snad rád věděl, že jsem zajal kolonu, pane," odpověděl Biggles.

Ředitel se otočil jako na obrtlíku. „Vy jste… cože? „otázal se podivně napjatým hlasem.

Bigglesovi se zdálo, že ředitel zcela nepochopil podstatu věci. „S pomocí Smitha třetího jsem zajal kolonu, pane," opakoval.

Nastalo rozpačité ticho a Bigglese se poprvé zmocnil tísnivý pocit, že tu něco není v pořádku.

„A kdo vám přikázal, abyste zajímal kolonu?" zeptal se ředitel chladně.

Biggles se zatvářil překvapeně. „Kdo mi to přikázal, pane? Já se domníval, že to je účelem cvičení. Říkal jste, že dobrý voják musí prokázat iniciativu a tak jsem…"

„Mlčte, člověče!" vyrazil ze sebe ředitel, ale zdálo se, že má značné potíže s mluvením. „Kde jste ji nechal?"

„Svou iniciativu, pane?"

„Ne, vy trulante. Kolonu! Copak si neuvědomujete, že bez kolony nemůžeme pokračovat?"

Bigglese to vážně urazilo. Tak tohle byl vděk za to, že udělal co mu ředitel říkal? Všechno co si myslel o vojančení se najednou zcela potvrdilo!

„Kde je kolona teď?" opakoval ředitel příkře.

„Nechal jsem ji u stodoly, asi tři míle dál po silnici.“

„Tři míle?“

„Přinesl jsem s sebou nepřátelskou vlajku, pane,“ řekl Biggles, vytáhl oranžovou vlajku a složil ji řediteli k nohám. „Smith třetí mi pomáhal ji dobýt a byl v akci zraněn,“ dodal.

Ředitel zděšeně pohlédl na zmuchlanou vlajku, načež se obrátil k rozhodčím. Je mi moc líto, pánové,“ řekl omluvně, „ale víc vám k tomu nemohu říci…“

„Pravdou je, že tím cvičení končí,“ poznamenal jeden rozhodčí. „Než bychom dostali kolonu zpátky, bude se stmívat.“ Podíval se na Bigglese. „Kde je seržant, který velel koloně?“

„Je mrtev, pane,“ ohlásil Biggles. „Smith třetí ho zastřelil naslepo. Ale seržant se nedržel pravidel. Ačkoli byl mrtev, uhodil Smithe přes ucho.“

Generál se odvrátil a dostal divoký záchvat kašle.

„Proč seržant vůbec opustil kolonu?“ zeptal se jiný rozhodčí.

„Použili jsme lsti, abychom ho přiměli opustit vůz, pane.“

„Dobrá, plukovníku Chase,“ zazněl náhle generálův hlas, „Tohle cvičení odvoláme. Vy můžete se svými muži odejít, ale než půjdete, chtěl bych si s vámi promluvit.“

Ředitel se obrátil na Bigglese a vyštěkl: „Odchod!“

Biggles odměřeně zasalutoval a odpochodoval.

Generál se za ním díval. „Ten hoch to dotáhne daleko, Chase, pokud ho ovšem nezabijí hned na začátku, což se může snadno stát. Jak se jmenuje?“

„Bigglesworth, pane.“

„Není příbuzným brigádního generála Bigglesworthа?“

„Je to jeho synovec, pane.“

V generálových očích se zajiskřilo. „Ach! Tím se možná všechno vysvětluje.“

Když se Biggles opět připojil ke svému oddílu, bylo jasné, že zpráva o jeho pozoruhodném činu sem již dorazila, avšak stále mu ještě nikdo neblahopřál. Když přecházel kolem první řady jednotek dobrovolníků, kdosi řekl: „To je ten kluk, který pokazil celý ten zatracený výlet.“

Biggles vysunul bradu a neuznal ho za hodná odpovědi.

Zpáteční pochod domů nebyl veselý. Spustili školní pochodovou píseň, ale Biggles nezpíval. Přemýšlel, a jeho myšlenky byly plné hořkosti. Nyní si už byl jistý, že se na vojáka nehodí.

Ředitel se k celé záležitosti nikdy nevrátil. Když však při nejbližší přednášce hovořil o iniciativě, poznamenal, s pohledem upřeným na Bigglese, že iniciativa se má prokazovat s rozvahou.

KAPITOLA ŠESTÁ

PŮLKORUNA Z POUTI

V té době došlo také k politováníhodné události, která ačkoli stavěla účastníky do málo příznivého světla, nepostrádala jistou výchovnou hodnotu, i když není moc pravděpodobné, že by Biggles na ni nazíral právě z hlediska výchovy. Jeho mysl byla v mladém věku více než přizpůsobivá. Snadno přijímala nové poznatky a všechny hochovy citové zážitky v ní zanechávaly trvalé stopy. Patřilo mezi ně i rozhořčení a v tom ohledu mu pouť udělila lekci, na kterou už nikdy nezapomněl. Do té doby považoval za samozřejmé, že všichni lidé jsou přiměřeně čestní, neboť měl jen málo zkušeností, které by svědčily o opaku.

Pouť byla v podstatě záležitostí jakési společnosti podnikavých cikánů, kteří jezdili podle kalendáře od města k městu a jednou za rok se na tři dny zastavili v Hertbury. V čase konání pouť změnila noci ve městě na nesnesitelně hlučný cirkus. Když potom účastníci odjeli, zůstaly v kapsách měšťanů stopy drobných krádeží a v ulici hory nepořádku, jež se pak uklízely mnoho týdnů. Pouť také odsála z města drobné mince. Na to dopláceli místní obchodníci, kteří si dlouho po ní sami sháněli drobné. Už proto městská rada zkoušela zarazit nežádoucí návštěvníky, jenže bez úspěchu, protože zde šlo o prastarou výsadu a zvyklost.

Pouť se konala vždy na stejném poli a to na půldruhém hektaru neobdělávané půdy, známé jako Ovčí ohrady. Kdysi tam nepochybně ovčí ohrady byly, ale nezbylo z nich nic. Pamětníci tvrdili, že dřevo z ohrad spálili cikáni na svých ohništích.

Pouť ohlašovala příchod již nějakou dobu před začátkem záplavou barvami hýřících plakátů, které se přes noc objevily na sloupech u vrat, na stromech a plotech, ba dokonce na dveřích obytných domů, skutečně všude, kam se daly nalepit. Zůstávaly tam po celé měsíce a hyzdily město, dokud působením počasí neodpadly. Když byly nové, jen zářily a ctižádostivě se vydávaly za vyslance „té nejúžasnější podívané na světě“. Pod tím nápisem byla jednotlivá

čísla programu popsána způsobem, který se přece jen blížil skutečnosti.

Mládež z Hertbury a z okolních obcí se pouť dívala jinak, jako na důležitou událost. Podobně ji přijímali i hoši ze školy Malton Hall a střádali mince, aby je pak lehkomyslně a rozmařile utratili v jediném úžasném opojení oněch tří dnů.

Biggles samozřejmě věděl všechno o tom, že se pouť blíží, ale nijak ho to nevzrušovalo. Už samotné plakáty překračovaly mez jeho důvěřivosti. Dále, nikdy neměl rád velké davy lidí a když nad nimi zněla halasná a vřískavá hudba, líbilo se mu to ještě méně. Proto když pouť přijela, oznámil Smithovi svůj úmysl, že pokud to bude jen trochu možné, nepůjde tam. Smitha to nejenom překvapilo, ale i velmi zarmoutilo, protože sám patřil mezi nejnadšenější příznivce poutí v celém civilizovaném světě.

Biggles držel slovo a první dva dny zůstal ve škole, leč třetí a tím i poslední den přece podlehl Smithovu vábení. Ve skutečnosti jít nechtěl a uváděl všechny výmluvy, jaké ho jen napadly, z nichž tou hlavní byly peníze. „Mám jen pár pencí a s nimi musím vydržet do konce čtvrtletí," protestoval.

„Nemusíš nic utrácet," přesvědčoval ho Smith. „Ani penny. Kromě houpaček a kolotočů je tam spousta jiných věcí."

„Jakých věcí?" zeptal se Biggles.

„Je tam polykač mečů. Ten je moc dobrý. Taky polyká oheň. Ani nemusíš platit."

Biggles se netajil svými pochybami. „Snad mi nechceš tvrdit, že polyká meče, protože mu chutnají?"

„No to zrovna ne," připouštěl Smith. „Nakonec tam jeden chlápek obchází s čepicí, ale nemusíš na něj čekat. Když začne vybírat, jdu jinam."

„Není to trochu nepoctivé?" zeptal se Biggles.

„Pročpak? Já se ho přece neprosil, aby se předváděl," odporoval Smith. „On potřebuje obecenstvo, takže se dá říct, že mu vlastně pomáhám. Ale já spíš dávám přednost stánkům, kde se dá vydělat."

To Bigglese zaujalo. Jak vydělat? Co? Kolik?"

„Je tam třeba boxer. Stojí na pódiu a vyzývá každého k zápasu. Když nad ním vyhraješ, dá ti deset šilinků."

„A když prohraju?“

„Tak ztratíš svůj šilink.“

„Jaký šilink?“

„Šilink, který zaplatíš za pokus. Snad sis nemyslel, že to dělá pro legraci?“

„To ne,“ odpověděl Biggles. „Viděl jsi někoho, kdo toho chlapa srazil k zemi?“

„Ještě ne,“ připustil Smith. Je ale zábava, pozorovat, jak to lidé zkouší.“

„Tys to zkusil?“

„Já? Ani nápad!“

„Doufám, že mi neporadíš, abych se přihlásil!“

Smith změnil téma. „Jsou tam taky stánky, kde si můžeš vydělat a nikdo ti neublíží.“

„To už zní líp,“ odpověděl Biggles. „Vydělal jsi něco?“

„No, ehm… zatím ne. Myslím ale, že zrovna dnes večer nějakou výhru určitě dostanu.“

„Jak to uděláš?“

„Jak? Ceny dávají skoro u všech stánků.“

„Ty jsi ale nevyhrál žádnou!“

„Vyhrál. Vyhrál jsem zlatou rybku v misce.“

„Kde ji máš?“

„Nějaký chlap mi ji náhodou vyrazil z ruky a rozbila se. Když jsem hledal rybku, někdo na ni šlápl.“

„Jenže já nestojím o zlatou rybku,“ prohlásil Biggles.

„Jestli umíš dobře házet, můžeš to tam uplatnit.“

„Vážně? Čím se hází?“

„Dřevěnými koulemi.“

„A na co?“

„Ve stánku je několik obličejů odlitých ze železa nebo z čeho. Mají veliké otevřené huby a ukazují zuby. Každá má po pěti zubech. Zaplatíš penny za tři koule. Když srazíš v jedné hubě čtyři zuby, dostaneš výhru. Je to ozdobný předmět. Můžeš si z cen vybrat jakou chceš. Když ale dokážeš srazit všech pět zubů, dostaneš půlkorunu. Skutečně. Uvidíš ji tam. Mají ji vystavenou na kousku sametu. Kdo má dobrou mušku, může si snadno vydělat spoustu peněz.“

„Viděl jsi, že by někdo půlkorunu vyhrál?“

„Neviděl,“ musel připustit Smith. „Ale to je tím, že lidé neumí házet. Viděl jsem spoustu lidí srazit čtyři zuby a dostali vázu.“

„Tak dobře,“ rozhodl se Biggles. „Přijdu.“

Přesvědčilo ho poslední Smithovo lákadlo. Nahlas to neřekl, ale věděl o sobě, že umí docela dobře zasahovat. Již jako malý chlapec měl přirozený cit k házení na cíl. Dovednost ještě zlepšil tím, že často házel kameny na vrány, hledající na zahradě potravu. Dělal to i proto, aby pobavil domorodé chlapce.

Když toho večera přišli na pouť, bylo všechno v plném proudu, a i když tam bylo víc lidí a větší rámus než Biggles čekal, skočil do vřavy rovnýma nohama. Všude syčely a prskaly petrolejové lampy, vrhající sinavě bledé světlo na zástupy lidí, kteří na sebe vesele pokřikovali, švihali se papírovými biči, házeli po sobě konfety či stříkali vodu z mačkacích pistolí. Nad halasem stovek bavících se lidí, zněla hlučná hudba, vyzvánění zvonců a výstřely z pušek na střelnici, kde na vrcholech vodotrysků tančily jako terče barevné celuloidové míčky. Biggles ke své lítosti zjistil, že zde nedávají žádné výhry. Alespoň ušetřil penny.

Chvíli se dívali na polykače ohně a na boxera, který se snažil přesvědčit shromážděné muže, aby ho šli porazit. Potom procházeli kolem řady stánků. U jednoho se zvedla jakási velice tlustá žena, zahalená do hvězdami posetého šálu, a lákala Bigglese, aby si dal předpovědět budoucnost. S díky ji odmítl. Hluk, tlačenice a různé pachy zaútočily na Bigglese tak silně, že by se nejraději sbalil a šel domů. Jeho nutkání stále sílilo, ale Smith o tom nechtěl ani slyšet. Uchopil ho za ruku a táhl k boudě s rozšklebenými tvářemi, kde jednoduchým poražením pěti zubů mohl házeč vyhrát půlkorunu. Bylo zřejmé, že Smith mluvil pravdu, neboť tam, obklopena lacinými skleničkami, vázičkami a porcelánovým nádobím, spočívala na kousku sametu lesklá stříbrná mince. Kolem se tlačili diváci, sledující odvážlivce, kteří předváděli svojí dovednost v házení. Půlkoruna ovšem stále neopouštěla sametový trůn.

Biggles se prodral dopředu a majitel stánku, snědý, obhrouble vyhlížející chlapík s černými kudrnami a zlatými náušnicemi, hocha hned vyzval, aby to zkusil a vnucoval mu dřevěné koule. „Nejlepší

zábava na celé pouti!“ hulákal. „Čtyři zuby a vyberete si tady, co chcete! Za pět zubů vyhráváte půlkorunu!“

Biggles mu podal penny a dostal tři dřevěné koule. „Ustupte a nechte chlapce, ať to zkusí!“ volal stánkař.

Biggles dvěma koulemi trefil do poťouchlé huby a srazil čtyři zuby, které majitel atrakce s pomocí šňůrky rychle opět postavil a připravil pro dalšího střelce.

„Smůla, synku!“ vykřikl vyvolávač. „Ale malá! Vyber si vázičku, jaká se ti líbí.“

Biggles si vybral křiklavou vázu z postříbřeného skla, na které byly napadány divoké květy, jaké by ani nejzkušenější zahradník nedokázal pojmenovat. Dal ji Smithovi, aby ji podržel a stánkaři nabídl druhý penny za další tři koule.

„Jen s nima práskni, hochu, práskni s nima… jsi pašák!“ vyzval ho snědý chlapík.

Biggles opět srazil čtyři zuby, ale při pokusu došlo k něčemu, co jen těžko pochopil. První koule šla vedle a s tupým klepnutím se odrazila od železné hlavy. Další dvě koule však vlétly přímo do otvoru.

Druhá srazila hned tři zuby. Třetí dopadla přímo mezí dva zbývající a srazila je. Ale zatímco jeden spadl, druhý se jakýmsi zázrakem vrátil zpět a stál tam dál, jako by nic.

„Zase smůla, hochu!“ zvolal stánkař s poněkud menším nadšením než poprvé. Tentokrát si změřil Bigglese přivřenýma očima a vyzval ho silným hlasem: „Vyber si co chceš, chlapče!“

Biggles si vybral další vázičku a přidal ji Smithovi do sbírky. Chlapík se od něho odvrátil a Biggles mu musel poklepat na rameno, aby dostal další tři koule, které mu muž podal už trochu váhavě.

Kolem stánku se zatím shromáždil obstojný houf lidí. Diváky sem zřejmě přilákalo Bigglesovo umění.

Bum… první koule vlétla do bílých zubů, až dva z nich spadly.

Bum… letěla druhá a srazila další dva.

Bum… narazila třetí do zbývajícího zubu a převrhla jej.

Biggles se otočil ke Smithovi s pokřikem vítěze. „Všech pět!“ vykřikl a sáhl po půlkoruně.

„Zadrž synku,“ zvolal stánkař a prudce zatáhl za šňůrku. Jenom čtyři! Vezmi si vázičku. Vyber si jakou chceš!“

Zmatený Biggles zvedl hlavu a hleděl na železnou hubu, ve které již znovu stálo všech pět zubů, připravených pro dalšího zájemce. Pak se ho zmocnilo rozhořčení, neboť pochopil, že byl podveden.

„Trefil jsem všech pět!“ vykřikl pronikavě.

„Ne! Trefil jsi jen čtyři,“ řekl stánkař ostře a rozhlédl se po davu. Přistupte blíže! Přistupte blíže! Tři koule za penny! Čtyři zuby a vyberte si co chcete!“

Biggles se skoro dusil zlostí a obrátil se k divákům o pomoc. Já jich trefil pět! Kdo z vás to viděl?“

„Ano, trefil pět,“ ozval se někdo. „Dejte chlapci co mu patří!“ vykřikl kdosi vzadu.

Stánkař jako by neslyšel. „Tady je to! Tady je to! Kdopak je na řadě teď?“ halasil.

Jenže Biggles se nedal odbýt. Všechno v něm vřelo. „Trefil jsem jich pět a vy to víte!“ vykřikl a odstrčil čtyři hrubě vypadající výrostky, kteří se na něho tlačili.

„Hanba!“ zazněl hlas ze shluku diváků. Je to zloděj!“

Stánkař si hlasů nevšímal.

Bigglesovi vstoupily do očí slzy vzteku, když si uvědomil, jak sprostě ho podvodník oklamal.

Jakýsi muž se začal prodírat dopředu a Biggles s hrůzou viděl, že to není nikdo jiný než seržant Buckle. Muž, kterému sebral vůz, teď jistě nebude mít důvod, aby se ho zastával. Na čepici mu stále povlávala kokarda a pod paží svíral malou důstojnickou vycházkovou hůlku. Špičky kníru mu čněly do stran jako dvě dýky, takže seržant vypadal tak divoce, že Biggles byl rád, že nepozoruje jeho, ale stánkaře.

Už první seržantova slova však nenechala nikoho na pochybách, na čí stranu se postavil. Ukázal jako žalobce prstem na stánkaře a řekl drsně: „Dej mu ty prachy! Vyhrál je. Já to viděl.“

Stánkař musel odpovědět. „Povídám vám, že trefil jenom čtyři,“ vztekal se.

Seržantův knír se zachvěl. „A já povídám, že jsi lhář!“ vyštěkl mrazivě. „Nehádej se se mnou, ty špinavěj šejdíři! Dej klukovi, co mu patří!“

Kdyby pohledy dokázaly zabíjet, seržantova životní pouť by skončila u stánku. Kramář však rychle pohlédl na houf lidí, který začínal projevovat známky nepřátelství a rázem změnil chování. „No dobrá, když říkáte,“ zamumlal, sáhl po půlkoruně a docela mírně ji podal Bigglesovi. Hoch ji vzal a zastrčil do kapsy. Rád by odešel, ale bránili mu v tom diváci, tlačící se za jeho zády.

Celá věc tím mohla skončit, kdyby se vzápětí neozval čísi hlas: „Uvolněte místo hulánům!“

U stánku se za cinkotu ostruh zjevily dvě vysoké postavy mužů v modrých blůzách a pruhovaných kalhotách. Na hlavách jim s pomocí lesklých černých podhradních řemínků držely ve zdánlivě nemožných polohách kloboučky jako kastrůlky. Každý měl pod paží vycházkový jezdecký bičík. Měli vysunuté brady a na hrudích několik stužek od medailí. Vypínali prsa tak hrdě, až to působilo nepřirozeně. Když na ně Biggles pohlédl, došel k názoru, že jsou v mírně podroušeném stavu, což posílilo jejich následné chování. Nedá se říci, že by byli opilí nebo něco takového. Řekněme, že je nějaký nápoj dostal do bezstarostného rozpoložení, kdy se jejich nálada mohla snadno zvrtnout v bujné veselí nebo do náhlé zlosti.

Jeden z nich nenucené prohodil: „Nějaký trampoty, seržante? Což kdybychom vám pomohli?“

Seržant se dal do vysvětlování. Opovržlivě pohodil hlavou ke stánkaři a poznamenal: „Tenhle mizernej podfukář chtěl připravit tohohle kluka o jeho prachy. Ten kluk poctivě vyhrál půlkorunu. Viděl jsem to na vlastní oči.“

„Ale neříkejte,“ užasl hulán.

„Nechtěl mu ty prachy dát,“ opakoval seržant zhnuseně.

„Opravdu nechtěl?“

„Ne, nechtěl. Málem mu je nedal.“

„On mu je nedal?“

„Jak říkám. Málem mu je nedal.“

Hulán pohlédl na svého druha. „Slyšel jsi to, Bille? Přej nedal tomuhle klukovi jeho prachy.“

„Že nedal?“

„Ne, nedal.“

Druhý hulán potáhl silně z cigarety. „No tohle je ale situace,“ zabručel.

„Zkoušel to sehrát, jako že ten kluk shodil jen čtyři zuby.“

„Nepovídej!“

„Tak to říká seržant. Říká, že ten boudař je křivej. Křivej jak zadní psí noha. Tohleto říká.“

„Tak to musí bejt pravda, Joe,“ odvětil druhý voják zamyšleně.

„Chtěl okrást toho kluka o celou půlkorunu.“

„To že chtěl?“

„Jo, to chtěl.“

„No tohle!“

Stánkař se teď dopustil hloupé chyby. Bylo pochopitelné, že měl vztek, ale vztek není omluvou pro hloupost, přinejmenším tehdy, když se to týká armády. Zlobně pohlédl do tváří hulánů a zavrčel:

„Vy se starejte o svý věci!“

Oba vojáci se upřeně zadívali jeden na druhého. „Slyšel jsi to, Bille?“ řekl Joe podivně zbarveným hlasem.

„To říkal nám?“ zeptal se druhý.

„Asi musel. Díval se přece na nás.“ Hovořící voják se pomalu otočil na stánkaře. „Smím se zeptat, to jste mluvil s náma?“ tázal se tak zdvořile, že to mělo stánkaře varovat.

„Jo, mluvil jsme s várna,“ vyštěkl stánkař jízlivě. Jo!“

„A smím se tázat, s kým myslíte, že mluvíte?“ zeptal se voják přívětivě.

„Nevyznám se moc v přírodopisu,“ ušklíbl se stánkař.

Chvilku trvalo než jeho pošklebek prosákl do vojákova vědomí. Když se tak stalo, hulán opět promluvil a jeho hlas zněl nadmíru sladce. „Ó, tak vy se nevyznáte, že?“

„Nevyznám.“

„A nevíte náhodou, jakou uniformu jste právě urazil?“

„Nevím a nechci to vědět,“ zachrčel stánkař.

Voják se dotkl prstem jednoho knoflíku na své blůze, stříbrného knoflíku s vylisovaným ponurým znakem lebky se zkříženými hnáty.

„Nikdy jste asi neslyšel o oddílech Smrt nebo sláva?“ zeptal se skoro zasněně.

„Ne, ale slyšel jsem o uzenáčích,“ posmíval se stánkař.

Voják se obrátil na svého kamaráda. „Posloucháš, Bille?“ zeptal se ohromeně. „Nikdy neslyšel o oddílech Smrt nebo sláva.“

Bill odhodil cigaretu a šlápl na ni. Je na čase, aby uslyšel,“ navrhl Joeovi.

„Na to jsem právě myslel.“

Stánkař se rozhodl, že si již vojáků nebude všímat. Hleděl na zástup před sebou a zakřičel: „Tady je to! Tady je to! Nejlepší zábava na celé pouti!“

„Dobrá,“ řekl Joe, „jestli chceš jen zábavu, máš ji mít.“ Velmi pečlivě si vybral jednu pěknou vázu. Vyhodil ji do vzduchu, jako by chtěl vyzkoušet její vyváženost, obratně ji chytil a potom s ní prudce mrštil do středu vystavených věcí. „Co říkáš téhle zábavě?“ zeptal se zdvořile.

Z houfu lidí se ozvalo: „Jen ho nauč slušnýmu mravu, Tommy!“

Když stánkař poznal, jaká je nálada lidí kolem, měl vzít rozum do hrsti a ovládnout se. Kdyby vzal celou věc jako žert, mohl by ještě něco zachránit. On však ztratil hlavu a chtěl vojáka Billa udeřit.

Bill ráně uhnul s lehkostí, která naplnila Bigglese obdivem, a strašným pravým hákem srazil stánkaře mezi jeho křehké zboží. Mezi přihlížejícími vyvolala nečekaná zábava potěšené zavytí.

Ve zvuku tříštícího se skla a porcelánu bude něco, co přechodně zbaví lidi rozumu. Bylo tomu tak i teď. Přes hlavy přihlížejících připlachtil kokosový ořech a s třeskem dopadl do vystavených cen. Zdálo se, že dav čekal právě na tohle a rázem začaly létat další střely. Stánkař se pokoušel postavit na nohy, zakopl a padl znovu do svého nádobí. Rozpoutala se vřava.

Nyní by si již Biggles cenu nevybral.

O tom se ale není třeba zmiňovat, protože už na ceny nemyslel, neměl v hlavě nic jiného, než jak se dostat od stánku pryč. Zprvu se zdálo, že to nedokáže. Jeho, Smitha a všechny z první řady dav zatlačil do stánku, kde jim hrozilo značné nebezpečí, že je lidé ušlapou. Biggles se jen s obtížemi držel na nohou, táhl Smitha za sebou, drtil střepy na menší kousky a prodíral se ven ze stánku na

volné místo za ním. Když se ohlédl, viděl, jak policejní konstábl Grimble divoce mává rukama a křičí, v marném úsilí nastolit znovu pořádek. Stejně dobře by se mohl pokoušet zastavit splašené stádo bizonů. Také jeho povalili, protože v té chvíli to vypadalo, jako kdyby se sem seběhli všichni návštěvníci pouti, aby zjistili, co je to tu za rvačku. Tyče, držící plachtu proti dešti, pod tlakem lidí povolily, plátno spadlo dolů a pohřbilo oba hochy pod sebou. Biggles v něm kapesním nožem prořízl díru, prodral se ven a pomohl Smithovi. Neřekli jediné slovo. Nebylo to třeba, neboť oba mysleli jen na jedno, dostat se do školy a do bezpečí. Rozběhli se, ale Biggles zakopl o upevňovací šňůru od stánku a hlavou vrazil do břicha muže, který šel kolem.

„Promiňte," vyhrkl, vyskočil na nohy a chtěl utíkat dál. Avšak jakási ruka ho popadla za paži a zadržela ho. Když vztyčil hlavu, poznal pana Bruce. „Co to tu vyvádíte?" zeptal se krátce a pohlédl na vázičky, které Smith svíral v rukou.

„Nic, pane," odpověděl Biggles. „Vracíme se do školy."

„To jste někde ukradli?" zeptal se pan Bruče a ukázal na vázy.

„Ne, pane," bránil se Biggles. „Ty jsme vyhráli, vid, Smithe?"

„Ano, vyhráli," zamumlal Smith slabě.

„Nemáte prsty ve vypuknutí toho kraválu?"

„Byli jsme tam, ale to je všechno," ujišťoval Biggles.

„Dobře. Tak se ihned vraťte do školy."

Chlapci ochotně poslechli.

„Máš ještě tu půlkorunu?" zeptal se Smith, když se rozběhli.

„To se vsaď, že mám," odpověděl Biggles

„Říkal jsem ti, že se tu dají snadno vydělat peníze."

„Tomuhle bych neřekl snadno," supěl Biggles.

Druhý den přišel do školy policejní konstábl Grimble, aby něco vyšetřil, jak poznamenal. Patrně se dozvěděl, že do té výtržnosti se zapletli nějací hoši ze školy. Když odešel, zavolali Bigglese do ředitelny. Střetl se s právě odcházejícím panem Brucem, takže když vcházel dovnitř, byl připraven na nejhorší.

„Co to všechno znamená?" začal ředitel. „Dozvídám se, že jste včera večer vyvolal na pouti rvačku, Bigglesworthe!"

„Já ji nezačal," protestoval Biggles.

„A kdo tedy?“

Biggles vyprávěl řediteli podrobně o tom, co se stalo a ředitel jen pomrkával, vylíčení události však přijal. Hoch ho však stejně podezíral, že k jeho podivuhodně vlídnému postoji přispělo hlavně to, že velkou úlohu v bitce měli vojáci, nežli to jak se zachoval Biggles.

„Myslím, že bude nejlépe, když se od takových věcí budete držet zpátky,“ řekl ředitel.

Biggles souhlasil.

„Vezměte si z toho poučení,“ řekl představený závěrem, „že ve správné věci se vždy můžete spolehnout na armádu.“

„Naprosto, pane,“ prohlásil Biggles a myslel to vážně. V tomhle okamžiku s jeho postojem naprosto souhlasil.

KAPITOLA SEDMÁ

ULOUPENÝ PRSTEN

Jednou z pozoruhodných příhod v tomto období Bigglesova života byl zvláštní zážitek, který měl počátek v zahradě domu, kterému se říkalo „Kolejní dvůr“. Příhoda sice nezačala dobře, ale nakonec Bigglesovi umožnila projevit vděčnost osobě, kterou si oblíbil. Tehdy si uvědomil, že za laskavost by se mělo platit činy, nikoli pouhými slovy…

Nic nemohlo být prostšího či nevinnějšího než způsob, jakým věc začala. Procházeli se venku se Smithem a neměli nic zvláštního v plánu, když náhle zahlédli Herveye a Brickwella, kteří přicházeli směrem k nim. Byli ještě daleko a dosud si jich nevšimli, takže se naši hrdinové rozhodli, držet se zásady, že rozvaha je lepší částí statečnosti. Ano, vyhnou se srážce a zmizí jim z dohledu, dokud lotrasové neodejdou.

Šli úzkou uličkou mezi živými ploty, z nich jeden ohraničoval velké stavení z červených cihel, postavené ve viktoriánském slohu. Stálo ve veliké zahradě, daleko od ulice, od které ji oddělovala vysoká cihlová zeď. Živý plot chránil zahradu ze strany a tvořily ho husté vavřínové keře. Plot na druhé straně uličky byl mnohem hustší a trnitý a za ním se rozkládalo pole.

Trnitý plot byl překážkou, kterou by nepřekonali bez nesnází a rizika, že si potrhají šaty. Volné pole za plotem navíc neskýtalo úkryt. Biggles se Smithem proto bez velkých úvah unikli z pasti, kterou byla ulička, vavřínovým plotem.

Ukázalo se, že plot není neproniknutelnou překážkou, jakou se zdál být při pohledu z uličky. Nebyly v něm trny, takže jím mohli projít snadno. A Biggles, kterého poháněla i zvědavost, se rychle prodral až do zahrady. Smith se jako vždy podřídil jeho vedení a vnikl tam za ním.

Chlapci teď s jistým rozechvěním hleděli na část zahrady, která patřila k domu, ale byla tak zanedbaná, že by ji lépe slušel název džungle. Blízko živého plotu se tyčila řádka velkých stromů, spíše

přirozeně rozrostlých nežli okrasných, pod nimiž bujel plevel a přerostlé keře angreštu. Bigglese to zaujalo také proto, že poznal indickou džungli, ale v Anglii ještě nic podobného neviděl. Navíc pociťoval obavy, protože věděl, že vnikl na cizí pozemek a doufal, že nikdo nevyjde z domu, který stál sotva padesát yardů od jejich útočiště. Nemusel ani varovat Smitha, aby seděl tiše, když už pro nic jiného tak proto, že Hervey a Brickwell právě procházeli za plotem.

Jak Biggles mlčky prohlížel zahradu před sebou, spatřil kavku, která slétla na suchou větev stromu, jen asi dvacet stop nad jeho hlavou. Větev byla značně silná, měla asi šest palců v průměru a konec se kdysi ulomil, takže měřila asi šest stop. Pták capkal po větvi a na jejím konci zmizel. Bylo jasné, že větev je dutá. Kavka byla vzápětí venku a s voláním *džok-džok* odlétla.

Po chvilce Smith pomalu vstal a naslouchal. Je to v pořádku, už odtáhli," řekl. Myslel tím Herveye a Brickwella.

Biggles stále pozoroval dutou větev. „Viděl jsi, jak tam kavka vlezla?" zeptal se.

„To se vsaď, že jsem ji viděl," odpověděl Smith. „Řekl bych, že tam má hnízdo. Měli bychom si to pamatovat, až budou příště ptáci hnízdit. Nemuselo by být těžké, dostat se k němu."

„Nevšiml sis, co nesla v zobáku?" zeptal se Biggles.

„Ano. Myslel jsem, že to je kousek stříbrného papíru," domníval se mith. „Slyšel jsem, že kavky rády sbírají různé věci, zvláště když sou lesklé."

Jenomže, podle mého, to nebyl stříbrný papír," řekl Biggles vstal. „Stříbrný papír je jen lesklý, ale tahle věc se třpytila."

„Mohl to být kousek skla," prohodil Smith lhostejně.

„Mohl," přikývl Biggles.

Pustili věc z hlavy a už se k ní nevraceli. Pak prolezli plotem do uličky, přesvědčili se, že vzduch je čistý a klidně pokračovali v procházce.

Za několik dní, bylo nedělní odpoledne, Biggles navrhl, že si při odpolední vycházce zajdou do jeskyně. V zahradě by ještě mohli najít zapomenutá jablka a při troše štěstí by mohli dostat od paní Grantové šálek čaje a kus koláče. Vyrazili a opravdu zahlédli paní Grantovou, jak u zadních dveří domu vyklepává ubrus. Jen se na ně

posmutněle usmála, ale Biggles si hned uvědomil, jaký je to rozdíl od jejího obvyklého veselého uvítání. Všiml si také, že má zarudlé oči, jako by od pláče.

Nadzvedl čepici a trochu v rozpacích by byl šel beze slova dál. Pak v něm ale zvítězila zvědavost, zastavil se a paní Grantovou oslovil.

„Dnes nevypadáte moc dobře, paní Grantová," řekl s otevřeností mládí. „Stalo se vám něco?"

Paní Grantová přikývla a se slzami v očích se pokusila o úsměv. „Mám velké trápení," řekla.

„Je mi moc líto, že slyším něco takového," odpověděl Biggles s upřímným zájmem. „Mohu vám nějak pomoci?"

„Ne, myslím, že ne," odpověděla paní Grantová. „Asi víš, co se přihodilo, že?"

Biggles to nevěděl a doslova prohlásil, že o tom nemá nejmenší tušení.

„Vážně jsi neslyšel o mé mladší sestře?" vzdychla žena.

„Ne," řekl Biggles. „Vždyť ani nevím, že máte sestru."

„Zavřeli ji."

„Zavřeli? To myslíte do vězení?"

Paní Grantová přisvědčila.

„Kvůli čemu?"

„Pro krádež."

„Co ukradla?"

„Nic neukradla," hrdě se napřímila paní Grantová. „Naše rodina není taková!"

„Tak tedy co říkají, že ukradla?"

„Prý prsten s diamantem. Nevěřím jim ani slovo!"

„Kde byl ten prsten?"

„V domě kde pracovala jako služebná."

„To je hrozné, zvláště když to neudělala," poznamenal Biggles, který nevěděl, co jiného by řekl. Paní Grantová již nepromluvila a tak se ptal dál, aby projevil účast: „Kde pracovala vaše sestra, paní Grantová?"

„V Kolejním dvoře. V domě majora Traverse."

„Ach,“ řekl Biggles a obrátil se k odchodu. Potom se ale náhle zastavil. „Říkala jste Kolejní dvůr?“

„Ano. To je ten velký dům na rohu Cliftonovy ulice.“

Biggles hleděl na ženu před sebou, ale vůbec ji neviděl. Díval se na zjevení, které se mu bleskem vybavilo před očima, na obraz černého ptáka poskakujícího po větvi. Na několik vteřin zaváhal a přemýšlel, zda má paní Grantové povědět, na co myslí. Rozhodl se však, že nepoví nic, protože by bylo kruté budit naději, která by se mohla ukázat jako planá.

„Povězte mi o té krádeži,“ řekl změněným hlasem. Jak k tomu došlo?“

„Byla to prostě smůla, že Věra, to je má sestra, byla v domě sama,“ vyprávěla paní Grantová. „Major Travers s manželkou byli mimo dům. Také ostatní děvčata měla volno. Večer, když šla paní Traversová nahoru do ložnice, aby se upravila k večeři, nenašla svůj diamantový prsten. Tvrdí, že ho nechala na toaletním stolku. Major zavolal policii. Ptali se Věry, kde je prsten. Řekla jim, že o něm nic neví. Protože však v domě nikdo jiný nebyl, policisté usoudili, že ho musela vzít Věra.“

„Vždyť ho mohl vzít nějaký lupič!“ namítl Biggles.

„Policie říká, že to není možné, protože lupič by vzal všechny věci, které byly ve šperkovnici. Víš, kromě prstenu tam byly jiné klenoty. Ted vzali sestru k výslechu a do vazby, aby se přiznala.“ Hlas paní Grantové se zlomil a začala znovu vzlykat.

Bigglese to úplně vyvedlo z míry. „Prosím vás, neplačte, paní Grantová,“ naléhal. „Budou muset vaší sestře dokázat, že prsten vzala, než ji pošlou do vězení. Prsten se ještě může objevit.“

Paní Grantová zavrtěla hlavou a znovu vzlykla.

„Půjdu a pokusím se prsten najít,“ slíbil Biggles.

Paní Grantová se unaveně usmála. Jsi hodný, ale obávám se, že s tím nic nepořídíš,“ řekla smutně.

„To nemůžete vědět,“ řekl Biggles tajemně. „Teď už vás nebudeme obtěžovat. Pojď, Smithe. Dobré odpoledne, paní Grantová.“

Biggles tak pospíchal, že mu sotva stačila vrátka. Venku chytil Smithe za ruku. „Vzpomínáš si na kavku, co jsme viděli na stromě, když jsme se schovávali před Herveyem?“

„Pamatuju.“

„To bylo na zahradě Kolejního dvora.“

„Já vím.“

„Ta kavka mohla mít v zobáku prsten!“

„Mně se zdálo, že to je kus stříbrného papíru.“

Jenže já vím určitě, že se to třpytilo. Viděl jsem hodně jasný záblesk. Stříbrný papír se neblýská. Říkal jsi mi, že jsi slyšel o kavkách, že berou věci. V Indii zas berou různé věci luňáci. Pojď, podívám se do té díry!“

„Ve svých nejlepších šatech?“ zeptal se Smith znepokojeně. „To ale budeš vypadat jako čuně.“

„Když se přítel dostane do nesnází, nebudu se přece ohlížet na šaty,“ prohlásil Biggles. „Vylezu na strom docela snadno.“

„Možná jo, ale větev se mi zdála být pěkně shnilá,“ řekl Smith pochybovačně.

„Tak ji ulomím,“ rozhodl se Biggles. „Pospěš si!“

Svižně došli do uličky a prolezli vavřínovým plotem na stejném místě jako předtím. Nic se tady nezměnilo. „Vylezu na strom a ty zatím hlídej,“ nařídil Biggles a zkoumavě si prohlížel strom. Jak se často stává, teď když byl postaven před holou skutečnost, zdály se některé překážky obtížnější. Viděl, že dostat se na dutou větev bude docela snadné, protože pod ní byly jiné větve, které sahaly téměř až k zemi. Jenže větev, nebo spíše pahýl který ho zajímal, sahal asi pět až šest stop daleko od kmene a díra byla na samotném jeho konci. Ztrouchnivělá větev ho skoro jistě neunese. Obtížnost výkonu spočívala v tom, jak se dostat po větvi alespoň tak daleko, aby se dalo sáhnout rukou do dutého konce. Kdyby tam nebyla ještě druhá větev, byla by to skutečně nepřekonatelná překážka. Ta druhá větev byla o něco slabší a vyčnívala z kmene pod stejným úhlem asi tři stopy výše. Biggles si uvědomil, že ji může využít k přenesení váhy, aby se dostal k té nižší. Začal šplhat, aby to vyzkoušel.

Za několik minut seděl obkročmo na zpuchřelé větvi a přidržoval se té zdravé, kterou měl přesně nad hlavou. V této poloze

se začal posouvat po kouscích dopředu, váhu těla nadlehčoval pažemi a velmi opatrně si sedal. Když se nic nestalo, získal sebedůvěru a byl jen dvě

stopy od cíle. Vtom zezdola Smith varovně zasyčel: „Pozor!“ Hned poté se ozval výkřik.

Biggles tiše seděl. Když pohlédl dolů, uviděl Smitha, bojácně se krčícího k zemi a usoudil, že došlo k nejhoršímu. Bigglese to rozzlobilo, protože měl dojem, že Smith mohl hlídat lépe. Právě mu to chtěl vyčíst, když se vedle chlapce objevil pěkně oblečený muž vojenského vzezření, doprovázený dvěma teriéry.

Podíval se nejdřív na Smitha a pak vzhlédl k Bigglesovi. „Co to tady tropíte, hoši?“ zeptal se celkem přátelsky.

„Pokouším se dostat do kavčího hnízda, pane,“ hlásil Biggles.

„Dej pozor, abys nespadl,“ řekl muž, ale jeho varování jako by přivolalo neštěstí. Zazněl třesk podobný výstřelu z pušky, a větev na které Biggles seděl, se odlomila od kmene. Chlapec zůstal viset za ruce na horní větvi.

„Drž se!“ vykřikl chlapík, rozběhl se zpátky k domu a volal: „Blake! Blake! Přineste žebřík!“

Biggles nepotřeboval radit, aby se držel, sám nemyslel na nic jiného. Otázkou bylo, jak dlouho tam vydrží viset. Zdálo se mu, že paže, které nesly váhu jeho těla, musí každou chvíli povolit. Země mu připadala strašně hluboko a Smith dole vypadal jako trpaslík. Jeho tvář, vyjeveně zírající vzhůru, byla bledá jako papír.

Dělal co mohl. „Drž se, Bigglesworthe, drž!“ volal chraptivě. „Pamatuj na školu!“

Ačkoli Biggles netušil, co s tím má společného škola, křečovitě se držel. Byl si jist, že je jen otázkou vteřin kdy spadne, neboť mu rychle ubývaly síly. Když pak uviděl muže, utíkající s dlouhým žebříkem, pomyslel si, že přijdou příliš pozdě, aby ho zachránili. Zatínal zuby a držel se se zoufalou tvrdošíjností. Zdálo se mu, že ti dva vztyčují žebřík nekonečně dlouho.

Teď šlo o všechno. Žebřík dosáhl právě jen k větvi a proto ani zdaleka nestál pevně. Biggles se jednou rukou pustil větve a chytl se příčky žebříku. Všemi silami točil tělem, aby došlápl nohama na žebřík, ale nedařilo se mu to. Věděl, že se musí nějak dostat dolů a křečovitě se zachytil žebříku. Obejmul jej rukama i nohama a na víc se již nezmohl. Síly mu úplně vypověděly službu a sklouzl po něm dolů jako pytel brambor. Muž skočil k žebříku, aby ho zadržel, a skutečně se mu podařilo zmírnit jeho pád.

„Ó, moc dobře jste ho chytil, pane!“ vykřikl pronikavě Smith. Biggles tiše seděl tam, kde přistál. Tvář si zakryl dlaněmi a celý se třásl rozrušením, úlevou nebo obojím.

„Neporanil ses?“ zeptal se muž.

Biggles pomalu vstal a postupně si vyzkoušel ruce i nohy. „Řekl bych, že ne, pane,“ promluvil konečně.

„Mohl sis zlámat vaz,“ upozornil ho muž.

„Ano,“ kývl Biggles, kterého to také napadlo.

Blake, který byl asi zahradníkem, zabručel: „Kam jsi to ke všem čertům lezl? To jsou šílené nápady, šplhat v neděli odpoledne na stromy. Rád bych věděl, na co vy mladí blázni přijdete příště.“

„Hledal jsem tam diamantový prsten,“ vysvětloval Biggles chabě a pak se obrátil k muži. Jste major Travers, pane?“

„Ano, to jsem.“

„Hledal jsem prsten, který ztratila vaše paní.“

„Na stromě?“ Major Travers se zatvářil pobaveně.

„Ano,“ potvrdil Biggles. „Víte, onehdy jsem viděl, jak na tenhle strom přilétla kavka a zdálo se mi, že má něco v zobáku.“ Biggles sáhl po spadlé větvi a udeřil jejím koncem o zem.

Vypadlo dost věcí, většinou větvičky a kousky ztrouchnivělého dřeva. Ale byly tam i jiné věci. Kousek drátu, útržek stříbrného papíru, jakási barevná šňůrka a spínací špendlík. Biggles nabral věci do dlaně a nechal je propadávat mezi prsty. Najednou se mu v dlani něco zablesklo. Biggles po tom sáhl, otevřel dlaň a vyrazil vítězný výkřik. Podal věc majoru Traversovi, aby se podíval. Je to prsten, který ztratila vaše žena, pane?“ zeptal se.

Major Travers nebyl chvíli schopen promluvit. Upřeně hleděl na prsten a mlčel.

„Ano, je,“ řekl konečně tiše a sáhl po prstenu.

„Teď snad policie Věru propustí, ne?“ zeptal se Biggles.

Major Travers vypadal stále jako omráčený. „Ano, ano… ovšem,“ zakoktal. „Ubohé děvče. To je hrozné. Ona nakonec mluvila pravdu. Ty můj bože. Co jí teď řeknu? Musím se okamžitě spojit s policií. Musím to také povědět manželce…“

Když se trochu vzpamatoval, obrátil se na chlapce. „Co byste řekli tomu, hoši, zajít si do domu na šálek čaje?“

„To bychom velice rádi, pane,“ odpověděl Biggles. „Ale jestli dovolíte, raději zajdeme rovnou k paní Grantové, abychom jí řekli, že se Věra vrátí.“

„Kdo je paní Grantová?“

„To je vdaná sestra Věry. Je to naše přítelkyně a ten případ ji hrozně trápí.“

„Dobře. Dojděte za ní a povězte jí, že učiním vše, co je v mých silách, abych napravil to nešťastné pochybení. Ale snad nezáleží na pár minutách. Počkejte, budu za okamžik zpátky.“

Major Travers odběhl. Blake zavrtěl hlavou, hodil si žebřík na rameno a vydal se za ním.

Zatímco čekali, Biggles a Smith prohledali pečlivě celou skrýš, ale ke svému zklamání již další šperk nenašli.

Major Travers se vrátil a nesl velkou krabici zdobenou kresbami květin. „To je pro vás,“ řekl. „Bonboniéra od mojí manželky a tady každému pár šilinků ode mne.“

„Děkuji vám, pane,“ řekli hoši jednohlasně.

„Musíte k nám někdy přijít na šálek čaje,“

„Rádi přijdeme, pane.“

„Tak zatím sbohem. Musím hned s věcí seznámit policii.“

„Sbohem, pane.“

Hoši vyšli do uličky a bez dlouhých průtahů otevřeli krabici. Když Smith uviděl obsah, jen si hvízdl. „Nádhera,“ řekl. „Každýma půlku,“ zněl jeho požadavek.

„No dobrá,“ přikývl Biggles. „Měl bych vlastně dostat víc než ty. Já jsem přece vylezl na strom.“

„Já zase hlídal,“ prohlásil Smith.

„Jenže špatně,“ řekl Biggles. „Ale nebudeme se o to hádat.“

Spěchali k domku a cestou jedli bonbony. Smith jich spolykal tolik, že Biggles protestoval. „Už jsi svou půlku snědl.“

„Jestliže narazíme na Herveye a on krabici uvidí, všechno nám sežere,“ vzdychl Smith.

Když došli k domku, našli dveře zamčené, ale po zaklepání vyšla paní Grantová s uplakanýma očima.

„Osušte slzy, paní Grantová,“ řekl Biggles vesele. „Všechno je v pořádku. Našli jsme prsten. Major Travers se spojil s policií a říká, že

udělá pro Věru všechno, co je jen možné. Poslužte si od nás. Tyhle bonbony jsou báječné.“

Paní Grantová na chvíli ztratila řeč, ale brzy ji našla. „Ale to je úžasné,“ zvolala. „Pojďte dál a povězte mi o tom.“

Biggles ji vyhověl.

„A co byste teď řekli šálku čaje?“ řekla paní Grantová, když skončil a smála se ještě s vlhkýma očima, „Včera jsem také upekla koláč.“

„To jste měla vážně skvělý nápad,“ ocenil to Biggles.

KAPITOLA OSMÁ

HONBA ZA POKLADEM

Jedna směšná epizoda, za kterou někteří škarohlídi svalovali odpovědnost na Bigglese a na Smitha, vešla ve známost a dochovala se dodnes, jako honba za pokladem v Hertbury. Ať již věc zavinil kdo chtěl, způsobila Bigglesovi dosti trápení a starostí, přestože se našli i lidé se smyslem pro humor, kteří se celé věci upřímně zasmáli.

Všechno to začalo malou dešťovou přeháňkou. Zastihla Bigglese a Smitha bez kabátů, když se byli venku proběhnout a tak se schovali pod přístřeškem zakrytým nepromokavou plachtou, kam je pozval jeho jediný obyvatel, starý cestář Farrow. Útulek byl velmi prostý, ale jak se starý muž vyjádřil, docela postačoval k uvaření hrnku čaje a uložení nářadí.

Déšť bubnoval do plachty nad hlavami a rozhovor se točil kolem širokého výběru námětů, počínaje počasím až po dřinu při rozbíjení kamenů na opravu silnic.

„A když kopete u silnice, nenajdete někdy různé věci?“ napadlo náhle Smitha.

Starý muž odpověděl, že se dá najít spousta věcí, od ztracených klíčů a mrtvých koček až po lampy od kočárů a staré mince. Zrovna dnes ráno vyhrabal minci a ještě neví, kam by ji zařadil. Ví o ní jen to, že je pěkně stará. Ukázal jim ji.

„Docela jistě je ze stříbra,“ prohlásil Smith, když odstraňoval špínu, která dosud lpěla na minci. Dělal to jednoduše. Plival na ni a otíral ji o rukáv.

Jo, jo… je stříbrná,“ souhlasil Farrow. „Počítám, že to bude dvoušilink nebo něco takovýho.“

„Čí je ta hlava?“ zeptal se Smith.

„Těžko říct.“

„Kde jste to přesně našel?“ zeptal se Smith lhostejným hlasem, ačkoli Biggles na něm poznal, že sotva skrývá vzrušení.

„Kousek od silnice u starýho opatství.“

„Myslíte zříceninu v poli u cesty, blízko Grummitova statku?“

„Jo, zrovna tam.“

„Rozumím,“ řekl Smith zamyšleně.

Přestalo pršet a Biggles navrhl, aby se vrátili do školy. Smith souhlasil a tak poděkovali starému cestáři za přístřeší a vydali se na cestu.

Smith byl chvíli nezvykle tichý, ale pak příteli prozradil, jak úžasné myšlenky probíhají jeho myslí. „Víš,“ pravil, „vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby v té zříceně byl zakopaný poklad.“

Biggles řekl, že jeho by to také nepřekvapilo.

„Je to přesně takové tajemné místo,“ ujišťoval se Smith.

Biggles souhlasil.

„Zrovna takové místo bych si vybral na ukrytí pokladu… kdybych ovšem nějaký měl,“ pokračoval Smith.

„Jenže ho nemáš,“ upozornil ho Biggles.

„Řekl jsem, kdybych nějaký měl,“ odsekl Smith podrážděně. „Lidé pořád nalézají nějaké poklady,“ dodal.

„Opravdu?“

„Samozřejmě že nalézají. Můžeš se o tom dočíst v novinách skoro každý den. Říká se, že poklady jsou zakopané téměř všude, jenom je najít.“

„Kdo to říká?“

„Jak to mám vědět?“

„Rád bych nějaký našel,“ poznamenal Biggles.

„To mám právě na mysli,“ řekl Smith. „Proč to nezkusit?“

„Kde chceš začít hledat?“

„Pochopitelně ve zříceninách starého opatství. Vhodnější místo ani nemůžeme najít. Jestli začneme na správném místě, najdeme tam nejméně jeden větší poklad. Viděl jsi ten dvoušilink, nebo co to bylo. Proč by tam měl být jenom jeden? Bude jich tam plná truhla a možná i dvě nebo tři.“

Biggles tomu moc nevěřil. „I kdyby tam byly, jak poznáme, kde začít hledat?“ zeptal se. „Nemáme z čeho vycházet.“

„Nemělo by být tak těžké zjistit, kam ten člověk zakopal svůj poklad,“ odporoval Smith.

Biggles vyjádřil své pochyby až trochu neuváženě. „Nemáme přece mapu,“ upozornil. „K pokladu obvykle patří nějaká mapa.“

„Tak si nějakou pěknou uděláme,“ řekl Smith, který se nedal jen tak lehce odbýt.

Jak to chceš udělat?“

„Na začátku jedné knihy v knihovně jsem našel uvolněný list, co vypadá jako pergamen. Nakreslíme na něj mapu. Místo, kde je poklad, označíme červeným křížkem. Tak se to běžně dělá.“

„Ale my nevíme, kam zakopali poklad,“ upozornil ho Biggles.

„Cožpak na tom záleží?“ vykřikl Smith. Jestli ho nenajdeme na jednom místě, budeme kopat jinde.“

„To se tedy strašně nadřeme,“ odpověděl Biggles.

„Když ho nenajdeme, nebudeme na tom o nic hůř než jsme teď,“ prohlásil Smith.

Biggles to uznal, byl to silný argument.

„Člověk nikdy neví,“ řekl Smith neurčitě.

„Ne, nikdy,“ souhlasil Biggles.

Jen si to představ,“ rozvíjel dále Smith svoji myšlenku, když se jeho obrazotvornost rozběhla na plné obrátky. „Pomysli jenom, jak by se kluci ve škole tvářili, kdybychom tam přivlekli bednu se zlatem.“

„Ta mince byla stříbrná,“ připomněl Biggles.

„Kde je stříbro, tam je i zlato,“ trval na svém Smith. „Ty dva kovy se vyskytují společně. Proto taky lidé vždycky mluví o zlatu a stříbře.“

Smithovo nadšení bylo nakažlivé, takže Bigglesův odpor rychle ochaboval. „A jak to bude s nářadím?“ zněla jeho poslední námitka. „Nemůžeme vyhrabávat poklad rukama.“

„K čemu je cestářovo nářadí?“ zeptal se Smith uštěpačně. „Vždyť leží hned vedle. Vypůjčíme si ho, až cestář skončí práci a pak ho vrátíme na místo. Farrow je slušný chlap. Nepatří k lidem, kteří by kvůli tomu tropili povyk.“

„Dobře,“ souhlasil Biggles. „Kdy začneme?“

„Dřív než zpráva o pokladu pronikne do města,“ odpověděl Smith. „A pamatuj si, že nesmíme nikoho zasvětit do tajemství.“

„Do jakého tajemství?“

„O pokladu, ty trdlo!“ zoufale zavyl Smith. Pak pokrčil rameny. Jestli ovšem neumíš nic jiného než pořád něco namítat, najdu ho sám, a ty pak budeš na zlato koukat jako hlupák.“

„Kdo udělá mapu?“

„Uděláme ji spolu. Přidáme do inkoustu trochu vody, aby písmo vybledlo a vypadalo staré. Červený křížek nakreslíme patnáct stop na východ od toho starého stromu, který vyrostl na zbořeništi.“

„Proč patnáct stop?“

„Protože to je vzdálenost, jakou přirozeně zvolí skoro každý, kdo chce zakopat poklad!“

„A proč na východ?“

„To je přece směr jako každý jiný, ne? Konečně nějaký směr to být musí. Když se ukáže, že východ nevyhovuje, můžeme zkusit třeba západ, že?“

„Myslím, že ano,“ připustil Biggles.

A tak se stalo, že druhý den po škole přišli hledači pokladu na zvolené místo, úplně vybavení mapou a vypůjčeným nářadím hozeným přes ramena. Trochu se ještě dohadovali, kde leží východ, ale pak se shodli i v tomto bodě.

Smith velmi pečlivě odměřil patnáct stop a zapíchl tam špičku krumpáče. „Máme to,“ řekl sebejistě. „A teď vzhůru na zlaťáky!“

„Ten dvoušilink byl stříbrný,“ opakoval Biggles.

„Zlaťáky zní mnohem líp,“ rozhodl Smith a dal se do práce. Já to vždycky zkypřím krumpáčem a ty budeš odhazovat hlínu lopatou,“ požádal Bigglese. „Samozřejmě se pak rozdělíme napůl, i když bych měl vlastně dostat větší díl, protože nápad je můj.“

„Napřed to musíme najít,“ řekl praktický Biggles.

Nepracovali dlouho, když se u nich objevil farmář pan Grummit. V kalhotách pod kolena a vysokých kamaších by mohl představovat samotného Johna Bulla. „Co to tu tropíte, chlapci?“ zeptal se.

Biggles se podíval na Smitha a Smith na Bigglese.

„Mám mu to říct?“ sykl Smith.

„Raději ano.“

Smith se obrátil na farmáře. „Hledáme poklad,“ prohlásil.

Pan Grummit se zamračil. Jaký poklad?“

„Poklad, který je tu zakopaný. Vy jste o tom nevěděl?“

„Určitě ne. Slyším o tom poprvé.“

„My jsme to nikomu jinému neřekli,“ vysvětloval Smith.

Farmář popošel blíže a ukázal na díru. „Proč si myslíte, že je tam poklad?“

„Tak to stojí v mapě,“ odpověděl Smith.

Farmář projevil zájem. „Chceš říct, že máte nějakou mapu?“

„Samozřejmě že máme mapu,“ řekl Smith a dovolil farmáři, aby se na ni zdálky podíval. „Červený křížek je nakreslený patnáct stop na východ od stromu.“

„Vy ale kopete od stromu na sever!“

„Skutečně?“ Smith na okamžik schlípl. „Tak to bude naše chyba,“ připustil. Jenže na tom tak moc nezáleží. Poklad je tady, a když budeme kopat dál, musíme na něj přijít.“

Farmář změnil tón. „Říkáš, že musíte? Tak okamžitě přestaňte dělat na mém poli nepořádek a kliďte se odsud!“

„Vy nám nechcete dovolit, abychom pokračovali?“ vyjekl užasle Smith.

„Právě tohle mám v úmyslu,“ odpověděl farmář kousavě. „Už ať jste pryč, nebo vás poženu holí. A to nářadí vraťte, kam patří.“

Zdrcení hoši se dali na ústup, ale sotva ušli pár kroků, farmář si na něco vzpomněl. „Tu mapku mi tu nechte!“

To již bylo příliš. „Ani náhodou!“ zaječel Smith a prchal přes pole, co mu nohy stačily.

Farmář za nimi neběžel, takže brzy zvolnili krok.

„Lidé jsou hnusní,“ řekl Smith, „a Grummit je nejhnusnější.“

„Ano,“ přikývl Biggles. „Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se teď pokusil najít poklad sám.“

Tahle možnost Smitha nenapadla. „To by už ale přehnal!“ vykřikl rozhořčeně. „Zítra se tam půjdeme podívat. Kdyby náš poklad našel, uplatním na něj nárok. Máme přece mapu, se kterou lehce dokážeme, že jsme začali hledat první.“

Vrátili nářadí do cestářova přístřešku a pokleslí na duchu z nenadále zmařeného plánu, šli zpátky do školy. Příštího dne znovu zašli ke zřícenině a setkali se tam s tak horečnou činností, že na to zůstali užasle civět. Nebyl tam jen Grummit, ale s ním nejméně dvacet dalších lidí. Země o rozloze více než hektaru byla zbavena

trávníku. Mezi mnoha jámami a příkopy, které přítomní lidé kopali do hloubky, ležely všude haldy hlíny, na něž padaly další hroudy, vyhazované lidmi, kteří se ztráceli pod zemí.

„No tohle!“ vybuchl Smith. „To je ale drzost! Takhle to dopadá, když lidem svěříš tajemství. Podívej, tam jdou další s krumpáči a s lopatami! Když to tak půjde dál, přijde sem celé město!“

Později se ukázalo, že to Smith spíše podcenil.

„Mě jen zaráží,“ řekl Biggles užasle, když stáli a dívali se na výkopy, „jak se o tom všichni tak rychle dozvěděli.“

Otázka zůstala bez odpovědi, až později vyšlo najevo, že farmář to důvěrně pověděl své ženě, ta to stejně důvěrně sdělila služce a služka to řekla listonošovi. Ten věc urychlil. Vyprávěl to všude při obchůzce, ovšemže také důvěrně. Biggles tak mohl prvně poznat, jak rychle uhání pověst, týkající se „zlata“.

Hoši se na to chvíli dívali a potom, poněvadž jim nic jiného nezbývalo, se vrátili domů. Smith se cestou nikterak netajil svým míněním o všeobecně žalostné úrovni lidského plemene.

Následujícího dne byla sobota. Ráno nedostali mléko, neboť, jak se jim doneslo, jeho dodavatel šel hledat poklad. Vzápětí se pak ukázalo, že nebyl sám. Jakmile skončilo vyučování, všichni hoši a učitelé se odebrali na místo, kde se kopalo, aby se stali svědky objevení pokladu. Pověsti se mezitím rozšířily na všechny strany. Grummit prý podal u soudu žalobu na každého, kdo vstoupil na jeho pozemek. Majitel prý podal žalobu na Grummita, který tam byl pouze nájemcem. Jediný železář ve městě hned vyprodal všechny krumpáče a lopaty a noví hledači pokladu museli shánět nářadí daleko odsud. Celou příhodu otiskly noviny a ke zřícenině opatství v Hertbury se sjížděli lidé na koních a na nejrůznějších vozech. Dorazili tam i další novináři, z nichž někteří měli fotoaparáty. Z ministerstva vnitra a z Britského muzea vyslali do Hertbury své zástupce, aby střežili jejich zájmy.

Jakmile Biggles přišel na dohled místa, kde probíhala honba za pokladem, viděl, že pověst tentokrát nesplnila očekávání. To co tu viděl ji daleko předčilo. Mimořádná podívaná ho ohromila. Desítky mužů a dokonce i žen byly v plné práci. Celé prostranství se ze všeho nejvíce podobalo bojišti. Papíry od svačin poletovaly ve větru.

Uprostřed všeho stál na jedné velké hromadě hlíny policejní konstábl Grimble a pokoušel se udržovat pořádek. Často docházelo k půtkám, v nichž se muži navzájem obviňovali, že nedodržují hranice již zabraných pozemků. Celé dějiště obstoupili přihlížející, mezi nimiž byl i ředitel.

Rozhořčený Smith byl stále výmluvnější, když dával najevo své mínění o násilnících, kteří zabírají jednou obsazené pozemky. Řekl Bigglesovi, že o těchto věcech četl v jedné knize o Austrálii, kde se však toho dopouštěli jen největší lotři.

Biggles se nad tím vážně zamyslel, protože se mu zdálo, že celá věc zašla příliš daleko.

„Nedivil bych se, kdyby to tu skončilo nějakým neštěstím," řekl Smithovi starostlivě. „Budou potřebovat celou armádu, aby ty díry zaházela."

„Bude to práce spíš pro zločince než pro vojáky," odfrkl Smith. „Ale dobře jim tak. To mají za to, že zabrali náš dílec. A taky jsme je sem nezvali, aby tu kopali."

„Těžko se budou smiřovat s tím, že tu patrně vůbec žádný poklad není," poznamenal Biggles.

„To je pravda," souhlasil Smith, který až dosud tuhle maličkost přehlížel. „Ale to je jejich věc. Stejně to je zajímavý pohled, že? Kdy zas uvidíme tak velkou honbu za pokladem?"

Objevila se paní Grummitová s čajem pro svého manžela. Farmář, celý uhřátý a unavený, si pro něj došel. Když přišel blíž, uviděl Bigglese se Smithem. „To jsou ti kluci, co mají mapu!" vykřikl a vyrazil k nim. „Pojďte sem a dejte mi ji!"

Ředitel se do toho vmísil. ‚Je pravda, Bigglesworthe, že máte mapu?" otázal se.

„Tu má Smith třetí, pane," řekl Biggles.

„Mohu ji vidět, Smithe?" požádal ředitel.

Smith mu ji podal.

Ředitel si mapu prohlížel s podivným výrazem v tváři. „Odkud ji máte?" zeptal se zvláštním hlasem.

„Udělali jsme si ji, pane."

„Cože? Vy jste si ji udělali?"

„Ano, pane."

„Za jakým účelem?“

„Jen tak pro zábavu, pane,“ vložil se do věci Biggles. „Cestář Farrow našel blízko rozvalin starou minci a tak jsme se rozhodli, že najdeme poklad. Mysleli jsme, že bychom měli mít mapu.“

„Takže jste si ji udělali?“

„Ano, pane.“

„Měli jste důvod k předpokladu, že v místě, kde jste nakreslili červený křížek, je poklad?“

„Žádný, pane,“ přiznal Smith. „To místo se nám prostě zdálo být stejně dobré jako každé jiné.“

V koutcích ředitelových úst to zacukalo. „Chápu,“ řekl vážně. „Navedli jste všechny ty lidi, aby sem přišli a udělali ze sebe hlupáky?“

„To nás ani nenapadlo, pane,“ ohradil se Smith prudce. „Právě jsme začali kopat, když přišel pan Grummit a vyhnal nás. Pak začal kopat sám a zabral náš dílec. A ještě k tomu všechno vyžvanil. Ted se na to podívejte, pane. Není tu kousek místa, kde bychom mohli kopat. To není spravedlivé!“

Jistě, jistě,“ mumlal ředitel. „Určitě to musel vyžvanit. Ale nenapadlo vás, že se ti lidé budou na vás zlobit, až zjistí, že tu jen marnili čas?“

Smith se zatvářil překvapeně. „Ale proč by se měli zlobit právě na nás, pane? Nikoho jsme nežádali, aby tu kopal. Byli jsme z toho pořádně otrávení, že, Bigglesworthe?“

„Pěkně otrávení,“ přisvědčil Biggles.

„No, já na vašem místě bych se vrátil do školy,“ řekl ředitel důvěrně. „Nemohu připustit, aby tenhle nesmysl pokračoval dál. Čím dříve se ti lidé dozví pravdu, tím lépe.“

„Zcela správně, pane,“ odpověděl Biggles.

Hoši se uklidili do bezpečné vzdálenosti a odtud pozorovali účinek ředitelova oznámení.

Jestli se pověst o pokladu rozšířila rychle, odhalení toho, že tam žádný není, se roznesla ještě rychleji. Ušpinění lidé vylézali z děr na všech možných a zcela nesmyslných místech. Někteří z nich se smáli, jiní nadávali. „To všechno začali ti dva kluci, kteří si hráli na hledání pokladu!“ volal jeden muž, když si oblékal kabát. Pak nastal

hromadný odchod, který jak připadlo Smithovi, vypadal jako útěk z biblické Sodomy a Gomory.

„Co bude s mou pastvinou?“ zuřivě ječel Grummit. „Koukejte hned zaházet díry!“ Bylo to však marné volání. Touha přehazovat hlínu ze všech vyprchala.

„To mu vážně patří za to, že nám zabral náš dílec,“ řekl Smith s vroucím zadostiučiněním. „Stejně si ale myslím, že hledání zlata raději na chvíli necháme.“

Biggles s ním souhlasil.

„Taky bychom se měli vyhýbat Grummitově farmě.“

Biggles opět souhlasil.

„To celé jen dokazuje chamtivost lidí,“ zněl poslední Smithův soud, když se vraceli do školy.

Bigglesovi nezbývalo než znovu souhlasit.

Závěr příhody se dostal do novin pod titulkem „Falešná zpráva o velikém pokladu“ a vzbudila mnoho smíchu. Ovšem Biggles se Smithem na ní nic zábavného nenacházeli. Ovládl je pocit, že v Hertbury už nejsou oblíbení a považovali za prozíravější, držet se od města, jež pro ně bylo obchodním centrem, po nějaký čas stranou.

KAPITOLA DEVÁTÁ

V KAŠTANOVÉM LESE

Dny ubíhaly jeden za druhým svou zajetou cestou a nepřihodilo se nic, co by stálo za pozornost. Biggles si již ve škole zvykl a celkem se mu dařilo vyhýbat se průšvihům, rozhodně alespoň těm větším.

Došlo pouze k malému nedorozumění s panem Brucem kvůli takové maličkosti, že Biggles v předvečer výročí dne Guye Fawkese, který kdysi chtěl vyhodit parlament do povětří, odpálil rachejtli přede dveřmi učitelovy pracovny. Provedl tu neplechu jednou, za to velmi úspěšně. Povzbudilo ho to do té míry, že se dopustil osudné chyby a zkusil to zopakovat. Podruhé mu to nevyšlo a dostal za svou píli od ředitele šest svištivých ran rákoskou, po třech na každou ruku, aby mu na podobné kousky zašla chuť.

Poučil se z toho, že když se něco povede, nesmí se to opakovat příliš brzy a příliš často. K panu Bruceovi ovšem necítil žádné nepřátelství, protože věděl, že věc zavinil sám. Jenom se nemohl zbavit pocitu, že když už se výročí oslavovalo ohňostroji, mohl to pan Bruče pochopit jako žert. Tím se také bránil, a když předával řediteli osudný list papíru, na němž byl popsán jeho přestupek, byl v té věci celkem optimista.

„Dobrá," řekl ředitel s jízlivým úsměvem: „Vy jste si užil svůj žertík, Bigglesworthe, takže teď je řada na ten můj."

Na ředitelově žertíku neshledal Biggles nic zábavného a zbytek dne strávil tím, že si foukal na ruce.

Co se vlastně stalo. Nejdříve je třeba vysvětlit, že dveře k pracovně pana Bruceho byly z velkolepého kusu dubu a pocházely z patnáctého století, kdy školu postavili, aby se v ní „šlechtičtí synové naučili latině". Původní závora byla jednoduchý vynález. K otevření dveří stačilo strčit prst do malé dírky vyvrtané za tím účelem a pozvednout závoru. Otvor procházel celými dveřmi. Závora již dávno zmizela, ale otvor zůstal a bylo možné podívat se jím do Bruceho pokoje. Kusy zmuchlaného papíru, které tam učitel nacpal,

kolemjdoucí chlapci zase pohotově vystrčili ven a proto učitel od dalšího muchlání upustil.

Když šel Biggles kolem, neušlo mu, že otvor by se skvěle hodil k zastrčení rachejtle. Nakoukl dírkou dovnitř. Pan Bruce seděl v lenošce a podřimoval u krbu. Biggles zastrčil rachejtli do dírky, zapálil roznětku a utekl. Výbuch uslyšel z bezpečné vzdálenosti. Slyšel, jak se dveře otevřely a zavřely a pak nastalo ticho.

Biggles měl dojem, že to byla docela dobrá a poměrně bezpečná veselice a tak se s další rachejtlí v jedné ruce a s krabičkou zápalek v druhé opatrně přiblížil a přiložil oko k dírce. Něco mu vadilo ve výhledu. Nejprve nemohl rozpoznat, co to je. Pak se ale hrozně vylekal, neboť poznal, že to je jiné oko, vzdálené od jeho vlastního pouhý jeden palec. Postrašeně vydechl a obrátil se na útěk, ale bylo už příliš pozdě. Dveře se rozletěly a učitelův hlas vyrazil jen jedno slovo:

„Bigglesworthe!“

Biggles si uvědomil, že ho učitel poznal, takže nemá smysl dále prchat a smykem se zastavil. Pomalu se otočil a ještě pomaleji se vracel. Zkroušeně vyčkával, než pan Bruce napsal řediteli zprávu a pak ji sám doručil do sídla soudce i kata v jedné osobě.

Tu žalostnou příhodu mu den poté trochu vynahradil jeho úhlavní nepřítel Hervey, který, jak ho Biggles podezříval, ve snaze setřít lesk z Bigglesova hrdinského činu, se dostal do ještě hustší kaše. Jako v každé škole při výročí „prachového atentátu“ bylo ve všech třídách plno prskavek a bouchacích kuliček, a na školním nádvoří od rána do večera duněly rány dělbuchů a praskaly rachejtle, chrlící jiskry do všech stran. Herveyovi se to nepovedlo při francouzštině ve chvíli, kdy se monsieur Bougade obrátil tváří k tabuli. Hervey zvedl horní desku lavice a ukázal obdivem nešetřícímu publiku svůj nejnovější kousek. Byla to červená, ďábelsky vypadající rachejtle, která sestávala z asi osm palců dlouhé zápalné šňůry, na níž bylo upevněno asi padesát malých bombiček. Byl to obdivuhodný výrobek a oči všech hochů se leskly vzrušením, když ve chvíli, kdy se učitel obrátil opět ke třídě (a je nutno přiznat, že ji Hervey načasoval velmi citlivě) rachejtli zase schoval.

Hervey tak rachejtli ukázal vícekrát, a protože byl stejně jako Biggles povzbuzen úspěchem, jeho ctižádost narůstala. Pak dokonce naznačil, že šňůru zapaluje. Když posléze monsieur psal na tabuli zvláště dlouhou větu, Hervey překonal všechny dosavadní rekordy a skutečně škrtl zápalkou a předstíral, že ji klade k zápalné šňůře. Tehdy to trochu přehnal. Deska byla přivřena jen z poloviny, když učitel, upozorněný nezvyklým tichem, se otočil a očima přejížděl po třídě, aby zjistil důvod tak nezvykle dobrého chování žáků.

To, že se Herveyova ukázka očekávané zábavy změnila v drsnou pravdu, zavinil patrně spěch. Hochova ukázka, jak zapálit šňůru, se vzápětí změnila v nefalšovanou skutečnost. Když totiž monsieur Bougade obrátil tvář k tabuli, zazněla z Herveyeovy lavice rána jako výstřel z děla a následovalo takové množství zvuků, že by se vyrovnalo rachotu kulometného hnízda v plné akci. Později vyšlo najevo, že Hervey kromě mistrovského kusu jež předvedl, uchovával v lavici obstojný sklad dalšího pyrotechnického zboží.

V tom okamžiku bylo Bigglesovi Herveye skutečně líto. Chlapec seděl ve své lavici bledý s vytřeštěnýma očima a jeho tvář strnula ve výrazu hrůzy, jako kdyby ho nečekaně postihla zákeřná a strašná choroba. Navzdory jeho zoufalému úsilí výbuchy zadržet, horní část jeho lavice vybubnovávala řízný pochod a při každé ráně vyfukovala kouř. Otvor, v němž byl kalamář, se proměnil v jícen sopky, který vyvrhoval jiskry a jazyky barevného ohně. Kouře bylo stále více a uprostřed mračen seděl Hervey a budil úžasný dojem čarodějova učně či mučedníka umírajícího na hranici. Pekelný kravál trval téměř po celou minutu, pak už rány třaskaly s přestávkami, a po závěrečném hvízdavém zvuku, jaký vzniká při dohasínání otáčivého ohňostroje, rámus utichl. Jenom kouř se nadále valil ke stropu. Hervey seděl se zavřenýma očima celý zhroucený s hlavou svěšenou dolů. Vypadal jako by právě zemřel. Nastalo slavnostní ticho.

Klid následující po vřavě byl k zadušení. Nikdo se nehýbal ani nemluvil. Zdálo se, že všichni v učebně přestali dýchat. Desítky očí se upíraly na oběť tragédie, jejíž sláva odplynula. Všechna srdce jí vycházela vstříc, tedy všechna kromě srdce pana Bougada. Učitel francouzštiny stál na stupínku s ústy otevřenými dokořán a zrychleně

dýchal. Skelnýma očima zíral do dýmu s výrazem člověka, jenž právě nahlédl do pekelné kuchyně.

Štiplavý kouř se dostal ve třídě do všech koutů a kašel, který vypukl, přivedl učitele k vědomí. Neřekl ani jediné slovo. Šel ke stolku, napsal několik krátkých řádků, složil papír a opět beze slov napřáhl paži. Nemusel říkat, komu je určen.

Hervey vstal jako náměsíčný, přistoupil k učiteli, převzal od něj sdělení a pomalu šel uličkou mezi lavicemi jako vězeň mířící k popravišti. Všichni ho sledovali očima, dokud se za ním nezavřely dveře. Potom pan Bougade otevřel okna, aby vyvětral kouř a hodina pokračovala ve smutečním ovzduší pohřebního ústavu.

Trvalo půl hodiny, než se Hervey vrátil. V tváři byl zsinalý a ušpiněný. Měl zrudlé oči a ruce zabořené hluboko do kapes kalhot. Klesl do lavice a tupě seděl, dokud zvonek neohlásil přestávku.

První listopadovou sobotu odpoledne si Biggles prožil příhodu, první z několika dalších, která mu vzala všechnu chuť do života, i když později prožil podobné. Poprvé ho potkala opravdová starost a pod jejím tlakem zhubl a nemohl spát.

Celá věc začala, jak se častokrát stává, událostí samou o sobě tak nepatrnou, že Biggles i při velké prozíravosti nemohl tušit, jak nešťastně všechno skončí. Jedlé kaštany již dozrály a protože v kraji rostlo dost stromů, celý školní dvůr byl poházen slupkami. Všichni chlapci, velcí i malí, měli plné kapsy kaštanů a bylo pro ně pěkné povyražení, když je potajmu pekli na ohníčku. Biggles se rozhodl, že půjde na kaštany a Smith byl ochoten vyrazit s ním. Upozorňoval ovšem, že většinu stromů v okolí již chlapci očesali a že budou muset vyrazit dál od města. Navrhl výpravu do Foxleyova lesa.

Biggles o Foxleyově lese slyšel a zdálky jej i viděl. Od města byl vzdálen asi dvě míle a od nejbližšího místa ze silnice tři sta yardů. Patřil ke statku sira Colina Marklanda, který nebyl pouze smírčím soudcem, ale také členem správní rady ve škole. Smith si pospíšil s ujištěním, že na tom vůbec nezáleží. Skutečným důvodem proč se lidé nikdy, nebo jen velmi zřídka, přibližovali k tomuhle lesu, byl pan Samuel Barnes, hajný sira Colina, který jej střežil nanejvýš svědomitě a horlivě. Ve Foxleyově lese pan Barnes pečoval o své

bažanty jako matka pečuje o své postonávající dítě a dal si práci i s ohlášením ve škole, že žádný chlapec, který neoprávněně vnikne do lesa, nemůže očekávat z jeho strany nejmenší slitování. Smith otevřeně přiznal, že hůl kterou nosil, neměl pro okrasu a nejeden hoch v uplynulých dvaceti letech pocítil její pádnost.

Smith se vlastně o povahových vlastnostech pana Barnese nemusel příliš šířit. Biggles o něm slyšel víc než dost. Slyšel o tom, jak po strašlivém zápase, v němž oba účastníci utrpěli zranění, chytil nechvalně známého Micka Dunnaga, který nebyl jenom nenapravitelný pytlák, ale i nejhorší chlap svého druhu ve městě, násilný a věčně opilý surovec, který měl ve zvyku každou sobotu večer zmlátit svou ženu. Za svůj poslední pytlácký přestupek a za další proti němu vznesená obvinění byl odsouzen na šest měsíců nucených prací, ze kterých se vrátil domů až nedávno. Když své nebohé ženě uštědřil pořádný výprask, rozhlásil, že dalším k potrestání na jeho seznamu je Barnes.

Protože Barnes ani Dunnage se u nikoho ve škole netěšili velké oblibě, nestavěli se chlapci v tomto sporu na žádnou stranu a byli toho názoru, že když si ti dva navzájem něco provedou, bude to jen ve prospěch celé školní obce.

S tímhle pohledem na věc Biggles tak docela nesouhlasil, neboť strávil několik dnů se strýcovými hajnými a uvědomoval si, jakou mají nevděčnou úlohu. Zastávali úřední funkci, neměli ale uniformu jako policie, která by je přece jen trochu chránila. Když dělali svou práci dobře, a oni to jinak neuměli, pohlíželo se na ně jako na příliš horlivé sluhy a nikdo je proto neměl rád.

Biggles pana Barnese často vídával v okolí a v duchu si tajně myslel, že jeho hlavní chybou je, že je příliš dobrý hajný. Jednou mu starý muž při setkání přikývl na pozdrav a Bigglese napadlo, že nebude povahově tak špatný, jak ho líčili hoši.

Bez ohledu na Barnese se Biggles rozhodl, že to zkusí a půjde do lesa, kde podle toho co zaslechl, rostly nejlepší a největší kaštany. Stalo se však, že v sobotu odpoledne, na kdy si plánovali výlet, Smitha rozbolel zub a postavil tím Bigglese před volbu buď vpád do lesa odložit, nebo vyrazit sám. Biggles se rozhodl pro to druhé. Řekl si, že to nakonec může být ku prospěchu věci, protože při svých

loveckých vycházkách v Indii se poučil, že dva lidé vždy nadělají víc hluku než jeden, k čemuž samozřejmě přispívá i to, že spolu hovoří.

A tak o půl třetí vyrazil, aniž by někomu o svém úmyslu cokoli prozradil, doposud blažený ve své nevědomosti do jak hlubokých a nebezpečných vod se vydává. Neměl důvod očekávat nic horšího, než že ho bude honit rozzlobený hajný Barnes. U něho končily hranice Bigglesových představ.

Na začátek listopadu byl nádherný den. Na bleděmodré obloze bez jediného mráčku svítilo slunce, ale nebylo horko. Stromy již byly téměř bez listí, ale příroda měla toho ještě dost, aby zabarvila krajinu, která zde byla převážně rovinatá, s rozlehlými strnisky a porůznu rozhozenými poli zeleného chrástu turínu. V rohu jednoho pole stoupal u stohů obilí dým z mlátičky. V klidném ovzduší zněly hlasy pracujících lidí nezvykle hlasitě. Na jiném poli šel farmář za svým pluhem, pomalu taženém párem sedáků a sledovaným vířícím hejnem havranů. Byl to typický podzimní pohled na anglický venkov v jeho pravé podobě.

Slunce se již sklánělo k západu, když Biggles krátce po třetí hodině přišel na dohled svého cíle. Ležel na levé straně silnice, ve vzdálenosti asi tří set yardů od ní. Mezi silnicí a lesem bylo strniště. V živém plotě vroubícím silnicí se za chvilku objevila vrátka a na ně v pravém úhlu navazoval další plot, který se táhl přes strniště k lesu.

Biggles se u vrátek zastavil a podrobil krajinu podrobnému a dlouhému zkoumání. Po celou cestu z města se rozhlížel po hajném Barnesovi, ale nespatřil ho nikde. Les, ponuře působící obdélník stromoví o ploše asi třiceti hektarů, vypadal, teď když stál před ním, hrozivě a odpudivě, dokonce zlověstně. Kmeny krajních stromů stály vzpřímeně jak varující prsty a vrhaly do dálky stíny nízkého slunce. Žádné kaštany tu Biggles neviděl, ale dozvěděl se předem, že rostou uprostřed lesa. Velmi opatrně otočil svou čepici naruby, zrádným odznakem dovnitř.

Když přelézal vrátka, srdce se mu rozbušilo, protože věděl, že právě vstoupil na zakázané území. Rychle se naposledy rozhlédl a přikrčený se rozběhl podél plotu, aby se co nejrychleji vzdálil z místa, kde byl tak na ráně. Vzápětí byl v bezpečí a ležel v hustém lesním podrostu. Když k němu dobíhal, vylétl před ním z trsu trávy s

hlasitým zaplácáním křídel bažantí kohout. Leknutím sebou trhl a zděšeně vydechl. Po malé přestávce se vzpamatoval a téměř v panice urazil posledních pár yardů k lesu. Když byl v něm, přikrčil se u paty stromu, těžce oddechoval, pokradmu se rozhlížel a ve střehu očekával nebezpečí, připraven při nejmenší známce ohrožení vzít do zaječích. Bylo tam ticho jako v hrobce. Jediné co se pohnulo byl tu a tam suchý list, který se pomalu snášel k zemi, aby se přidal ke koberci, který tam již ležel. Vzduch byl těžký od pachu vlhké půdy a tlejícího listí.

Bylo to poprvé, co Biggles vědomě bez dovolení vkročil na cizí pozemek a ačkoli tento přestupek nebyl vzhledem k jeho neškodnému záměru nikterak vážný, bušení srdce mu ho nepříjemně připomínalo. Žádný les patřící k hospodářství jeho strýce takhle nevypadal.

Tam byly stromy přátelské a větvemi mu kynuly na pozdrav. Věděl, že to je pouze představa vzniklá vědomím, že dělá něco zakázaného, ale v tom jak stromy měly roztažené větve, které mu bránily v pohybu, jako by se hněvaly, že mezi ně proniká, bylo něco až zlovolného. V dálce výstražně vykřikla sojka. Přál si, aby sem býval nechodil, ale když už tu byl, pokládal za svou povinnost jít dál. Kdyby se vrátil, musel by si přiznat, že je zbabělec.

Neslyšně přebíhal od kmene ke kmeni, stále se rozhlížel, často se zastavoval, aby naslouchal, a tak se dostal až doprostřed lesa. Jednou našel na zemi poházené kůstky a peří, a když vzhlédl vzhůru na strom téměř zbavený listí, nedalo mu práci najít v něm jestřábí hnízdo. Po chvilce na něho z díry v kořenech jednoho stromu kvikla lasička a pak v ní zmizela. Narazil na stezku nebo světlinu, která probíhala lesem po celé jeho délce. Nebyla to ani tak stezka jako spíše volný, asi šest yardů široký pás, na němž nerostly stromy. Kolem převažovaly duby a břízy, s větvemi nahoře propletenými. O kus dál viděl zlatě se probleskovat kaštany. Kolem něho byly také v téměř pravidelných mezerách husté, do šířky rozrostlé staré keře rododendronů, jejichž tmavozelené listy se v příšeří zdály téměř černé. Věděl, že je zasadili do bažantnice proto, aby poskytovaly bažantům za špatného počasí úkryt. Tu a tam prozařovalo větvemi žluté sluneční světlo a na vrstvě spadaného listí, které pokrývalo

půdu, vytvářelo barevné skvrny. Ještě jednou se rozhlédl a dal se rychle do sbírání kaštanů a přitom zvedl i hladkou větev, aby měl nástroj, kterým později zbaví kaštany slupek.

Při pohledu, který se po chvíli naskytl jeho očím, se spokojeně usmál. Pověst nelhala. Velikých kaštanů tu byla spousta. Vězely ve tlustých slupkách, z nichž některé se po dopadu na zem otevřely a odhalily svůj lesknoucí se obsah.

Tak se zabral do sbírání, že jeho bdělost, která do této chvíle nepolevovala, zcela ochabla. Až při zakvokání vyplašeného bažanta někde na druhém okraji lesa si s leknutím uvědomil, kde se nalézá.

Napjatě se zastavil a naslouchal. Nebylo pochyb, že bažanta muselo něco zneklidnit. Co to bylo? Liška, která vyšla na lov? Pytlačící kočka? Tiše stál a nehýbal se.

Po chvilce se provázen šustěním listí přihnal bažantí kohout. Utíkal po králičí stezce vedle světliny, jak dovede jen vyplašený bažant. To Bigglesovi hodně napovědělo. Teď již věděl, že rušivým prvkem nebyla liška, protože to by pták prostě vylétl na nejbližší vhodný strom a odtud by z bezpečí varoval celé hejno. Kromě jeho osoby byl tedy v lese ještě jiný člověk! Nepochyboval, že se blíží hajný, pan Barnes.

Začal couvat do podrostu s úmyslem vydat se na rychlý a tichý ústup. Za malou chvíli ho nesmírně mrzelo, že nevytrval ve svém záměru. Stala se totiž prazvláštní věc. Bažant se najednou prudce zarazil a začal sebou udivujícím způsobem mlátit a přitom sípal, jako by se dusil. Biggles na něj několik vteřin hleděl, s očima široce rozevřenýma úžasem nad tím výjimečným představením. Potom pochopil co se stalo a zamračil se. Bažant se chytil do oka, jež mu nyní svírá krk!

Jeho první myšlenkou bylo vyběhnout, ptáka uvolnit a pustit na svobodu. Již se k tomu chystal a pohnul se kupředu, když zaslechl někoho běžet a rychle uskočil zpátky do nejbližšího úkrytu, který mu poskytlo blízké rododendrové houští. Zalezl do něj a dřepl si tam s bušícím srdcem a s rukama chvějícíma se strachem. Na bažanta stále viděl.

Potom mu do výhledu vpadl běžící člověk, vlastně lidé, protože byli dva. Ale nebyl mezi nimi pan Barnes. K Bigglesovu

bezmeznému úžasu to byli dva chlapci a třebaže měli bundy i čepice obrácené naruby, okamžitě je poznal. Byli to Hervey a Brickwell. Ohromením doslova ztuhnul. Hervey nesl pod paží pytel. Zdálo se, že v něm už něco má.

„Tady je zase jeden," zašeptal Brickwell vzrušeně a zamířil ke zmítajícímu se bažantovi.

Oba hoši byli okamžitě vedle něj na kolenou. Jeden ptáka držel a druhý se s horečnatým spěchem ze všech sil snažil uvolnit smyčku, která se pevně utáhla, jak se bažant snažil osvobodit.

Práci nedokončili. Brickwell, který držel ptáka, se nepokojně ohlížel, jako by k tomu měl pádný důvod. Najednou sykl „Pozor!" a byl zase na nohou a uháněl pryč jako srnec. Hervey nemarnil čas a vyrazil také, až se oba v několika vteřinách ztratili v šeru.

Hned nato byly slyšet těžší kroky a objevil se pan Barnes, celý rudý ve tváři a s obočím staženým zlostí. Máchl holí, na okamžik se zastavil a zařval: „Stůjte, vy darebáci!" Pak vyrazil za hochy, a zvuk jeho kroků zanikl.

Biggles, který zatím skoro omdléval strachy a ohromením, rychle vyskočil. Oči měl upřené na bažanta, který byl patrně v posledním tažení. Spěchal k němu, osvobodil ho, a když bažant s třepetáním křídel odběhl, rozhlédl se kolem. Zahlédl rozložitého pana Barnese jak spěchá zpátky k místu zlého činu. Jako když králík v nejvyšší nouzi skočí po hlavě do své nory, Biggles vletěl zpátky do úkrytu mezi rododendrony, lehl si a zadržoval dech, aby uklidnil splašeně tlukoucí srdce.

Pan Barnes těžce dýchal a šel hned rovnou k oku. Zůstal na ně civět. Rozhlížel se a něco mumlal. Sundal si klobouk a osoušel si čelo velkým, bíle tečkovaným červeným kapesníkem. Znovu se zadíval na smyčku a zřejmě přemýšlel, co se stalo s bažantem. Přitom tiše nadával. Potom velmi opatrně vytrhl oko ze země, omotal drát kolem kolíku a strčil jej do kapsy. Pro chvíli, kdy tam stál a rozhlížel se do všech stran, měl Bigglesovy nejhlubší sympatie. Biggles však nezvolil tento okamžik, aby je vyjádřil. Cítil, že to není pravá chvíle na seznámení s panem Barnesem.

Hajný, který si stále něco bručel pod vousy, po chvíli odešel.

Když šustění suchého listí utichlo, Biggles dal volný průchod svému ulehčení, chvějivě se nadechl a otřel si čelo kapesníkem, který byl již vlhký. Kromě toho se ani nepohnul. Bál se odejít a neměl v úmyslu se hýbat, pokud tu byla sebemenší možnost, že hajný Barnes je ještě poblíž. Měl pocit, že kdyby se někdy zase dostal na silnici, již by ji nikdy neopustil.

Když se vzpamatoval, mohl lépe přemýšlet o tom co viděl, avšak jeho myšlenky nebyly ani v nejmenším uklidňující. Z poznání, že Hervey a Brickwell byli v lese pytlačit bažanty, se mu podlamovaly nohy. Přestože je vůbec neměl rád, nedovedl si představit, že by se zabývali tak zločinnou činností, neboť tohle nic jiného nebylo. Ani nedokázal pochopit důvod takového počínání. Co asi tak dělali s bažanty, když je chytili? Domníval se, že to dělají z pouhého potěšení někomu ublížit.

Seděl dál v rododendrovém houští. Slunce, které zahlédl mezi stromy, se přeměnilo ve veliký červený kotouč, vznášející se nad obzorem. Stíny se prohlubovaly. Bažantí kohout s hlasitým kvokáním vzlétl na hrad. Za ním druhý a další. Biggles je mimovolně začal počítat, protože to byla hra, kterou často hrával s hajnými svého strýce. Očekávalo se od nich, že budou vědět, kolik ptáků mají v bažantnici, protože tak se dalo ověřit, jak se činí pytláci. Když se setmělo a už žádný pták nevzlétl, Biggles věděl, že ve zdejším lese mají čtyřicet sedm bažantích kohoutů.

Neodvážil se dál čekat. Protáhl své zdřevěnělé údy a s největší opatrností zamířil do míst, kde chtěl najít nejbližší okraj lesa. Temno a ticho mu šlo dost na nervy, neboť každý zvuk od zašustění listí po zapraskání větvičky se zdesateronásobil. Byť se pohyboval pomalu a obezřetně, nedokázal postupovat bez určitého hluku. Malé zadostiučinění mu přinášelo vědomí, že určitému hluku se nevyhne ani druhá strana a že hajný Barnes, pokud byl ještě na obhlídce, má podobné potíže.

Konečně se Biggles dostal na okraj lesa a tak dychtil dostat se odsud pryč, že hodil všechnu opatrnost za hlavu a rozběhl se přes strniště, jako by měl skutečně hajného v patách. Ani se nezdržoval hledáním branky. Prodral se živým plotem na silnici a uháněl po ní tak rychle, jak stačil.

Než dorazil do města, byla již docela tma. Lampář se svou tyčí končil obchůzku a většina plynových lamp již svítila. Biggles měl tak trochu špatné svědomí, takže vyhledával stíny. Povšiml si při tom dvou postav před sebou, které se kupodivu chovaly podobně jako on. Ve světle jedné výkladní skříně poznal, že to jsou Brickwell a Hervey. Bigglese to překvapilo, protože se v lese zdržel dlouho a domníval se, že ti dva už dávno došli do školy. Také mu neušlo, že Hervey stále nese pytel. Řekl si, že bude nejlépe, když ho neuvidí a držel se zpátky. Nespouštěl však z nich oči, poněvadž se bál, že by Hervey mohl využít příležitosti, chytit ho a zbít za ponaučení v kaštanové aleji.

Znenadání oba zmizeli. Biggles se zastavil. Vycítil nebezpečí a připravil se k útěku. Nikde je neviděl. Právě před ním u rohového krámu pana Jeremiaha Sigginse, místního řezníka, odbočovala jedna ulička doleva. Nevšimli si ho? Nečekají na něho za rohem? Opatrně se tam přiblížil a vykoukl za roh cihlové zdi. Ze dveří, které se otevřely, padl do uličky proud světla, patrně to byly zadní dveře od řeznictví pana Sigginse. Zaslechl tiše hovořící hlasy a cinkání mincí. Slyšel, jak Hervey říká: „Děkuju, pane Sigginsi.“ Dveře se zavřely a Biggles se přitiskl ke zdi. Oba chlapci prošli pět yardů kolem něho, ale neviděli ho. Příliš je zaměstnávalo to, co dělali. Opět zaznělo cinkání mincí.

„To je tvůj podíl,“ řekl Hervey, když přecházeli kolem. Nyní už nevyhledávali stíny a při podcházení uliční lampy Biggles zahlédl, že Hervey již nenese pytel.

Vylekalo ho to a trvalo dobrou minutu, než se pohnul dál. Nyní bylo všechno jasné. Hervey s Brickwellem nebyli obyčejní pytláci, patřili k pytlákům nejodpornějšího druhu. Jestliže se dal omluvit chuďas, který si občas ulovil králíka, aby si vylepšil jídelníček, Hervey s Brickwellem takovou omluvu neměli. Pytlačili pro peníze. Neprovinili se jen tím, že kradli zvěř, ale i tím, že ji prodávali bez povolení. Nebylo divu, že měli tak veliké kapesné, pochopil s trpkostí Biggles.

V bídné náladě pod tíhou tohoto odporného tajemství se vrátil do školy. Té noci spal velice špatně. Strašily ho sny, ve kterých se Barnes, Hervey, Brickwell, strážník Grimble a řezník Siggins hádali

a rvali v temném lese, z něhož nebylo úniku. Zmítal se na lůžku, které bylo stále tvrdší, jak se vlekla noc. A tohle všechno pro pár kaštanů, říkal si, když se občas probral. To vážně nestálo za to. Jedinou útěchou mu bylo, že sám byl z lesa venku, v každém smyslu toho slova. Umínil si, že si dá velmi dobrý pozor, aby se už nikdy nezapletl do něčeho podobného.

Možná bylo pro něho štěstí, že nemohl předvídat, co mu přinese příští den.

KAPITOLA DESÁTÁ

U VÝSLECHU

První náznak, že událost z Foxleyova lesa ještě neskončila, se projevil hned následujícího dne po pobožnosti v kostele, když zvon svolávající učitele i žáky z celé školy, nemelodicky vyzváněl svou výzvu. To bylo velmi neobvyklé a stávalo se to pouze tehdy, když ředitel chtěl všem sdělit něco mimořádně důležitého. Když se proto hoši řadili v hlavní budově, vedli o příčině nečekaného srazu živé diskuse.

Biggles neměl důvod k domněnce, že se shromáždění bude nějak týkat jeho osoby. Měl však po včerejšku špatné svědomí a své místo v části síně určené jeho třídě zaujal s utajovanou obavou. Bylo to poprvé, co viděl při takové příležitosti shromážděnou celou školu. Byla to podívaná, která nemohla zmírnit jeho nepokoj. V určitých vzdálenostech od sebe stáli třídní dozorci a přítomni byli všichni učitelé, kteří s birety na hlavách a v talárech stáli v uličce a tvářili se velmi vážně. Pak přišel do místnosti ředitel, kterého následoval starší pán, oblečený v mírně obnošeném tvídovém obleku. Oba vystoupili na pódium. Ředitel zůstal stát, ale společníkovi nabídl židli a ten se posadil. Sám pak pokročil do čela pódia a zatleskal, aby zjednal klid. Zavládlo ticho.

Už jeho první slova rozechvěla Bigglesovo srdce.

Ředitel se totiž hlasitě zeptal: „Byli včera odpoledne nějací žáci z naší školy ve Foxleyově lese? Pokud ano, ať vstanou.“

Biggles, odevzdaný osudu, pomalu vstal.

Ředitelovy tvrdě se lesknoucí oči přejížděly po místnosti. „Kdo další byl včera ve Foxleyově lese?“

Nikdo se nepohnul.

Ředitel se otočil k muži na židli, jenž řekl: „Byli tam nejméně dva.“

Ředitel se opět obrátil k žákům. „Kdo byl ještě včera odpoledne ve Foxleyově lese?“

Nikdo se nehýbal.

„Dobře,“ řekl ředitel tónem, který se Bigglesovi ani trošičku nezamlouval. „Bigglesworthe, předstupte.“

Biggles vystoupil před celou školu.

„Pojďte sem nahoru.“

Biggles vylezl na pódium.

Ředitel se před něho postavil. „Kdo ještě byl včera s vámi ve Foxleyově lese?“

„Nikdo, pane.“

„Chcete, abych uvěřil tomu, že jste byl sám?“

„Byl jsem sám, pane.“

„Chodíte ven obvykle sám?“

„Ne, pane. Obyčejně chodím ještě s jedním přítelem, ale protože mu včera nebylo dobře, zůstal doma.“

„Trváte tedy na tom, že jste byl sám?“

„Ano, pane.“

„Proč jste šel do Foxleyova lesa?“

„Chtěl jsem nasbírat pár kaštanů, pane.“

„Věděl jste, že nedovoleně vstupujete na cizí pozemek?“

„Ano, pane.“

„Co jste viděl ve Foxleyově lese kromě kaštanů?“

„Viděl jsem lasičku a jestřábí hnízdo.“

„Nic jiného?“

„Viděl jsem dva bažanty.“

„Vy jste viděl dva bažanty?“

„Ano, pane.

„Za jakých okolností jste ty bažanty viděl?“

Jednoho jsem vyplašil, právě když jsem vstoupil do lesa, pane. Byla to slepice. Později, když jsem již byl v lese, jsem slyšel jednoho kohouta zakvokat a jiného jsem viděl utíkat.“

„A jestlipak jste… ehm… na některého sáhl?“

„Na jednoho ano, pane.“

„Ach, tak vy jste na jednoho sáhl? A pročpak?“

„Protože se chytil do oka, pane. Uvolnil jsem mu smyčku.“

Ředitel pohlédl na sedícího muže a potom se znovu obrátil na Bigglese. „Pustil jste ho?“

„Ano, pane.“

„Víte určitě, že jste ho pustil?“

„Docela určitě, pane.“

„Nezabil jste ho?“

„Ne, pane. Neměl jsem k tomu důvod a ani jsem nechtěl bažanty zabíjet. Byl jsem tam pro kaštany. Kdybych chtěl bažanty, tak můj strýček jich má na svém statku plno. Pozval mě na prázdniny, abych si zastřílel.“

Ředitel si odkašlal. „Takže vy jste to oko nenastražil?“

„Ne, pane. V životě jsem nenastražil žádné oko.“

Ředitel se na okamžik odmlčel. Když znovu promluvil, hovořil pomalu a uváženě. „Měl jste důvod se domnívat, že je v lese kromě vás ještě někdo jiný?“

„Zpočátku ne, pane, ale později ano.“

„Co vás přivedlo na myšlenku, že je tam ještě někdo?“

„Slyšel jsem výstražně zakvokat bažantího kohouta. Myslel jsem si, že ho vyplašila liška, ale když jsem pak viděl jednoho běžet, poznal jsem, že je v lese ještě jiný člověk.“

„Viděl jste tu osobu?“

Biggles mlčel.

„Něco jsem se vás ptal, Bigglesworthe, mluvte chlapče!“

„Ano, pane.“

„Takže jste někoho viděl?“

„Ano, pane.“

„Poznal jste ho?“

„Ano, pane.“

„Kdo to byl?“

„Hajný pan Barnes, pane.“

„Co dělal pan Barnes?“

„Přiběhl po stezce. Když jsem ho slyšel běžet, schoval jsem se v křoví. Bažant se právě chytil do oka. Pan Barnes se nezastavil, tak jakmile přeběhl, vylezl jsem ven a pustil bažanta.“

„Co jste udělal potom?“

„Když jsem viděl, že se pan Barnes vrací, zalezl jsem zase do křoví a zůstal tiše sedět, pane.“

„Vy jste tedy zůstal na místě?“

„Ano, pane. Čekal jsem tam, až pan Barnes odešel a ještě chvíli potom.“

„A co jste dělal?“

„Počítal jsem bažanty, pane.“

„Počítal bažanty?“

„Ano, pane. Napočítal jsem tam čtyřicet sedm kohoutů. Slyšel jsem je, když začali hřadovat.“

„Vás to zajímalo?“

„Nijak zvlášť, pane, ale neměl jsem co dělat. Opravdu jsem jen čekal, až pan Barnes odejde. Nechtěl jsem, aby mě chytil. Když jsem myslel, že je už pryč, vrátil jsem se do školy.“

„S těmi kaštany?“

„Ano, pane.

„S ničím jiným?“

„S ničím, pane.“

Muž ve tvídovém obleku tiše řekl: „Když viděl Barnese, musel vidět i ty ostatní. Barnes je honil, když běžel kolem toho ptáka chyceného do oka.“

Ředitel se zhluboka nadechl a přivřenýma očima se zahleděl na Bigglese. „Viděl jste včera ve Foxleyově lese kromě pana Barnese ještě někoho jiného?“

Biggles mlčel.

„Čekám na odpověď!“ řekl ředitel úsečně.

„Ano, pane,“ skoro zašeptal Biggles.

„Byli to hoši z této školy?“

Biggles věděl, že je v pasti a pokládal se již za ztraceného. Podíval se sklíčeně řediteli do tváře, ale nenašel v ní ani špetku pochopení. „Ano, pane,“ řekl ještě tišeji.

„Aha,“ řekl ředitel. „Musíte si uvědomit, Bigglesworthe, že se jedná o vážnou věc a radím vám, abyste mluvil pravdu.“

Já mluvím pravdu, pane,“ zamumlal Biggles.

„Poznal jste ty hochy?“

„Ano, pane.“

„Kolik jich bylo?“

„Byli dva, pane.“

„Jak se jmenují?“

Biggles si navlhčil rty. „Omlouvám se, pane, ale to vám nemohu říci.“

„Odmítáte to povědět?“

„Ano, pane.“

„Byli to vaši přátelé?“

„Ne, pane.“

Ředitel se obrátil do místnosti. „Další dva hoši, kteří jsou v této místnosti, byli včera ve Foxleyově lese. Ať vstanou!“

Nikdo se ani nepohnul, vládlo ticho.

Ředitel promluvil ostřeji. Jestli se ti dva hoši nepřiznají, nezbude mi nic jiného, než potrestat celou školu. Tak kdo to byl?“

Ticho se vleklo dál.

„Dobrá,“ řekl ředitel hrozivě. „Půldenní středeční volno se až na další ruší.“

Místností přelétl šepot jako závan větru.

Ředitel se obrátil na Bigglese, ale než mohl něco říci, vložil se do toho druhý muž na pódiu. „Mohu si s tím chlapcem promluvit, plukovníku?“

„Ale ovšem, sire Coline.“

Pro Bigglese to byl jasný důkaz, že muž oblečený do tvídu je sir Colin Markland, majitel Foxleyova lesa. Předpokládal to ovšem již předtím.

„Mohl bych s ním mluvit beze svědků?“ zeptal se sir Colin. „Byl bych raději, kdyby ostatní hoši neslyšeli, co mu chci.“

„Zajisté.“

Ředitel se otočil do síně a řekl: „Můžete teď odejít.“

„Řekněte mi, chlapče,“ promluvil sir Colin klidně, když všichni odešli a zůstal jen ředitel, „zdá se, že něco víte o chovu zvěře. Mohu tomu rozumět tak, že jste nikdy nepytlačil?“

„Nikdy v životě, pane,“ řekl Biggles. „Nikdy jsem k tomu také neměl důvod.“

„Jako slušný člověk přirozeně nemáte rád pytláky?“

„Hnusí se mi, pane,“ odvětil Biggles vážně.

„Věděl jste, že včera v mém lese někdo pytlačil?“

„Teprve když jsem v něm byl, pane. Kdybych to věděl dříve, ani bych se k tomu místu nepřiblížil!“

Sir Colin se usmál Bigglesově prudkosti. „Skutečně jste viděl, jak k pytláctví došlo?“

„Ano, pane, viděl.“

„Tak proč jste nešel za panem Barnesem a neohlásil jste mu, co jste viděl? Byl tam přece.“

„Protože jsem se bál, pane, že kdyby mě uviděl, nenechal by mě, abych mu něco vysvětloval. Má pověst prudkého člověka. Kromě toho se mi nelíbilo, že bych měl ostouzet školu.“

„Nu, to se dá pochopit,“ uznal sir Colin. „Věřím tomu, co jste říkal, protože to potvrzuje vše, co mi pověděl Barnes. Vysvětluje to i záhadu, jak se bažant zbavil oka. To nás mátlo. Jste jediný, kdo zná ty pytláky, takže vám něco navrhnu. Víte, skutečně bych nerad viděl, kdyby pan ředitel potrestal celou školu za špatnosti dvou nezvedenců. Nehodlám vás nutit, abyste žaloval, chci vás ale požádat, abyste zašel za těmi chlapíky a varoval je, že jestli je zase někdy uvidíte na mém pozemku, prozradíte jejich jména. To je myslím docela poctivé a tak by se mělo s tím ohavným pytlačením skoncovat.“

„Ano, pane, to udělám,“ slíbil Biggles.

„Myslíte si, že můžeme důvěřovat jejich slovu, když slíbí, že s pytlačením přestanou?“

„To nevím, pane, ale mohl bych brzy zjistit, zda to pokračuje, když občas spočítám ptáky, kteří půjdou hřadovat.“

„Včera jste jich napočítal čtyřicet sedm?“

„Ano, pane.“

„Před měsícem jsme do lesa vypustili stovku mladých bažantích kohoutků. To tedy někdo pracoval velmi rychle.“

Biggles vytřeštil oči. „Nemyslím si, že by dva chlapci dokázali zabít více než padesát bažantů, pane!“ vykřikl zděšeně.

„Ale vypadá to tak, ne? Ačkoli je pořád možné, že se pár ptáků někam zatoulá. Nemyslíte, že je pro mě značně kruté, když na ty ptáky vynaložím spoustu peněz a pak mi je někdo všechny ukradne?“

„Je to hanebné,“ přiznal Biggles rozhodně. Mozek mu pracoval na plné obrátky, když se pokoušel spočítat, kolik museli pytláci svým zločinným jednáním vydělat.

„Ještě je tu jedna věc a byl bych moc rád, kdybyste to udělal," řekl sir Colin a vstal. Je to otázka slušného chování. Myslím, že byste měl jít za panem Barnesem a omluvit se, že jste bez dovolení vnikl do jeho nejlepší bažantnice."

Pro jeho žádost se Biggles nedokázal nadchnout, ale chtě nechtě musel souhlasit.

„Dnes odpoledne se to hodí," řekl sir Colin. „Najdete ho v jeho domku."

„Dobře, pane."

„V pořádku. To je všechno, co jsem vám chtěl říci."

Biggles se otočil k řediteli. „Ještě mě potřebujete, pane?"

„Ne, můžete jít."

Biggles se obrátil a odcházel celý roztřesený výslechem, ale uvědomoval si, že to nakonec nedopadlo tak špatně, jak se mu jednu chvíli zdálo. Když přišel na školní dvůr, spatřil tam Brickwella s Herveyem, jak na něho zezadu z hřiště horečně mávají. Když k nim došel, viděl, že jsou velmi rozčílení. Nebylo čemu se divit.

„Žvanil jsi?" zašeptal chraptivě Hervey.

Biggles zkřivil ústa. „Za koho mě máš?"

Hervey si zhluboka oddechl úlevou.

„Co říkali, když jsme odešli?" zeptal se Brickwell.

„To je moje věc," odpověděl Biggles klidně. „Ale něco vám musím říct já. Jestli se ještě o vás dozvím, že jste byli ve Foxleyově lese, nebo pytlačili někde jinde, půjdu rovnou k řediteli a všechno mu vyklopím."

Hervey sevřel pěst a hrozivě ji zvedl. „Cože uděláš?" vykřikl zuřivě.

„Slyšel jsi, co jsem povídal," řekl Biggles chladně. „Dostali jste se z toho docela hladce, ale jestli se chcete takhle chovat dál, vrátím se k řediteli a řeknu mu všechno, co vím."

„Kolik toho víš?" ptal se Brickwell a v jeho hlase byla cítit úzkost.

„To by ses divil," odpověděl Biggles pohrdavě, otočil se na podpatku a odcházel. Docela rád by věděl, jak by jim bylo, kdyby jim řekl, co všechno ví.

Měl však před sebou uložené pokání, na které se vůbec netěšil. Byla to osobní omluva panu Barnesovi. Tahle myšlenka v něm budila pocity podobné obavám před návštěvou zubaře. Řekl si ale, že se s tím musí vypořádat a bude lepší, mít to za sebou. A proto se hned po obědě vydal na cestu k domku hajného.

Když si celý případ v duchu probíral, viděl jasně, do jakého se dostal nezáviděníhodného postavení. Znal tajemství, o které stálo mnoho lidí. Jen on sám věděl, kdo krade bažanty sira Colina, avšak věděl i to, že od ředitele nebo od sira Colina se nemusí ničeho obávat. Jestliže ho však Hervey a Brickwell dříve nenáviděli, co budou k němu pociťovat nyní, když vědí, že stačí, aby jen otevřel ústa a oba vyletí ze školy, pokud to pro ně nebude mít ještě horší důsledky. Vcelku to byla velice nepříjemná záležitost, říkal si pro sebe, když kráčel po silnici. A pro nic za nic. Kaštany, za které zaplatil a stále ještě platí tak vysokou cenu, mu teď vůbec nechutnaly. Jako by kousal piliny.

Když došel k domku a viděl hajného stát ve dveřích, měl nervy napjaté jako struny. Otevřel malou branku, zavřel ji za sebou a šel dál po zahradní pěšině. Připadal si jako malý kluk.

„Dobré odpoledne, pane Barnesi," pozdravil rozechvěle.

„Dobré odpoledne, mladý muži," odpověděl hajný s rozkročenýma nohama a s palci zastrčenými za průramky vesty. Ve tváři měl výraz chladu a nelibosti.

Biggles se zastavil a sebral všechny síly. „Přišel jsem, pane Barnesi, abych se vám omluvil, že jsem včera odpoledne vkročil bez dovolení do Foxleyova lesa a způsobil vám tím hodně nepříjemností. Slibuji, že již nikdy nevkročím do lesa bez vašeho svolení."

Hajný mlčel snad celou minutu a Bigglesovi připadalo to napjaté očekávání tíživější, než kdyby se setkal s přímými výtkami, na něž byl připraven.

„Tak tohle jsi mi přišel říct, co?" řekl konečně hajný.

„Ano, pane Barnesi."

„No jo." Pan Barnes se hluboce zamyslel. „A co si myslíš, že s tím jako mám dělat?"

„Doufám, že přijmete mou omluvu, to si ovšem musíte rozhodnout sám," řekl Biggles prostě.

K jeho údivu se hajný nenadále usmál. „Pojď sem, popovídáme si o tom," řekl změněným tónem a zavedl ho k obyčejné dřevěné lavici vpředu pod oknem. Biggles se posadil. Také pan Barnes se posadil a pomalu a rozvážně si nacpával stříbrem kovanou dýmku.

„Čekal jsem tě," přiznal se. „Sir Colin se tu zastavil cestou domů."

„Opravdu?"

„Ano. A pověděl mi, že víš, kdo mi v lese krade ptáky."

„Vím," připustil Biggles. „Ale raději bych to nevěděl," dodal upřímně.

„A nechceš to na ně prásknout?"

„To nemůžu, pane Barnesi. To by bylo donášení. Víte, kdybych to udělal, už bych se nemohl ve škole ukázat. Donášení a žalování se neodpouští."

„I když jde o pytlačení?"

„Ano. Kdyby to byl někdo odjinud tak snad, ale když se jedná o hochy ze školy, je v tom samozřejmě rozdíl."

„Takhle mi to vykládal sir Colin. Mně to připadá divný. Když už ale máte takový pravidla, tak se s nimi nedá nic dělat. Sir Colin povídal, žes napočítal čtyřicet sedm ptáků. Je to tak?"

„Ano, tolik jich bylo."

„Nemyslíš, že to je pro mě dost zlý? V tyhle bažantnici jsem začal hnízdění s pěkným hejnem ptáků. Pak mi jich sir Colin přidal stovku, aby bylo čím se pochlubit. Před třemi dny, když jsem je naposled počítal, jsem došel k číslu padesát jedna. Ted mi říkáš, že jich je jenom čtyřicet sedm. Když to takhle půjde dál, tak až páni přijedou střílet, nenajdou tam ani peříčko. Co mi asi řeknou, když jim ukážu jen pár slepiček? Pomýšlej si, že jsem sakra ubohej hajnej, nemám pravdu?"

„Ano, to si vážně pomyslí," připustil Biggles otevřeně. „Víte, pane Barnesi, na té věci je něco divného. Nemohu uvěřit tomu, že by dva hoši dokázali takhle vyplenit bažantnici."

„Uznávám, že to je divný. Ale jestli v tom má prsty ještě někdo jinej, je na mě moc vychytralej. Jsem tady na všecko sám a musím taky někdy spát. Celý hodiny jsem hlídal silnici z města, ale to jsem stejně dobře mohl zůstat v posteli."

Biggles se zamračil. „Uvažuji, zda bych vám mohl nějak pomoci,“ navrhl náhle.

Hajný vyndal dýmku z úst a dlouze se na Bigglese zadíval. „Ty? Jak myslíš, že bys mi mohl pomoct?“

„V Indii mi říkali, že umím docela dobře stopovat,“ vysvětloval chlapec. „Mohl bych něco uvidět. Stejně mě napadlo, když jsem šel k vám, že bych mohl znovu spočítat vaše kohouty. Samozřejmě bych přitom nešel do lesa. Víte, řekl jsem těm hochům, co tu pytlačili, že jestli je zase někdy uvidím v bažantnici, půjdu a ohlásím to. Počítáním ptáků bych zjistil, jestli pytlačení přestalo.“

„Hm. Na tom možná něco je,“ připustil Barnes.

Biggles se nevzdával své myšlenky. „Můžu vám hned říct, že máte v lese jestřába a nejméně jednu lasici. Není dobré mít tuhle havěť kolem sebe.“

„Neříkej!“ nadskočil hajný. „Opravdu tam jsou?“

„Ano, pane Barnesi.“

„Kde? Pověz!“

Biggles mu místo popsal.

„Vidím, že chodíš s otevřenýma očima,“ řekl uznale Barnes.

„Žil jsem u strýce, který má pěkný revír,“ vysvětloval Biggles. „Často jsem chodil ven s hajnými. Ukazovali mi, jak si mám všímat věcí, které mám před očima, protože viděli, že mě to zajímá. Dost věcí jsem pochytil už v Indii, i když tam je všechno jiné.“

„V tom případě tě mělo napadnout něco lepšího, než mi lízt do lesa,“ prohodil Barnes a vesele zamrkal.

„Dával jsem pozor, abych neplašil ptáky,“ řekl Biggles rychle. „Byl jsem tichý jako myška. Ostatně byl jsem od vás jen pár yardů, když jste tak strašně nadával a mě neviděl.“

Hajný se usmál. „Tys tam byl?“ Vyklepal dýmku o podpatek. „No tak dobrá. Uděláme spolu dohodu. Řekněme, že tě jmenuju pomocníkem hajnýho. Pomůžeš mi trochu pohlídat bažantnici. Kdybys uviděl něco podezřelýho, dáš mi vědět. To znamená, že můžeš chodit v mým lese kde chceš, musíš se ale chovat jako myška. Když mi pomůžeš chytit pytláky, zapomenu, žes chodil po mým lese bez dovolení.“

Biggles byl bez sebe úžasem a radostí. Čekal, že se rozmluva bude ubírat docela jiným směrem.

„Musím připustit, že je to od vás strašně milé, pane Barnesi," vyhrkl. „Ujišťuji vás, že udělám vše, co bude v mých silách."

„Tak teda ujednáno," poplácal hajný chlapce po rameni. „Co bys řekl na šálek dobrýho čaje a kus koláče?"

„To bych si dal," prohlásil Biggles, nevěřící svým uším.

„Tak se podíváme, co pro nás paní Barnesová najde." Vstoupili do domku.

Za hodinu se Biggles vracel do školy a jak se říká, cítil se v sedmém nebi. Došel k názoru, že o panu Barnesovi kolují ošklivé pomluvy. V tu chvíli byl ochoten udělat pro něho cokoli. Cítil, že získal přítele, a to v době, kdy ho opravdu potřeboval. Sotva mohl tušit, jak krátce to přátelství potrvá.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

DVA VÝSTŘELY V ŠERU

Co se týkalo dvojice Hervey & Brickwell, Biggles o nich stále pochyboval a pociťoval značné obavy, neboť věděl, že si po dlouhou dobu zvyšovali kapesné způsobem, o kterém nikdo neměl tušení. Bylo jisté, že když jim nyní pramen vyschnul, bude jim chybět. A přes všechno co řeknou, nebudou ochotní se ho vzdát. Již jejich chování na školním shromáždění prokázalo jejich bezohlednost a zbabělost. Připustili přece, aby za jejich lotrovinu trpěli všichni ze školy. Skutečnost, že ředitel pak brzy zrušil trest, ztrátu půldne volna, nebyla určitě jejich zásluhou. Biggles věděl, že to ředitel udělal na přímluvu sira Colina.

Hervey & Brickwell nyní opravdu téměř tvořili firmu. Když je vůbec bylo vidět, byli vždycky sami a s hlavami u sebe velmi vážně rozmlouvali jako spiklenci. Bigglesovi bylo obzvláště nápadné, jak vždy mizeli hned po vyučování. Nenamáhal se je sledovat, ale ptal se sám sebe, kam chodí a co tam dělají.

Nastalo období vlhkého podzimu a tak se dostal ven až koncem následujícího týdne. V sobotu ráno se obloha konečně vyjasnila a tak se odpoledne rozhodl, že si udělá procházku do Foxleyova lesa, ověří si tam své podezření a spočítá bažanty, až půjdou hřadovat. Šel raději sám, protože si uvědomil, že kdyby vzal Smitha s sebou, nevyhnul by se otázkám, na které by raději neodpovídal. Smith jako jeho přítel již projevil přirozenou zvědavost ohledně totožnosti pytláků.

Bez nehody došel k lesu a přiblížil se k němu s pocity naprosto odlišnými od těch, jež měl, když tam byl poprvé. Nyní když jednal na pozvání hajného, les ztratil hrozivou tvář. Zdál se mu teď být tím, čím skutečně byl, obyčejnou bažantnicí. Biggles proto kráčel bezstarostně podle živého plotu, který k němu vedl. Povšiml si, že spadalo další listí, jinak bylo všechno stejné. Rododendrony listí neshazovaly a byly stále zelené.

Začal v klidu les prohlížet, bez starostí, že se musí skrývat, aby ho někdo neviděl. Dva hoši, kteří ho hlavně zajímali, Hervey a

Brickwell, se v době jeho odchodu dosud potloukali po školním dvoře, jako by vůbec neměli v úmyslu vyrazit ven. Pozorně zkoumal lesní půdu, částečně s obavou, že by tu mohl najít nastražená oka. Pokud tam však nějaká byla, ušla jeho pozornosti. Nepospíchal a pomalu obcházel les z vnější strany. Na opačné straně lesa již nebylo strniště, protože ho zaorali. Horní konec lesa, ke kterému se dostal přes střed bažatnice, chránil vysoký plot z dřevěných planěk, tenkých prkének s šestipalcovými mezerami, které spojoval ostnatý drát. Zde na přibitém prkénku stálo oznámení:

Cizím vstup zakázán. Úřední nařízení.

Domníval se, že důvodem byla pěšina, úzký pruh vyšlapané půdy, která se zde téměř dotýkala okraje lesa, a potom šikmo odbočovala k vesnici Hayford. Předpokládal, že v opačném směru se napojuje na silnici do Hertbury. Nevěděl, zda to byla veřejná pěšina nebo jen cestička, kterou si zemědělští dělníci zkracovali cestu do práce. Tolik ho to zase nezajímalo, aby o tom přemýšlel. Byl tak jako tak na druhé straně plotu a nepomýšlel na to, že by jej přelezl. Musel by jít dost daleko, aby jej obešel a protože neměl důvod vstoupit na pěšinu, přestal si jí všímat.

Obloha byla bez mraků, ve vzduchu byl již cítit mráz a krátký listopadový den se chýlil ke konci. Téměř plný měsíc stoupal nebem vzhůru a Biggles každým okamžikem čekal, že uslyší prvního kohouta jak letí hřadovat. Viděl asi pět ptáků utíkajících do lesa z polí, kde hledali potravu. Zůstal blízko plotu na okraji lesa. Našel tam padlý strom, který se nabízel k odpočinku. Posadil se na něj, aby vyčkal tmy. Po chvilce první pták s plácáním křídel a zakvokáním vylétl na hrad. Další následovali rychle za sebou. Biggles se dal do počítání, které skončilo číslem čtyřicet dva. Užasle vydechl a tiše seděl. Modlil se, aby to byla jen přestávka, po které vyletí zbývající ptáci. Když však čas ubíhal a všude dál panovalo ticho, zmocnila se ho úzkost. Čtyřicet dva! Když počítal ptáky naposled, bylo jich čtyřicet sedm. Zmizelo tedy dalších pět ptáků. Vypadalo to, že Hervey a Brickwell pokračují v pytlačení.

Celý znechucený při myšlence jaké těžkosti vyvolá jeho zpráva, vstal a chystal se k návratu do školy, protože denní světlo již ustoupilo světlu měsíčnímu a vzduch se rychle ochlazoval. Udělal asi deset prvních kroků, když k jeho uším dolehl zvuk, který na něj zapůsobil tak, že strnul na místě. Byl to výstřel z pušky, po němž následovalo žuchnuti, které prozradilo co se děje. V lese byl pytlák, který zasáhl bažanta na stromě a ten spadl na zem. Jinak se to vysvětlit nedalo. Les vzápětí ztichl.

Biggles tiše stál a hleděl směrem, odkud přišel výstřel. Bylo to dost daleko, blíž druhému kraji lesa. Nedalo se ale pochybovat, že ránu vypálil někdo v lese. Kdo asi střílí bažanty za měsíčního světla? Nemohla to být hlavní příčina úbytku ptáků? Neznamenalo to, že si Hervey a Brickwell někde sehnali pušku?

Může se to zdát trochu divné, ale ani tehdy Bigglese nenapadlo, že nezákonným pytlačením se může zabývat ještě někdo jiný než jeho spolužáci. Ale on měl v hlavě jen ty dva a protože věděl, že patří mezi pytláky a že měli loviště zde, nehledal pachatele jinde.

Když tak stál plný napětí, naslouchal a pokoušel se rozhodnout, co by měl nejlépe udělat, když přemýšlel, jak přivést hajného na místo dříve, než pytlák uteče, škubl sebou, protože třeskl další výstřel. Tentokrát nebylo slyšet žádné žuchnuti a z toho se dalo usoudit, že kulka minula cíl. Tiše stál s napjatými svaly, protože toto bylo skutečné pytláctví ve smyslu zákona, trestuhodný zločin, zcela odlišný od prvého činu, kdy chytání do oka, které se provádí za denního světla, se podle zákona hodnotí jako vniknutí na cizí pozemek při pronásledování zvěře, což se netrestá tak přísně.

Hleděl do černé lesní tmy. Další výstřely se již neozvaly. Nic se nehýbalo. V celém okolí trvalo zlověstné ticho.

Nevěděl, jak dlouho tam stál, ale nebylo to dlouho, snad dvě či tři minuty, které se za takových okolností mohou zdát dlouhé. Pak ticho narušil zvuk, po kterém mu zavířilo v hlavě a který přiměl Bigglese skočit rychle za strom, kde zůstal ležet s nepříjemně bušícím srdcem. Z nitra lesa k němu uháněly kroky, rychlé kroky, které hlasitě šustily v uschlém listí. Tiše ležel, napínal zrak a srdce mu bušilo, že sotva dýchal.

Na deset kroků od něho se mezi stromy objevila tak rozložitá a statná postava, že okamžitě věděl, že to nemůže být nikdo z hochů. Na zlomek vteřiny si podle mohutného těla myslel, že by to mohl být Barnes, ale ta naděje rázem vyprchala, když uviděl co má ten člověk v rukou. Byly to dvě věci. V jedné ruce nesl za krk bažanta a v druhé svíral lehkou pušku s žebrovou pažbou, jakou často mají skládací pušky. Říkalo se jí pytlácká puška, protože poctivý lovec nemá důvod, aby skrýval svou zbraň.

Zdálo se, že muž má naspěch a podle toho jak těžce dýchal, byl značně rozrušený. Uháněl k plotu, tam se zastavil a zahleděl se zpátky do lesa. Měsíční světlo mu přitom plně ozářilo tvář a hoch viděl hranatou výbojnou bradu, široký plochý nos, huňaté obočí a nízké opičí čelo. Biggles toho muže ihned poznal, protože ho často viděl, jak se potlouká po městě. Byl to Mick Dunnage, známý místní řemeslný pytlák a kriminálník.

Dunnage si odkašlal, odplivl a šel přímo k plotu. Bigglese to překvapilo, divil se, jak se chce přes něj dostat. Pytlák nejprve udeřil hlavou bažanta, který patrně ještě nebyl mrtvý, o jednu ze silnějších podpěr. Přesvědčil se, že pták je bez života a zasunul ho do vnitřní kapsy kabátu. Potom složil pušku v polovině, strčil ji do svých manšestrových kalhot, sehnul se a prolezl plotem. To Bigglese udivilo, protože nezaslechl lámání dřeva, bez kterého by se nedal plot prolomit. Na vnější straně plotu se muž předklonil, jako kdyby na něm něco upravoval. Pak se vztyčil a rychle kráčel pryč, nikoli však k silnici do Hertbury, jak Biggles očekával, ale pěšinou, vedoucí přes pole do Hayfordu.

Biggles vyčkal pět minut, než se odvážil pohnout, protože ho to všechno pořádně vyděsilo. Pak došel k plotu, kudy Dunnage prolezl a záhada se brzy vysvětlila. Tři plaňky byly zlomené. Když Dunnage prolezl plotem, pečlivě srovnal konce k sobě, aby přelomená místa nebyla vidět. Chlapci bylo jasné, že k lámání nedošlo dnes večer, neboť pytlák by nedokázal přerazit plaňky bez hluku. Nepochybně si připravil únikovou cestu již dříve a nejspíš ji užíval pravidelně ke vstupu do lesa a zase ven v místě, kde to nikdo nečekal a také ho nehlídal.

Hoch prolezl dírou a dával si pozor, aby nešlápl na pěšinu. Pak za sebou upravil přelámané plaňky, stejně jako si počínal Dunnage. Udělal to jak nejlépe dokázal a věnoval pozornost pěšině. Věděl, že deště v posledních dnech musely zahladit staré stopy, které na ní pytlák zanechal dříve. Deště ovšem proměnily udusaný povrch v bláto, v němž pytlák, který tu právě prošel, musel zanechat nové stopy. Biggles škrtl zápalkou z krabičky, kterou nosil v kapse a to co uviděl, ho nijak nepřekvapilo. Hned za mezerou v plotě se v blátě jasně rýsoval otisk podrážky a podpatku boty okované cvočky. Nemusel ho zkoumat moc pozorně aby poznal, že cvočky jsou seřazeny ve skupinkách po třech, vytvářejících podobu tříllístku. Dva cvočky vypadly a v tříllístcích chyběly. Otisk byl tak jasný a jeho kresba tak nápadná, že hoch nepochyboval, že by ji bez nesnází vybral mezi stovkou podobných. Na stezce, kterou Dunnage odešel, se opakovaly otisky jeden jako druhý.

Zatím překonal první leknutí, ale stále se ještě nerozhodl, co udělá dál. Nejdřív ho napadlo běžet za Samem Barnesem, doufal, že ho najde doma, a poví mu co viděl. Jenomže domek hajného byl odsud dost daleko. Čas ubíhal a i teď, kdyby spěchal zpátky do školy, by se mohl opozdit. Dunnage byl krom toho pryč a než by se sem Barnes dostal, byl by určitě na míle daleko. Naděje, že ho hajný dopadne ještě této noci, byla nepatrná. Biggles si proto řekl, že udělá lépe, když zajde za hajným až zítra. Dunnage půjde určitě znovu do lesa, a když Sam Barnes bude vědět o díře v plotě, počká si tam a chytí pytláka při činu.

Po tomhle rozhodnutí Biggles kráčel rychle ke hlavní silnici a jakmile k ní dorazil, rozběhl se ke škole. Napadlo ho, že by snad mohl potkat cestou Sama, ale nedošlo k tomu. Do školy doběhl včas, ale cestou se náramně zadýchal.

Mezi prvními chlapci, které uviděl, byl Hervey s Brickwellem. Dívali se na něho podezřívavě.

„Kde jsi byl?“ zavrčel Hervey. „Dobře víme, že jsi byl minulou neděli u starého Barnese.“

Biggles se zarazil, ale vzápětí dostal nápad. „Pojďte se mnou,“ řekl tiše. „Musím s vámi oběma mluvit.“

Šli za ním beze slova protestu a podle výrazu v jejich tvářích hoch poznal, že po událostech ve Foxleyově lese se dosud nezbavili pocitu úzkosti. Zavedl je do umývárny a zavřel dveře.

„Nežvanil jsi?“ zamumlal Brickwell. Jestli ani, tak ti…“

„Ale drž zobák!“ utrhl se na něho Biggles. „Samozřejmě že jsem nic neřekl. Povím vám ale o něčem jiném. Stalo se něco hrozného, a pokud v tom nechcete lítat, řekněte mi raději pravdu.“

„O co jde?“ zděšeně vyhrkl Brickwell.

„Byl někdo z vás od poslední soboty ve Foxleyově lese?“ zeptal se Biggles.

„Ne,“ odpověděl Hervey a zbledl. „Na mou duši jsme tam nebyli, vid, Bricksi?“ dovolával se přítelova svědectví zcela jiným tónem, než jakým obvykle mluvil. Bylo jasné, že ho vylekala Bigglesova vážná tvář.

„Dobře. Beru tě za slovo,“ řekl Biggles pomalu.

„Ale co se vlastně stalo?“ chtěl vědět Hervey.

„Zmizeli další ptáci.“

Jak to můžeš vědět?“

„Právě jsem tam byl a počítal jsem je. Od minulé soboty je jich o pět méně.“

„My to ale nebyli, vid, Bricksi?“ vyjekl Hervey.

„Určitě ne,“ potvrdil Brickwell. „Mě hned tak nenachytáš, já tam znovu nepůjdu, to ti povím. Kdyby to zjistil můj táta, stáhl by mi kůži z těla,“ dodal upřímně. Pohlédl na Herveye. „Řekneme mu to?“ zašeptal.

Jak chceš,“ souhlasil Hervey, i když trochu zdráhavě.

„My totiž ve Foxleyově lese nikdy žádná oka nekladli,“ řekl Brickwell obrácený k Bigglesovi. „Nikdy!“

Na tohle ovšem Biggles nebyl připraven. „Vy jste nekladli oka?“ zvolal, protože měl dojem, že Brickwell mluví upřímně.

„Ne, my to nebyli,“ zabručel Hervey. „Začalo to loni. Šli jsme se podívat do lesa, jestli už zrajou kaštany. Náhodou jsme našli jednoho bažanta lapeného do oka. Sbalili jsme ho. Byl to ale nápad Brickwella, ne můj.“

„No to se mi líbí!“ vyjekl Brickwell prudce. „Můj nápad! Vážně? Přece jsi říkal…“

„Buď zticha!“ přerušil ho Biggles. „Co na tom záleží, čí to byl nápad? Jedete v tom oba. A nic za to nedám, že jste tam od té doby chodili!“

„Tu a tam,“ přiznal Hervey mrzutě. „Říkal jsem Bricksovi, že z toho bude průšvih…“

„Ty lháři!“ zvolal Brickwell. „To já jsem říkal…“

„Přestanete se už hádat?“ řekl Biggles zlostně. „To chcete, aby vás slyšela celá škola? Kdybyste měli trochu rozumu, šli byste za Barnesem a pověděli mu, co se děje. Udělali byste si z něj přítele místo nepřítele. Víte, kdo kladl ta oka?“

„Víme,“ zamumlal Brickwell.

„Kdo tedy?“

„Dunnage. Jednou jsme ho viděli. To bylo ještě předtím, než šel do vězení.“

„Nechali jste ho klást oka a pak jste je obešli a posbírali si ptáky,“ ušklíbl se Biggles. „Vy jste mi pěkný párek!“

„To přece nebyli jeho ptáci,“ namítl Hervey.

„Nebyli ani vaši,“ odsekl Biggles. „Ale já se tu o tom nebudu s vámi hádat. Věřím vašemu slovu, že jste tento týden nebyli v lese. Nepotrvá dlouho a vznikne z toho pěkný průšvih, ale když se budete vyhýbat lesu a budete držet zobáky, já o vás taky pomlčím.“

Hervey strčil ruku do kapsy a vytáhl sáček bonbonů. „Vezmi si,“ nabídl mu.

„Ne, děkuji,“ řekl Biggles chladně. „Mě nemusíš podplácet. Já nezapomněl, jak jsi mi jednou dal buráky,“ dodal zachmuřeně.

„Omlouvám se ti,“ zaraženě zabručel Hervey.

„To můžeš, ale teď už to není k ničemu,“ řekl Biggles a obrátil se ke dveřím.

„Znamená to mír? Je to *pax*?“ zeptal se Hervey skoro prosebně.

„*Pax est!* Smíříme se, ale jen když nebudete chodit do obory a přestanete otravovat kluky,“ řekl Biggles.

S tím se rozešli.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

TRUCHLIVÁ ZPRÁVA

Když se Biggles příštího dne ráno oblékal, byl plný radostného očekávání. V prvé řadě se mu ulevilo, neboť věděl, že pokračující pytlačení již nemůže přičítat Herveyovi a Brickwellovi. Věřil jim, protože jeho včerejší zkušenost, potvrzovala jejich slova. Ačkoli nijak neomlouval jejich darebáctví, těšilo ho, že nejsou tak úplně špatní, jak si původně myslel. Měl radost i z toho, že dnes bude užitečný hajnému Bamesovi, jenž navzdory své pověsti byl laskavým starým mužem, vykonávajícím svojí práci. K němu osobně se hajný choval slušně a chlapec se těšil, jak si s ním pohovoří a dokáže mu, že si zaslouží jeho důvěru. Biggles proto při bohoslužbě dal do zpěvu celé své srdce.

Pohroma přišla bezprostředně potom. Hoši jako obvykle postávali na nádvoří, strkali se a hádali, povídali si, prali se a někteří hráli hru s kaštany. Vtom přiběhl na dvůr hoch jménem Thompson, který byl jiného náboženství než většina ostatních a měl povoleno chodit do svého kostela ve městě. Byl velmi rozrušen, což se dalo poznat na tom, jak je bledý.

„Hej, kluci!“ vykřikl pronikavě. „Slyšeli jste tu novinu?“

„Jakou?“ zeptal se kdosi.

„Jde o starého Barnese.“

„Co je s ním?“ zeptal se někdo jiný.

„Někdo ho zastřelil!“

Biggles to zaslechl a zapůsobilo to na něj jako rána palicí. Pokročil směrem k chlapci.

„Cos to říkal?“ zeptal se hlasem, který sám nepoznával.

„Někdo zastřelil starého Barnese.“

„Chceš říct, že je mrtev?“

„Ovšemže je mrtvý, ty pitomo!“ křičel Thompson, který využíval pomíjivého okamžiku slávy posla špatné zprávy. „Řekl jsem přece, že ho zastřelili?“

Na všech stranách to hučelo.

„Kde se to stalo?“ zvedl hlas Biggles, aby přehlušil povyk, ale v srdci už znal odpověd.

„Dnes časně ráno našli jeho tělo ve Foxleyově lese. Nějací lidé ho přinesli domů na kusu plotu. Slyšel jsem to ve městě. Mluví o tom celé město. Našel ho Bručoun. Říkají, že kulka vnikla přímo do srdce.“

Biggles se náhle cítil strašlivě slabý. Došel k nejbližší zdi a opřel se o ni. Potřeboval nějakou oporu, protože ta novinka v něm vyvolala pocit otupěni a malátnosti, jaký ještě nezažil. V hlavě mu vířilo, neboť nedokázal tu strašnou pravdu pochopit. Sam Barnes byl mrtev. Ubohý starý muž byl zavražděn, sražen kulkou pytláka. Již nikdy ho neuvidí! Připadalo mu to naprosto šílené. Zavřel oči a přes semknutá víčka mu kanuly slzy, které nedokázal potlačit.

„Koukněte na Bigglese,“ posměšně vyjekl jeden z chlapců. „On bulí!“

Biggles po něm skočil jako tygr, ale hoch utekl a tak se vrátil ke zdi a přemáhal se, aby znovu nabyl sebevlády. Musel přemýšlet. Nebylo to snadné, a když se trochu vzpamatoval, jeho první reakcí byla panika. Polekal se, když si uvědomil, co ví. Ani na okamžik nezapochyboval, že zná vraha. V duchu stále viděl obraz Dunnagovy brutální tváře za měsíčního světla. Před očima mu vyvstalo, jak rozbíjí hlavu postřelenému bažantovi, jak skládá pušku a pokradmu odchází z lesa. Bigglesův žal se pomalu měnil ve vztek. Ani chvíli již nepochyboval o tom, co udělá.

Jakmile bylo po obědě, nikomu nic neřekl, prošel školní bránou a zamířil přímo na policejní stanici.

Našel tam okresního šéfa policie, seržanta z hrabství, známého místního konstábla Grimbla a policejního inspektora, jehož neznal. Když vstoupil, přerušili hovor a tázavě na něho pohlédli.

„Tak co, synku, copak je?“ zeptal se seržant. „Máme práci.“

„To věřím,“ odpověděl Biggles. „Ale přišel jsem vám říct, kdo zastřelil Sama Barnese.“

„Opravdu? A kdopak to byl?“ otázal se seržant s blahosklonným úsměvem. „Pospěš si.“

„Byl to Mick Dunnage,“ prohlásil Biggles.

„To jsme si tu mysleli všichni, ale obávám se, že hádáš špatně, hochu," řekl inspektor a odvrátil se od něj.

„Ale já nehádám," řekl Biggles. „Vím, že to udělal Dunnage!"

Jak to můžeš vědět?"

„Byl jsem tam," řekl Biggles.

„Chceš říct, že jsi viděl Dunnaga, jak zastřelil Barnese?"

„To ne, neviděl jsem ho přímo střílet, ale…"

„Tak utíkej a jdi si dál hrát," řekl seržant shovívavě.

„Ale vždyť vám říkám, že jsem byl včera ve Foxleyově lese a Dunnaga jsem tam viděl!" vykřikl Biggles zoufale, protože takové přijetí neočekával.

„V kolik hodin to bylo?" zeptal se inspektor.

„Neměl jsem hodinky, ale bylo asi pět hodin."

Inspektor zavrtěl hlavou. „Nemohl jsi tam vidět Dunnaga. Byl od tří hodin až do půlnoci v Hayfordu. Má dokonalé alibi, jestli víš, co to znamená."

„Kdo tvrdí, že byl v Hayfordu?"

„Fred Chapman, který má hospodu U koně a psa. Jeremiah Siggins tam byl taky. Všichni spolu popíjeli, až se opili, jak si myslím. Potom Siggins zavezl Dunnaga ve svém vozíku taženém psy domů."

„Tady někdo lže!" vyhrkl Biggles prudce.

„Když na to přijde, Dunnage nemá pušku ani pistoli. Nemá ani povolení nosit zbraň."

Biggles se pohrdavě zasmál. „To by mu nezabránilo, aby nějakou měl. Ve skutečnosti včera pušku měl, viděl jsem ji!"

Seržant zavrtěl hlavou. „Lituji, synku, ale ta tvoje historka neobstojí. My chceme fakta."

Biggles se skoro dusil. „Když půjdete se mnou, mohu vám ukázat Dunnagovy stopy," nabízel se.

„V lese?"

„Ovšemže ne. Jak by mohly být stopy v suchém listí? Stopy jsou na pěšině do Hayfordu."

„Říkal jsem, že byl v Hayfordu," odpověděl seržant. „Šel tam po pěšině. A teď už klusej! Jdi si hrát a nezlob!"

Biggles poznal, že plýtvá časem. Potlačil vztek a řekl: „Prosím vás, mohu vědět, zda máte kulku, která zabila pana Barnese?“

„Ano, máme.“

„Jakého je kalibru?“

„K čemu ti to bude?“

„Mám pro to svůj důvod.“

„Byla to ráže.44. A přestaň se vyptávat, nebo se rozzlobím.“

„Lituji, že jsem obtěžoval,“ řekl Biggles prostě. „Brzy budete litovat zase vy, že jste mě nevyslechli.“

Vyšel na ulici a došel k nejbližšímu rohu. Tam se zastavil a zamyslel se.

„A teď už klusej,“ řekl mu policista, jako by Biggles byl jen nějaký hlupáček. Chvilku uvažoval, zda nemá jít ke statkáři a vše povědět jemu. Možná bude tak rozumný a vyslechne ho.

Jak tam tak stál, uviděl právě dva muže, na něž zrovna myslel, Dunnaga a Sigginse. Vycházeli z hospody U bílého jelena. Ti dva se k sobě hodí, pomyslel si trpce. Věděl, že Siggins lhal, jen aby poskytl Dunnagemu alibi, což neznamenalo nic jiného, nežli že se také podílí na zločinu. Vzpomněl si na večer, kdy zahlédl Herveye a Brickwella prodávat bažanta Sigginsovi. Závěr byl jasný. Také Dunnage prodával upytlačené bažanty řezníkovi!

Oba muži se nyní rozloučili. Dunnage šel k domu, kde bydlel a Siggins přecházel ulici ke svému řeznictví, nebo do uličky, odkud byl přístup k zadnímu vchodu. Když ho Biggles pozoroval, napadla ho zvláštní myšlenka. Dunnage minulý večer zabil bažanta a Biggles vůbec nepochyboval, že ho Barnes při tom chytil. Dunnage hajného zastřelil a pak odešel do Hayfordu. Siggins ho odvezl domů. Bylo proto víc než pravděpodobné, že Siggins má bažanta dosud v krámě. Dunnagovi by bylo líto ho zahodit a protože věděl, že může čekat návštěvu policie, těžko by si ho vzal domů. Nejjednodušší způsob, jak se ho zbavit, byl prodat bažanta Sigginsovi, jehož přece nikdo nepodezíral.

Siggins právě otvíral zadní dveře, když k němu přiběhl Biggles. „Okamžik, pane Sigginsi, mohu s vámi mluvit?“

„Co je?“ nevrle zavrčel řezník.

Biggles se na oko kradmo rozhlédl na obě strany. „Neměl byste náhodou na prodej bažanta?“ zašeptal.

„Jak tě napadlo, že prodávám bažanty?“ zeptal se podezřívavě Siggins.

„Jeden hoch ve škole, nějaký Hervey, mi řekl, že občas míváte bažanty.“

„To je pěknej hlupák, že o tom mluví,“ zavrčel Siggins vztekle. „Ví přece, že nemám oprávnění k prodeji zvěře. Nač vlastně toho bažanta potřebuješ?“

„Chci ho poslat kamarádovi,“ zalhal Biggles. Jako dárek.“

Siggins zaváhal a Biggles z toho usoudil, že ať už získal ptáka od kohokoli, nějakého v řeznictví má.

„Dokážeš držet hubu, když ti ho přenechám?“ zeptal se Siggins.

„Jistě. Myslíte, že se chci dát zavřít,“ odpověděl Biggles.

„Bude tě to stát půl koruny.“

„Tolik jsem asi myslel,“ souhlasil Biggles, který měl takovou minci v kapse. Šlo o půlkorunu, kterou vyhrál na pouti a kterou si nechal pro štěstí.

„Počkej chvilku.“

Muž vstoupil do domu, chvíli tam zůstal a vrátil se s balíčkem v hnědém papíře. Vrazil ho chlapci do rukou, jako by byl rád, že se jej může zbavit. Hrábl po Bigglesově půlkoruně, vešel do domu a bouchl dveřmi.

Biggles stál na ulici a jen s obtížemi potlačoval nutkání dát se do běhu. Byl tak netrpělivý, že by nejraději běžel jak o závod. Zamířil nejkratší cestou do školy.

Nemohl se dočkat až tam bude a podívá se na to, co tak strašně toužil uvidět. Dostal pravého bažanta, nebo utratil svou půlkorunu zbytečně za jednoho z těch, co se chytili do oka? Vybral si tiché místo za hustou skupinou tisů a prsty třesoucími se netrpělivostí strhl z balíčku provázek, rozbalil papír a podíval se na obsah.

Byl to bažant. Podíval se na hlavu a jediný pohled mu prozradil všechno, co chtěl vědět. Hlavu bažanta pokrývala vrstva sražené krve. Rychle ptáka zabalil a šel ke škole.

Tam potkal Smithe, který se na něho zvědavě díval. „Co je to s tebou?“ zeptal se. „Vypadáš, jako bys potkal ducha,“ dodal.

„Pojd nahoru do ložnice,“ zašeptal Biggles.

„Co je v tom balíčku?“

„Pojď a dozvíš se to,“ odpověděl Biggles. Měl pocit, že to musí někomu říci, nebo že pukne.

V opuštěné ložnici došel Biggles ke své posteli, vytáhl pod ní ležící pytel s věcmi na kriket, nacpal balíček do něj a zase pytel zastrčil pod postel.

„Nač takové tajnosti?“ zeptal se užasle Smith.

„Posad se a já ti to povím,“ řekl Biggles. „Vím docela určitě, kdo zabil ubohého starého Barnese.“

Smith zvedl obočí. „Tak to být tebou, mlčel bych ze strachu, aby mě taky nezastřelil,“ řekl polekaně.

„A nechal vraha na svobodě? V žádném případě!“

„Co je v tom balíčku? Kus těla nebo něco takového?“

„Ne, bažant.“

„Co s tím má společného bažant?“

„Poslouchej, hned ti to povím,“ řekl Biggles dychtivě. „Barnes byl na stopě pytlákovi, který ho zastřelil.“

„No a co?“

„Zastřelil ho kulkou z pušky ráže.44. Já vím, kdo má tu pušku. Bažanta, kterého mám, zabil pytlák. Jestli ho střelil, měli bychom v těle najít kulku. Pokud bude ráže.44, budu vědět docela určitě, že člověk, který ho střelil, zastřelil taky Barnese! Policie pak porovná obě kulky a zbude jí jenom najít pušku a chlapa kterému patří.“

„Na tohle jsi přišel docela sám?“ zeptal se Smith obdivně.

„Ano.“

„To je skvělé. Máš tu kulku?“

„Ještě ne.“

„Podíváme se po ní?“

„Teď ne. Peří by poletovalo po celé místnosti a mohl by nám do toho někdo přijít. Rozřízneme bažanta v umývárně, až budou všichni spát, nejspíš o půlnoci.“

„To je dobrý nápad,“ blahopřál mu Smith, kterého případ začal zajímat. „Rád ti pomůžu. Vzpomínám si, že jsem jednou četl nějaký příběh, jmenovalo se to *Vražedný duch ve zlatonosné rokli*, kde ten vrah…“

„Ticho, jde sem Page! Už ani slovo! O půlnoci, nezapomeň! Když budeš spát, vzbudím tě. Kdybych usnul já, vzbudíš mě ty.“

Bigglesovi ale hrozilo nepatrné nebezpečí, že by usnul. V hlavě se mu myšlenky jen rojily a nemohl se dočkat, kdy už udeří půlnoc. Když hodiny konečně začaly odbíjet, vstal z lůžka, natáhl si přes pyžama kabát, vytáhl pytel na kriket a šel k lůžku Smitha. Chlapec spal. Zatřásl s ním, aby ho probudil a pak šli oba po špičkách na místo, kde měla proběhnout operace. Biggles vybral umývárnu proto, že tam bylo na podlaze voskované plátno, které se pak dalo snadno umýt.

Rozložil papír na podlahu, položil bažanta doprostřed a vytáhl kapesní nůž. Smith si také klekl a držel ptáka za nohy, aby jim neklouzal po hladké podlaze.

„Teď přestaň funět,“ řekl Biggles a začal vytrhávat peří. Velmi opatrně je odkládal a Smith je dával na hromádku na papír.

Biggles nejprve našel otvor v ptákově hrudi, kudy vnikla kulka do těla. Našel ji snadno, protože peří tam bylo vlhké a zcuchané. Rychle ptáka obrátil a zkoumal jeho záda. Obával se, že by kulka tudy mohla vyletět ven, což by pochopitelně překazilo jeho plány. Žádný druhý otvor však nenašel a tak začal nožem prohledávat ránu. Zjistil, že to dá víc práce než očekával. Přesto pokračoval a dále zkoumal špičkou nože, až po chvilce narazil na něco tvrdého. Prsty rozšířil otvor, sáhl do rány palcem a ukazováčkem a kulka byla na světě.

„A je to,“ řekl rozechvěle. „Tohle vypadá na ráži.44.“

V tom okamžiku se za nimi ozvalo: „Copak tu hoši děláte?“

Po prvním strašném úleku a překvapení se Biggles tělem natočil tak, aby zakryl mrtvého ptáka, a když vzhlédl, viděl že ve dveřích stojí ředitel.

„Právě jsem opravoval písemné práce, když jsem zpozoroval, že se tady svítí. Z mojí pracovny je sem vidět. Přišel jsem, protože jsem myslel, že se některému z hochů udělalo špatně,“ vysvětloval. „Co děláte na podlaze? A co to přede mnou schováváte?“ Přistoupil blíž, aby lépe viděl a vzápětí mu bylo jasno. „Skutečně tam vidím bažanta?“ Tu zbytečnou otázku položil podivným a ostrým hlasem.

„Ano, pane,“ odpověděl Biggles nešťastně.

„Bigglesworthe!“ Podivný tón v jeho hlase zesílil, až Bigglese zamrazilo v zádech. Nedokázal odpovědět a sbíral všechny síly k tomu, aby vstal. Nešlo to.

„Vzpomínám, jak jste mi říkal, že jste nikdy nepytlačil!“ řekl ředitel ještě přísněji.

„Ale já mluvil pravdu, pane,“ hlesl Biggles. „Toho ptáka jsem neulovil. Koupil jsem ho.“

„Vy jste ho koupil?“

„Ano, pane.“

„A teď ještě čekáte, že vám to budu věřit?“

„Ani ne, pane.“

„Smím se zeptat, co s ním děláte?“

„Pitvám ho, pane.“

„Kvůli čemu?“

„Hledal jsem kulku, která ho zabila.“

„Proč jste si k tomu zvolil tuto hodinu?“

„Protože jsem nemohl déle čekat,“ odpověděl po pravdě Biggles.

„Tolik to spěchalo?“

„Ano, pane,“ řekl Biggles. „Víte, pane, pokouším se dokázat, že pana Barnese zastřelil pytlák Dunnage.“

Ředitel hleděl tak dlouho upřeně na Bigglese, až chlapec svěsil hlavu. Konečně řekl: „Máte nějaký důvod k předpokladu, že Dunnage pana Barnese zabil?“

„Jsem o tom přesvědčen,“ řekl Biggles vážně.

„Co vás vede k tomu, že si to myslíte?“

„Já jsem tam tehdy byl, pane.“

„Proč jste to neohlásil na policii?“

„To jsem už udělal, pane, ale nevěřili mi. Vysmáli se mi,“ řekl Biggles a zajíkl se.

„Seberte toho rozkuchaného ptáka, nerozsýpejte peří, a pojďte ke mně,“ nařídil ředitel.

„Ano, pane.“

V pracovně položili pošramoceného bažanta na podlahu u stolu. Ředitel si sedl, hoši zůstali stát u své trofeje.

„Tak s pravdou ven, Bigglesworthe,“ pronesl ředitel klidně. „Má tohle něco společného s pytlačením, o kterém byla řeč?“

„Ano, pane. Kromě chytání do oka, někdo ty bažanty střílel. Vím určitě, že ten člověk zastřelil pana Barnese. Kulka, kterou vyňali z těla pana Barnese, byla z pušky ráže.44. Vím to od policistů. A kulka, kterou jsem právě vytáhl z bažanta, je nejspíš stejné ráže. Tady je, pane.“

Biggles položil na stůl malý, ale důležitý předmět.

Ředitel kulku zvedl, sebral z ní přilepené peříčko a zblízka si ji prohlížel. „Ano,“ přikývl. „Myslím, že to je ráže.44. Vy jste řekl, Bigglesworthe, že jste toho ptáka koupil?“

„Ano, pane.“

„A kde?“

„U řezníka Sigginse, pane.“

„Ale Siggins nemá povolení kupovat nebo prodávat zvěřinu.“

„Já vím, pane. Ale náhodou jsem zjistil, že s ní obchoduje.“

„Skutečně? Buďte hodně opatrný na to co říkáte, chlapče. Proč si myslíte, že Siggins kupoval upytlačené bažanty?“

Biggles si navlhčil rty. „Objevil jsem náhodou, že hoši, kteří utekli z Foxleyova lesa, když tam došlo k těm nepravostem, prodali nejméně jednoho bažanta Sigginsovi. Viděl jsem je.“

Ředitel se zhluboka nadechl, spojil konečky prstů a opřel se zády do opěradla. „Zdá se mi, chlapče, že byste mi měl raději říci všechno, co o věci víte,“ řekl vážně. „Tady končí klukovina a jsem si jist, že se v tomto případě nejedná o donašečství!“

„Dobře, pane,“ řekl Biggles sklesle. „V sobotu odpoledne, když jsem byl ve Foxleyově lese, jsem zahlédl v lese dva hochy. O tom jsem již mluvil. Měli pytel v němž něco nesli. Cestou domů jsem je dohnal, ale oni mě neviděli. Odbočili do uličky k Sigginsovi. Když jsem šel kolem, viděl jsem Sigginse ve dveřích a uslyšel cinkání peněz. Když hoši šli dál, pytel už nenesli. Tehdy jsem myslel, že bude lépe o tom nemluvit. Příštího dne odpoledne jsem šel, jak si přál sir Colin, omluvit se hajnému Barnesovi. Choval se ke mně moc pěkně a povídali jsme si o ptácích. Požádal mě, abych dohlédl na Foxleyův les a řekl mu, kdybych viděl něco podezřelého. Nemyslel jsem na skutečného pytláka, ale jenom na ty dva hochy. Řekl jsem

jim, že jestli ještě půjdou pytlačit, povím to přímo vám. Jsem si proto naprosto jistý, že v lese už nebyli. Řekli mi potom, že sami oka nekladli, ale jenom z nich vybírali chycené ptáky. Včera před večerem jsem šel zase do Foxleyova lesa spočítat ptáky, jen abych se přesvědčil, že pytlačení přestalo. Jenže ptáků bylo zase o pět méně. Když jsem tam tak stál, uslyšel jsem z lesa výstřel z pušky a slyšel pád bažanta ze stromu. O chviličku později třeskl další výstřel. Tentokrát ale žádný pták nespadl, nebo jestliže spadl, neslyšel jsem to. Byl jsem zticha. Brzy nato přiběhl z lesa velmi udýchaný Dunnage. V měsíčním světle jsem ho poznal zcela zřetelně. V jedné ruce měl skládací pušku a v druhé držel bažanta. To je ten bažant na podlaze, pane.“

Jak to víte?“

„Pták, kterého Dunnage nesl, nebyl docela mrtvý, pane. Aby ho dobil, udeřil mu surově hlavou o kůl.“ Biggles ukázal na podlahu. Jak vidíte, pane, hlava toho bažanta je rozbitá. Taky měl v sobě kulku. Dunnage střelil jen jednoho. Jsem si jist, že to je tenhle. Padly jenom dva výstřely. Teď si myslím, že Dunnage druhou ranou zabil pana Barnese.“

„Pokračujte.“

„Prostě mě napadlo, pane, že když si Siggins koupil bažanty od obou hochů, bylo celkem jisté, že koupí i ty, které zabil Dunnage. Oni jsou kamarádi. Dnes jsem je viděl spolu. Šel jsem za Sigginsem k jeho domu a koupil od něho bažanta. To je ten na podlaze, pane.“

„Pověděl jste to policii?“

„Tu poslední část ne, pane. Když jsem jim řekl, že jsem viděl Dunnaga v lese, nevěřili mi. Prý to není možné, protože Dunnage může dokázat, že byl celé odpoledne a večer v hospodě v Hayfordu. Bažanta jsem koupil až po návštěvě policejní stanice.“

„Rozumím. A co zamýšlíte udělat dál?“

„Najít pušku, pane.“

„Ach, vy myslíte, že to dokážete?“

„Ano, pane.“

„Mám za to, že policie zbraň nenašla.“

„Ne, pane. Policie si myslí, že Dunnage nemá pušku.“

„Kde myslíte, že ta puška je?“

„Není pravděpodobné, že by si Dunnage, po tom co provedl, vzal pušku domů. Spíše ji někam schová. Mohl by ji nechat v hospodě v Hayfordu, nebo by ji mohl dát Sigginsovi, aby se mu o ni postaral. Myslím si, že je mnohem pravděpodobnější, že ji někam schoval, ještě než došel do Hayfordu, aby ho tam s ní nikdo neviděl. Všiml jsem si, kudy šel. Mám v úmyslu ho stopovat, znám totiž otisky jeho bot. Chci vypátrat, kam schoval pušku. Řekl jsem vám, že se ve stopování trochu vyznám. Jenom se bojím, že by mohlo do příští středy odpoledne pršet a déšť by smazal stopy. Nebo by pytlák mohl do té doby přenést pušku někam jinam.“

Ředitel dlouho mlčel. Konečně řekl: „Vůbec se mi nelíbí nápad, že byste se vy hoši měli nějak zaplést do té ošklivé záležitosti. Byl však spáchán ohavný zločin a je naší povinností učinit vše, co je v našich silách, aby vrah skončil v rukou spravedlnosti. Líbilo by se vám, Bigglesworthe, když vás zítra ráno ve škole omluvím?“

Biggles otevřel ústa. „To by bylo skvělé, pane. Může jít Smith se mnou? Bylo by dobré mít s sebou svědka.“

Ředitel se unaveně usmál. Jestli si to Smith třetí přeje, může jít.“

„Děkuji vám, pane.“

Ředitel vstal. „Ted se raději vraťte zpátky do postele.“ Ukázal na bažanta. „Toho ptáka zde můžete nechat. Nikomu o tom ani slovo. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, pane.“

Hoši vyšli z pracovny. Já vždycky věděl, že ředitel je prima chlap,“ prohlásil Smith, když spěchali po chodbě.

Jasně,“ odpověděl Biggles, jehož se zmocňoval pocit, že se teď všechno obrátí k lepšímu.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

NA STOPĚ

Biggles byl spokojen, že v noci nepršelo a jakmile se nasnídal, vyrazil ve skvělé náladě se Smithem do Foxleyova lesa. Smith jeho optimismus nesdílel. Vyjádřil své pochyby co do výsledku pátrání a navíc se netajil určitými pochmurnými představami. Zcela otevřeně se přiznal, že má z pytláka strach. Biggles ho docela chápal, ale převládala v něm nenávist k muži, o němž si byl jist, že zavraždil starého hajného. Ani strach ho nezviklal v přesvědčení, že se musí přičinit, aby si spravedlnost přišla na své. Věděl, že tím už pana Barnese nevzkřísí, ale toužil ho alespoň pomstít.

K lesu došli bez nesnází a Biggles mířil přímo k místu v plotě, kudy viděl pytláka procházet. V jasném ranním světle vypadalo vše docela jinak. Ukázal Smithovi přeražené a obratně spojené plaňky a také kůl, o který Dunnage rozbil bažantovi hlavu. Jeho vyprávění potvrzovala ohyzdná skvrna, na které dosud lpělo pár peříček.

„Ničeho se nedotýkej," varoval ho Biggles. „Kůl může posloužit jako důkaz. Dokazuje alespoň to, že jsem si nic nevymyslel."

Prolezli dírou v plotě a upravili za sebou plaňky. Na cestě za plotem byly tak zřetelné šlépěje, že bylo lehké je sledovat. Žádné jiné tam ani nebyly, kromě stop, které po sobě zanechal nějaký králík.

Jdi po trávě," nabádal Biggles přítele. „Možná že budeme muset ukázat stopy policii. Pojd!"

Šli dál a kráčeli rázně bez zkoumání stop až k první překážce, kterou byly schůdky přes živý plot. Stopy pokračovaly i za plotem, a Biggles místo podrobně prohlédl, aby si ověřil, zda tady Dunnage nesešel z pěšiny, aby schoval pušku v křoví. Neudělal to a tak šli dál k následujícímu plotu s dalším přechodem. Za ním pěšina vedla napříč strništěm k další pastvině. Byla zřetelná, a přestože se z ní místy šlépěje ztrácely, jako by z ní Dunnage potmě sešel, vždy je o kus dál znovu našli. Na louce se pásli koně. Místy přecházeli pěšinu a zanechávali za sebou otisky kopyt, které překrývaly stopy

okovaných pytlákových bot. Stopování bylo tak snadné, že mu hoši téměř nemuseli věnovat pozornost.

„Dunnagovi to příliš nemyslí, jinak by tu nenechal tak jasnou památku," podotkl Biggles, když šli dál. „Měl se vyhýbat vyšlapané cestě."

„Nezapomínej, že byla tma," připomněl mu Smith. „Možná se bál, že kdyby sešel z pěšiny, už by ji znovu nenašel. Snad ani nevěděl, jak kličkuje. Určitě pospíchal. A kromě toho netušil, že ho někdo viděl, když utíkal z lesa."

„Nesmírně mě těší, že to netušil," odpověděl procítěně Biggles. „Kdyby si mě všiml, určitě by do mě vpálil kulku."

„To všechno jen dokazuje, že nikdy nevíš, koho máš kolem sebe," prohlásil moudře Smith.

Nyní přišlo na řadu jiné strniště, na jehož konci další branka umožňovala průchod spletí trnitých keřů. Oba hoši se u ní opět na chvíli zdrželi, šlapali v trní a jen se zbytečně poškrábali, neboť pušku tam neobjevili. Za brankou se velká louka mírně svažovala ke skupině jilmů, nad nimiž v dálce stoupal kouř z komínů v Hayfordu. Na této louce se popásaly krávy. Nejvíc jich bylo v protějším rohu blízko pěšiny. Kousek za ním hoši objevili rybníček. Pěšina vedla po jeho hrázi až k dalším schůdkům a odtud dosti příkře klesala k jakési uličce, která, jak se Biggles domníval, vedla do vesnice.

Když přišli k rybníku, Biggles se zastavil a zamyšleně pohlédl na hladinu. „Kdybych se chtěl něčeho rychle zbavit, tak tohle je místo, kam bych to hodil," poznamenal.

„Ale stopa vede pořád dál," upozornil Smith.

Já vím, ale Dunnage mohl hodit pušku do vody a zůstat při tom na břehu. Je skoro vyloučené, že by ji někdo našel ve vodě. Pojď, podíváme se tam."

Kráčel po travnaté hrázi, sledoval šlépěje a prohlížel si jeden otisk po druhém.

„Tady to máš," řekl náhle. „Něco tu dělal. Koukni! Tahle šlépěj je stočená. Vidíš? Jako by stopy cvočků sjely stranou."

„Mohl uklouznout," namítl Smith.

„Mohl," kývl Biggles, „ale proč by uklouzl právě tady? Nikde jinde se mu to nestalo. Myslím, že s takovými cvočky v podrážkách

se uklouznout na trávě ani nedá. Nehnu se od rybníka, dokud to tu neprozkoumám. Dunnage přece musel vědět, že se blíží k Hayfordu a jestli nezamýšlel dát pušku hospodskému nebo Sigginsovi, aby se o ni postarali, musel se jí zbavit tady. Co se mě týče, nevěřím, že by chtěl vstoupit do hospody s puškou v ruce.“

„Věděl, že tam je Siggins?“ zeptal se Smith.

„Domnívám se, že Siggins zajížděl se svým psím spřežením do vsi a čekal na něho. Scházeli se tam, když se Dunnage vracel ze svých pytláckých výprav. Nemusel se pak tahat s bažanty až domů. Jestli se nemýlím, vysvětluje to, proč chudák starý Barnes nikdy nechytil pytláka na silnici do Hertbury. Říkal mi, že tam na něho pročekal celé hodiny.“

Jak chceš prohledávat rybník?“ vyhrkl nechápavě Smith.

„Musím do vody. Nezdá se být hluboká. Jestli tam ta puška je, nahmatám ji nohama. Dunnage není blázen, aby ji odhodil daleko a do hloubky, kde by ji ani nemusel najít.“

„Dostaneš se do hrozného svinstva. Na dně je bahno.“

„Nějak si už poradím,“ odpověděl Biggles rozhodně, sedl si na břeh, zul si boty a svlékl ponožky. Potom si vyhrnul kalhoty nad kolena a opatrně vstoupil do vody. Při prvním kroku se zašklebil. „Fuj!“ vyjekl. Je odporně studená.“

První co našel, byla stará železná obruč. Odhodil ji stranou a našlapoval dál, při čemž soustavně prohledával kousek po kousku dno u břehu. Našel dvě či tři staré plechovky, rozbitou lucernu, zprohýbaný kbelík a porcelánovou panenku. Všechno házel zpátky. Pak sebou trhl, protože palcem zavadil o další předmět. Sehnul se a hmatal v bahně, až věc našel a zvedl. Byla to puška se složenou žebrovou pažbou. „A máme pušku,“ vyjekl vzrušeným hlasem. Hodil zbraň do vody dál od břehu a brodil se rychle ven.

„Ty si ji nenecháš?“ vykřikl Smith překvapeně.

„Pytláckou pušku? Leda bych se zbláznil.“

„Proč?“

„Nač by to bylo? Dunnage by se k ní neznal. Policisté si přece myslí, že nemá střelnou zbraň a on by odpřísáhl, že ta puška není jeho. Kdo by mu asi dokázal, že je? Ne, policie ho musí dopadnout s puškou v ruce.“

„Jak to provedou?“

„Budou ho hlídat. Nenechá tam pušku ležet věčně. Stála ho dost peněz, nemá jinou a bude ji zase potřebovat.“

Biggles hovořil v sedě na trávě. Otíral si nohy kapesníkem, jež byl brzy tak promáčený, že se dal ždímat.

„Půjč mi svůj, Smithe, ať to můžu dokončit,“ požádal ho.

Smith mu poslušně podal ušmudlaný šátek. „Neušpiň ho od bláta,“ prosil Bigglese. „To je jediný, který mám.“

Biggles si otřel nohy do sucha, natáhl si ponožky a nazul boty. Právě si zavazoval tkaničky, když ho jakýsi zvuk přinutil zvednout hlavu. Nějaký člověk přelézal schůdky v plotě, asi dvacet yardů od nich. Biggles leknutím ztuhl, když poznal kdo to je. Byl to pytlák a vrah Dunnage. Stačil syknout „Pozor!“ a předstírat, že hledá něco v trávě.

„Sakra, hrome!“ znamenalo, že Smith pochopil situaci.

Dunnage se pomalu přibližoval. „Co tady tropíte, vy darebáci?“ zavrčel.

Jsme na procházce,“ odpověděl Biggles lhostejně.

„Proč nejste ve škole, co?“

„Protože máme volno,“ oznámil Biggles.

„Tak odsud koukejte mazat, než vám nakopu zadek!“ doporučil jim Dunnage nepříliš vlídně.

„Ano, pane,“ řekl Biggles pokorně, protože podle zarudlých očí pytláka usoudil, že vyprázdnil přes noc řádku lahví a neměl chuť zápasit s jeho opicí. Spolu s mimořádně vyděšeným Smithem zahájil proto ústup směrem odkud přišli.

V hlavě mu až hučelo, jak přemýšlel. Nepočítal s tím, že by se Dunnage vrátil tak brzy a na okamžik pocítil strach, že jeho plán nevyjde. Ohlédl se přes rameno a viděl, jak Dunnage stále stojí u rybníka a sleduje jejich odchod.

„My… myslíš, že si p…řišel pro p…pušku?“ zeptal se Smith, jemuž dělalo mluvení potíže.

„Nenapadá mi jiný důvod, proč by sem chodil,“ zasyčel Biggles. „Nezastavuj se a nerozhlížej! Počkej, až dojdeme k brance.“

Když došli k brance s trnitým křovím po obou stranách, Dunnage se otočil a zahleděl se na hladinu rybníka. Biggles se

přikrčil za trnitý keř a roztáhl větve, aby lépe viděl na břeh, který právě opustili.

„Uvidí z…zvířené bahno," zakoktal Smith.

„Bude si myslet, že to udělal dobytek. Panebože! To jsem vážně rád, že nepřišel o pár minut dřív a nezastihl mě ve vodě."

„A co teprve, kdyby tě viděl s puškou v ruce?" napadlo Smitha a ta myšlenka ho úplně roztřásla.

Biggles stále pozoroval pytláka. „Už tam leze!" vykřikl. „Už je v rybníce. Ani si nezul boty."

„Co uděláme?"

„Počkáme, abychom viděli, jestli vyloví pušku. Chtěl bych také vidět, kam zamíří."

Na chvíli se odmlčeli a napjatě sledovali, jak Dunnage hledá v bahně. Viděli, že se sehnul a vylovil pušku z vody. Opláchl ji, rychle se rozhlédl a zastrčil ji do kalhot. Vylezl na břeh, chvíli stál a rozhlížel se do všech stran. Potom rychle vyrazil pěšinou, po které odešli chlapci.

„Jde sem!" zvolal Smith poplašeně.

„Máš pravdu," zašeptal Biggles vzrušeně. „Přeběhneme k dalšímu plotu. Drž se při zemi. Nesmí nás vidět."

Chlapci se přikrčili a utíkali k nejbližším schůdkům v plotě, přelezli je a schováni za plotem vykukovali na pěšinu.

„Pořád se blíží," vyhrkl Smith. Jdeme, mně se tady už nelíbí. Jestli si všimne, že ho hlídáme, zakroutí nám krkem."

Rozběhli se k dalšímu živému plotu a opět zůstali stát, aby se podívali zpátky. Dunnage se blížil. Biggles se nadechl a důrazně prohlásil: „Řeknu ti, co dál. Jestli ho policie chytí s puškou, má jistou šibenici! Já tady počkám a budu sledovat kam jde. Uháněj, jak jen můžeš, k řediteli a řekni mu, co se stalo."

„A proč nejít rovnou na policii? Je to blíž?"

„To nemá smysl. Nevěřili by ti. Uvěří jen řediteli, ačkoli by mě vůbec nepřekvapilo, kdyby už policistům ohlásil, co se dozvěděl včera. Běž a nikde se nezastavuj!"

„Dávej na sebe pozor," vydechl Smith.

„O mě se nestarej. Kdyby mě chtěl chytit, uteču mu."

„Mohl by tě zastřelit."

„Bude si muset napřed vyčistit pušku, než z ní začne střílet. Běž a nehádej se.“

Smith již další pobídku nepotřeboval. V hlubokém předklonu a se skrčenými lokty upaloval přes pole, jako by měl v patách zuřivého býka.

Biggles počkal, až se Dunnage přiblížil a pokračoval v ústupu a tak to šlo dál. Dunnage se přibližoval a Biggles couval, ale stále měl pytláka na očích, až dorazili k Foxleyovu lesu. Na jeho okraji hoch trochu zaváhal, jak to udělat nejlépe, protože bylo jasné, že když mu Dunnage zmizí v lese, těžko ho už najde. Pytlák mohl vyjít z lesa na opačné straně. Zbyla by pak jediná naděje, že se vydá po silnici dál do Hertbury.

Biggles neměl v úmyslu nechat se v lese chytit surovcem, o němž byl přesvědčen, tam spáchal již jednu vraždu. Šel tedy na druhou stranu lesa a po krátkém čekání pokračoval k silnici do Hertbury. Když tam došel, schoval se v živém plotě. Mohl odtud pozorovat les a sám byl v úkrytu.

Když se Dunnage neobjevil ani po čtvrthodině, bylo již zřejmé, že se bud zastavil u bažantnice, nebo do ní vešel. Chlapce napadla řada věcí, které pytlák mohl dělat. Mohl si tam lehnout, čekat na setmění a pak jít domů. Mohl tam někde schovat pušku, ačkoli se zdálo nepravděpodobné, že by si k tomu vybral právě místo, blízko něhož spáchal vraždu. Mohl se někde v klidu usadit a vyčistit si zbraň, ale mohl také zkusit zahladit stopy vraždy hajného, třeba právě zrádné šlépěje u plotu…

Čas ubíhal a Bigglesovy starosti narůstaly. Smith by už měl být dávno ve škole. Pro Bigglese to nebyla velká útěcha, neboť chápal, že kdyby se tu objevila policie ve chvíli, kdy Dunnage bude ještě v lese, spatřil by policisty dříve, než oni jeho a potom by někam zalezl, nebo by schoval zbraň, která byla nutná k prokázání jeho viny.

Proto Bigglesovi spadl kámen ze srdce, když se Dunnage konečně objevil. Kráčel k silnici, jako by se na celém světě nenašlo ani to nejmenší, co by tížilo jeho duši. Biggles pochopil jen tolik, že hajný Barnes již pytláka neděsí.

Hoch se držel těsně u živého plotu, aby ho Dunnage nespatřil, a tak couval k Hertbury. Daleko však nedošel a koho neuviděl rázovat

cílevědomým krokem od Hertbury, než policejního konstábla Grimbla. Daleko za ním se po silnici šinul rozechvělý Smith.

Biggles uhodl, k čemu došlo. Smith zřejmě nedoběhl až do školy. Cestou potkal konstábla Grimbla a pověděl mu, co se děje. Biggles si pomyslel, že kdyby potkal strážníka on, udělal by přesně totéž. Cítil však, že by nebylo dobré, aby Dunnage uviděl strážníka první a rozběhl se po silnici ve snaze dostihnout policistu dříve, než Dunnage přeleze po schůdcích plot. Povedlo se mu to.

„Schovejte se!“ zasyčel. „Už jde!“

„Já se mám schovat?“ bojovně zavrčel konstábl. „Proč?“

„Protože jestli vás uvidí, tak bud uteče, nebo po vás střelí,“ lapal po dechu Biggles. „Pušku má v kalhotách. Schovejte se a až bude blízko, skočte po něm. Tak to bude nejlepší.“

Konstábl zřejmě usoudil, že rada není z nejhorších. Uposlechl a dost nemotorně zalezl do příkopu. Chlapec šel dál při kraji cesty a předstíral, že trhá ostružiny. Ve skutečnosti kradmo sledoval, co se odehrává na silnici. Oddechl si až při pohledu, jak Dunnage přelézá můstek nad plotem a míří do pasti. Všiml si, že uprostřed silnice, ale daleko odsud stojí osamělý Smith. Zamával na něj, aby přišel blíže. Smith mávl v odpověď, ale zůstal stát.

Pytlák došel k strážníkovi, jenž se skrýval asi dvacet yardů od chlapce, když se Grimble vztyčil z příkopu jako pilíř úřední moci, vyrazil k němu a zahřměl: „Potřebuji s vámi mluvit, Dunnage!“

Pytlák přimhouřil oči pod huňatým obočím. „Co chcete?“ zavrčel. „To už člověk nemůže jít po veřejný cestě, aby na něj hned neřval nějakej mizernej polda?“

„Kouknu se jen, co máte po kapsách,“ zaburácel konstábl Grimble se sebedůvěrou hodnou obdivu, která však, jak si Biggles pomyslel, nebyla příliš uvážená.

„Jó?“ zachraptěl Dunnage. „Opravdu?“

„Opravdu!“ zavrčel konstábl.

Dunnage zřejmě neměl nejmenší chuti dát se prohledat, protože zaklel, otočil se na patě a vyrazil na útěk. Strážník však byl na jeho obrat připraven. Skočil po něm, popadl ho a otočil jím, takže stáli tváří proti sobě. Dunnage zuřivě udeřil soka pěstí a Grimble mu to vrátil. Potom se oba muži do sebe zavěsili a začali s sebou cloumat a

strkat se. Pytlák klel, Grimble mlčel. Biggles přiběhl až k nim a volal: „Kde máte píšťalku, pane Grimble? Dejte mi svou píšťalku!“

Policista by to určitě udělal, kdyby jen mohl, ale měl obě ruce tak zaměstnané, že Bigglesova žádost zůstala nevyslyšena.

Konec boje nastal znenadání a byl tak neveselý, až Biggles se zděšeným výkřikem odskočil. Dunnage napjal veškerou silu, vyrval se z Grimblova sevření a uskočil. Ve vteřině vytáhl svojí složenou pušku, rozmáchl se a udeřil jí Grimbla do hlavy. Tomu se podlomily nohy a sesul se na silnici. Přilba se mu odkutálela. Pokusil se vstát, ale zase upadl. Biggles, ochromený překvapením a strachem, stál deset kroků od bojiště a třeštil oči.

„Za tohle tě dostanu, ty hajzlíku,“ zařval na něho Dunnage s tváří zkřivenou vzteky.

Hoch se otočil a utíkal. Myslel si, že běží o život.

Když kus uběhl a neslyšel za sebou kroky, ohlédl se a viděl, že Dunnage utíká na opačnou stranu. Potom viděl, jak přelézá můstek a uhání dál do Foxleyova lesa. Hoch se rychle vrátil k policistovi, který se neúspěšně pokoušel zvednout. Biggles mu pomohl a Grimble byl konečně na nohou a ohmatával si tvář, po které se řinula krev. „Kde je?“ několikrát opakoval omámeným hlasem.

„Utekl do Foxleyova lesa,“ sdělil mu Biggles. Sebral přilbu a vrátil ji jejímu majiteli.

„Příležitost, jaká se naskytne jednou za život a já to takhle zvorám,“ zasténal Grimble a Biggles přesně nevěděl, co tím myslí.

„Říkal jsi, do Foxleyova lesa?“ zeptal se strážník.

„Ano, pane Grimble.“

„Tak to půjdu za ním,“ prohlásil konstábl a vytáhl obušek. „Buď tak hodný a běž do města. Řekni inspektorovi, co se stalo.“

„Ano, pane Grimble. Dejte pozor, aby vás nezastřelil.“ Po téhle výstraze na rozloučenou se Biggles rozběhl po silnici ke Smithovi, který mu pomalu přicházel vstříc.

„Viděls to?“ vyhrkl Biggles, když se setkali.

„N… nejsem slepý!“ zakoktal Smith. Tvář měl bílou jako stěna a zdál se být na pokraji nervového zhroucení.

„Musíme do města přivolat pomoc,“ řekl Biggles.

„Jdeme,“ sykl Smith. „N… nejsem ten pravý na chytání vrahů.“

Oba hoši se rozeběhli po silnici.

„Viděl jsi ředitele?“ zeptal se Biggles.

„Ne, potkal jsem Grimbla a všechno mu pověděl,“ řekl Smith za divokého běhu. „Co na tebe Dunnage křičel?“

„Řval, že mě dostane,“ odpověděl Biggles.

„Opravdu to tak řekl?“ oddechoval Smith.

„Něco v tom smyslu.“

Smith si vjel rukou do vlasů a zasténal. „Takže jsme vyřízení.“

„Poseroutko!“ ušklíbl se Biggles.

Smith polkl. „Mně je jedno, co si o mně myslíš. Běžím zpátky do školy,“ prohlásil a rozběhl se tryskem.

Biggles běžel stejnou rychlostí dál. Také by byl už nejraději ve škole a v bezpečí, ale napřed musel na policejní stanici. Vtrhl dovnitř jako tajfun a našel seržanta sedícího u stolu a hovořícího s inspektorem a s chlapíkem v civilních šatech.

Biggles neztrácel čas úvodem. „Rychle!“ vykřikl. „Dunnage skoro zabil Grimbla, praštil ho do hlavy puškou. Ale Grimble se nevzdal a honí ho. Dunnage má pušku, kterou zastřelil pana Barnese. Utekl do Foxleyova lesa. Pan Grimble mě poslal, abych vám vyřídil, že potřebuje pomoc.“

Tentokrát policisté neváhali. Seržant vyskočil, až s bouchnutím převrhl židli. Všichni popadli čepice. „Řekl jsi, Foxleyův les?“ zněla jediná seržantova otázka.

„Ano,“ odpověděl Biggles. Šel také ven a díval se za nimi, jak utíkají silnicí. Pak se vydal na zpáteční cestu do školy.

Ani si tehdy neuvědomil plný význam události, možná proto, že ho vůbec nenapadlo, že by jim Dunnage mohl uniknout. Byl si jistý, že ho policisté chytí. Teprve druhý den když se dozvěděl, že jim pytlák upláchl, pocítil, jak se mu stahuje žaludek. Stále mu totiž zněla v uších jeho poslední věta a vůbec nepochyboval, že kdyby se mu naskytla příležitost, určitě svou hrozbu splní.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

ODPLATA

Když Biggles dorazil do školy, odebral se rovnou do ředitelovy pracovny a našel tam Smitha, vyprávějícího o tom, k čemu došlo při jejich pátrání.

Ukázalo se, že Smith se setkal s ředitelem již u brány. Ten tam netrpělivě čekal, aby se dověděl, jaký je výsledek jejich výpravy. Po zprávě, kterou slyšel minulý večer od Bigglese, se ráno spojil s policií a výsledkem bylo, že vyslali konstábla Grimbla směrem k Foxleyovu lesu, aby dal na hochy pozor a postaral se, aby se jim nic nestalo.

Biggles nyní vylíčil řediteli celou záležitost. Výsledkem bylo, že ředitel vydal příkaz k návratu všech hochů do školy a zakázal veškeré vycházky, aniž by uvedl důvod.

Biglese to vyděsilo. Plným právem; neboť všichni ve škole to považovali za trest, za který nesou odpovědnost Biggles a Smith. Na pár hodin jim to značně ztrpčilo život. Když pak vyšla najevo pravda, byli oba chlapci zasypáváni otázkami. Na většinu z nich už mohli odpovědět, protože se zatím rozneslo, že policie vydala na pytláka zatykač. Ve městě se o ničem jiném nemluvilo. Co se týká Bigglese, neměl nejmenší chuť vycházet, neboť si jasně uvědomoval nebezpečí, které ho čeká venku. V duchu stále viděl pytlákovu tvář při útěku, obličej plný vzteku a nenávisti. Protože dobře věděl, jak by dopadlo jejich náhodné setkání, nechtěl podstupovat riziko. Jeho horoucím přáním bylo, aby policie zločince dopadla co nejdřív a zbavila Bigglesovu hlavu Damoklova meče, který nad ní visel.

Policie navštívila školu několikrát. Přišel Grimble s ovázanou hlavou, seržant a detektiv v civilních šatech, jenž podle toho co se šeptalo, přijel z Londýna, aby vedl pátrání po vrahovi přímo na místě. V pracovně ředitele položili Bigglesovi mnoho otázek, takže nakonec získali úplný záznam o jeho účasti v případu. Věděla o tom celá škola a kolem Bigglesovy hlavy zářila svatozář, která ovšem nezmenšila jeho obavy. V jeho představách na něj Dunnage číhal za

každým rohem a to, že policie má pod kontrolou celé hrabství, mu přinášelo jen malou útěchu.

Dny ubíhaly. Blížil se konec čtvrtletí a vánoční svátky. Mezi lidmi se povídalo všelicos. Všechny silnice a železniční zastávky střežily hlídky. Dunnaga prý viděli na jednom místě pak na jiném, byl prostě všude. Ale zpráva, kterou si Biggles přál slyšet více než cokoli jiného, že totiž vraha polapili, nepřicházela. Policie zatkla Sigginse a obvinila ho, že bez povolení kupoval a prodával zvěř, ale každý věděl, že skutečný důvod je podezření z napomáhání vrahovi. Později ho k Bigglesově velké lítosti pustili na kauci.

Koncem dalšího týdne došla policie k závěru, že Dunnage okres opustil. Den poté ředitel zrušil zákaz vycházek s výhradou, že se hoši budou držet ve skupinách a nebudou chodit daleko do přírody. Bigglesovi soukromě poradil, že by udělal dobře, kdyby ze školy ještě nevycházel a Biggles přijal omezení bez protestu. Po pravdě řečeno, měl už celé té zatracené záležitosti po krk.

Když však uběhl další týden a po Dunnagovi nebylo nikde v okolí ani stopy, opatření se dále zmírňovala a škola se pomalu vracela k běžnému způsobu života. Hoši chodili stále dál za město a nic se jim nestalo. I Biggles se Smithem zvětšili okruh vycházek od pár set yardů na celou míli. Dosud se však drželi silnice a pohybovali se jako indiánští zvědové na válečné stezce. Nemuseli při tom nic předstírat. Biggles se nezbavil starostí, nezapomněl na zlý výraz v pytlákově tváři, když pronášel poslední hrozbu a ani na okamžik nepochyboval, že to co řekl, myslel vážně.

Herveyovi a Brickwellovi se zřetelně ulevilo, že nejsou do té nešťastné události zapletení a jejich chování se až neuvěřitelně změnilo. Nemračili se a nepronásledovali menší chlapce. Při každé příležitosti překypovali přátelstvím a nabízeli pamlsky. Biggles přijal olivovou ratolest míru a nejenže s nimi mluvil, ale někdy se s nimi i procházel a rozprávěl o věci, jež byla stále předmětem obecného zájmu. Vyprávěl jim celý příběh osudného odpoledne, kdy je viděl ve Foxleyově lese a k jejich ohromení se zmínil i o tom, co viděl u Sigginsových zadních dveří. Pospíšil si je však znovu ujistit, že pro něho je celá záležitost uzavřená. Jejich lumpárna byla k něčemu dobrá, neboť kdyby o ní nevěděl, nekoupil by ptáka, který teď

představoval nejdůležitější důkaz proti Dunnagovi. Nyní všichni tři sdíleli tajemství zlého činu, což mezi nimi vytvořilo podivný vztah tichého porozumění.

Jednou, kdy měli půl dne volna, Hervey se náhodou zeptal: „Kam ses vždycky schovával se Smithem, když jsme vás honili? Nikdy jsme nepřišli na to, kam mizíte. Jako by jste se vypařili.“

„Schovali jsme se v jeskyni,“ usmál se Biggles.

„V jeskyni?“

„Ano.“

„Chceš říct, že poblíž je nějaká jeskyně?“

„Ano. Objevil jsem ji čirou náhodou,“ řekl Biggles.

„Co je to za jeskyni?“

„Je to jen taková díra ve skále. Nejde moc do hloubky. Myslím, že ji před léty udělali dělníci, když dobývali vápenec.“

„Jeskyně, jo?“ vmísil se do řeči Brickwell. „Kde je?“

Biggles zaváhal.

„Tak mluv,“ pobídl ho Hervey. „Bud kamarád a pověz nám to. Už ji přece nebudete potřebovat. Už vás nepronásledujeme.“

„Myslím, že bych se měl napřed zeptat Smitha,“ řekl Biggles. „Jeskyně mu taky patří.“ Zavolal na Smitha, který nedaleko hrál s hochy o kaštany. „Chtějí vidět naši jeskyni,“ vysvětlil mu.

„No, proč ne?“ odpověděl Smith. „Mně je to jedno. Je to jenom špinavá díra.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Biggles.

„Můžu jít s vámi?“ zeptal se Smith.

„Beze všeho.“

Čtyři hoši vykročili spokojeni, že mají důvod k vycházce. „Má to jednu výhodu,“ řekl Smith. „Tam by nás Dunnage nenašel.“

K zahradním vrátkům dorazili v pohodě. Paní Grantovou tam nikde neviděli a tak se Biggles jal plížit vpřed, aby tím dodal výpravě náladu tajemné akce. Všichni se plížili za ním až na druhý konec zarostlé zahrady. Jakmile se před ním objevilo křoví, zakrývající ústí jeskyně, obrátil se ke Smithovi a řekl: „Od našeho posledního odchodu tu někdo byl.“

Jak to víš?“ nechápal Herwey.

„Vždycky když jsme tam vlezli, přitáhli jsme k otvoru křoviny a stejně jsme to udělali při odchodu, takže vetřelec nemohl jeskyni vidět. Tím byla ještě tajnější.“ Ukázal rukou. „Někdo křoví odtáhl a zapomněl ho dát zpátky.“

„Asi paní Grantová,“ řekl Smith bezstarostně. Je to přece její zahrada.“

Biggles přikývl. „Asi máš pravdu.“ Otočil se znovu k Herveyovi. „Tak tady je. Můžeš jít dovnitř, jestli chceš.“

„Ty nepůjdeš?“

„Ne. Já tam byl asi stokrát. Budu spíš dávat pozor, jestli paní Grantová nevyjde ven. Byla na nás strašně hodná, dávala nám jablka a čaj.“

„Máte někdo zápalky?“ zeptal se Hervey.

Všichni hledali po kapsách, ale nikdo zápalky neměl.

„To jsme ale pitomci, že jsme nevzali s sebou zápalky,“ bručel Hervey. „Měli jsme na to myslet.“

„Tak proč jsi na to nemyslel?“ odsekl Brickwell.

„A co kdybys skočil do města a krabičku koupil?“ navrhl Hervey.

„Přineseme si je jindy,“ rozhodl Biggles. „Než dojdete na druhý konec, spotřebujete jich spoustu. Vždyť můžete jít dovnitř jen pár kroků. Nejsou tam žádné díry, do kterých byste spadli.“

„Tak tam jen nakoukneme, když už jsme tady,“ prohlásil Hervey a společně s Brickwellem přikročil k ústí jeskyně a nahlédl dovnitř. ‚Je tam pěkná tma,“ prohodil přes rameno.

Biggles mlčel. Upíral zrak na zem jako očarovaný.

„Co je?“ zeptal se Smith.

Biggles hleděl dál upřeně k zemi a pak ukázal na stopu zřetelně otisknutou do změklé půdy. Nebylo pochyb o tom, že v podešvi boty, která zde zanechala stopu, chyběly dva cvočky.

„Dunnage!“ vydechl tiše.

Hervey s Brickwellem již postoupili několik yardů do jeskyně. Když na ně Biggles varovně zasyčel, otočili se a viděli, jak na ně zuřivě mává. Překvapeně se vraceli.

„Co se děje?“ zeptal se Hervey.

Biggles se třaslavě nadechl. „V jeskyni je Dunnage!“ zašeptal. „Padáme!“

Nečekal, jestli se ostatní řídí jeho radou, otočil se a pádil po zahradní pěšině k vrátkům. Doběhl tam, ohlédl se a když viděl, že hoši utíkají za ním, běžel dál. Musel si připustit, že objev s ním otřásl. Uvědomil si, že kdyby je Dunnage spatřil, vybral by si za terč právě jeho. Uběhl dobrých sto yardů, než se zastavil, aby počkal na ostatní. Pak proběhla rychlá porada.

„Jak víš, že je uvnitř?“ zasípal Hervey.

„Viděl jsem otisk jeho podrážky. Jestli tam není právě teď, byl tu nedávno. Jen si představ, kdybychom tam vlezli.“ Ta myšlenka ho roztřásla.

„Tomu říkám ideální místo pro vraždu,“ poznamenal Brickwell s nadšením čtenáře detektivek, které s ním Biggles nesdílel.

„Co uděláme?“ vyhrkl Smith. „Měli bychom něco udělat!“

„Musíme ihned uvědomit policii,“ řekl Biggles.

„Než se sem dostanou, může prásknout do bot,“ uvážil rozumně situaci Hervey. „Myslíš, že nás slyšel?“

„Pokud nespal, musel nás slyšet. Uvnitř je báječná ozvěna, vid, Smithe?“

Hoch přikývl.

„Řeknu vám, co uděláme,“ rozhodl Biggles. „Dva tady zůstanou a budou hlídat. Druzí dva poběží na policejní stanici.“

Já běžím pro policii,“ nabídl se okamžitě Smith a neklidně se ohlédl.

„Jdu s tebou,“ řekl Brickwell.

„Dobrá,“ přikývl Biggles. „Hervey a já pohlídáme, jestli nebude chtít upláchnout. Myslím, že kdyby nás viděl a my vyrazili rychle, nemůže nás chytit.“

Smith s Brickwellem se rozběhli po silnici.

„Měli jsme jim říct, aby upozornili policii, že mají přijít se zbraněmi,“ řekl Biggles Herveyovi. „Dunnage má pušku, jestliže ji nerozbil Grimblovi o hlavu.“

„Policie ví, co má dělat,“ řekl Hervey důvěřivě. „Myslím si, že Dunnage se po celou tu dobu potloukal kolem jeskyně.“

„Vypadá to tak,“ řekl Biggles nerozhodně. Jenom se mi zdá, že když zůstaneme tady, nebude to k ničemu. Kdyby utíkal, vyhne se silnici. Musíme se dostat někam, odkud bude vidět na ústí jeskyně nebo aspoň na to křoví.“

„Do zahrady nejdu,“ prohlásil Hervey rozhodně. „Ani za nic!“

„Já taky ne,“ odpověděl Biggles. „Ani si nemyslím, že to bude nutné. Když přelezeme plot a půjdeme nahoru na pole, dostaneme se nad vchod do jeskyně a budeme ho vidět shora. I kdyby nás Dunnage zahlédl, můžeme utéct na golfové hřiště. Chvíli by mu trvalo, než by se prodral křovím a kopřivami na stráni.“

„Tak dobře,“ souhlasil Hervey.

Podle Bigglesova návrhu přelezli plot. Drželi se dále od srázu, který spadal příkře do zahrady a šli tak daleko, až se Bigglesovi zdálo, že to stačí. Potom se položili na břicho a šplhali nahoru k místu, odkud byl výhled na ústí jeskyně. Biggles tam dolezl první a úplně ho zamrazilo, když uviděl toho, jehož očekával a přesto se ho bál. Před vchodem do jeskyně stál Dunnage, rozhlížel se a jeho postoj naznačoval, že pozorně naslouchá.

„Tamhle je!“ vydechl Biggles.

„Vidím ho,“ zašeptal Hervey, který se dusil vzrušením. „Vypadá strašně!“

„Hrozně. Nehýbej se,“ špitl Bigges a trochu couvl, takže mu z trávy vyčníval jen vršek hlavy a oči.

Dunnage po chvíli zašel do jeskyně.

„Musel nás slyšet, když jsme byli dole,“ mínil Hervey.

„Taky si myslím,“ hluše zašeptal Biggles. „Už ať tu je policie. Strachy sotva dýchám.“

„Já taky.“

Chvíli mlčeli. Oba hoši tiše leželi a pozorovali vchod. Dunnage se už neobjevil. Za chvíli se Biggles přesunul za mohutný balvan, jakých tu bylo několik.

„Víme, že tam pořád je a to něco znamená,“ sykl Hervey.

„Ano, to už je něco,“ kývl Biggles. „Poslouchej!“ Otočil hlavu k silnici, na kterou nebylo vidět, ale odkud zazněl dusot těžkých bot. „Policisté už jdou,“ vydechl s úlevou, která mu šla od srdce. „Běž k nim a ohlas, že Dunnage je stále uvnitř.“

„Dobrá, jdu," řekl Hervey a zmizel.

Zvuky kroků po chvíli ustaly. Bylo slyšet tiché mumlání hlasů a pak nastalo ticho. Minuty běžely a nic nerušilo klid. Poté Biggles zachytil koutkem oka pod sebou pohyb. Uviděl Grimbla, stále ještě s ovázanou hlavou, jak se krčí za jednou z jabloní. Když pohlédl o kus dál, spatřil v podrostu inspektora. Na hrbolaté pěšině, která vedla k jeskyni, se po špičkách blížil seržant. Biggles potlačoval vzrušení a sotva dýchal. Pozoroval, jak se policisté stahují kolem ústí jeskyně. Měl pocit, že to trvá nekonečně dlouho, a pak stáli všichni pohromadě před otvorem. Vytáhli obušky a hoch si pomyslel, jak podivně a neúčinně vypadají obušky proti pušce v pytlákových rukou. Potom seržant vytáhl svou příruční svítilnu, rozsvítil ji a opatrně vkročil do šera jeskyně. Vzápětí se dopustil činu, který Biggles považoval za hrubou chybu. Domníval se, že se policisté připlíží k vrahovi do jeho doupěte a zaskočí ho tam. Vyžadovalo by to ovšem velkou dávku odvahy, neboť obrysy jejich postav by byly pro zkušeného střelce snadným cílem, kdyby se chtěl prostřílet ven. Seržant to ovšem věděl, protože hlasitě zavolal: „Vylezte z jeskyně! Tady je policie! Víme, že jste uvnitř!" Z uzavřené sluje se to rozlehlo tak strašidelně, až Bigglese napadlo, že si seržant nemohl vymyslet nic lepšího, kdyby chtěl, aby Dunnage nevylézal. Vůbec ho nepřekvapilo, že se neozvala odpověď.

Seržant opakoval svou výzvu.

Jak Biggles očekával, Dunnage nevyšel.

Teď se do toho vložil inspektor. „Vystupte, nemůžete uniknout!" křičel. „Obklíčili jsme vás!"

Když ztichla ozvěna, jeskyně se odmlčela.

Policisté se spolu krátce radili a Biggles se neubránil obdivu, když se rozhodli vzít jeskyni útokem. Chlapec se zatím připravil k útěku, neboť pochopil, že bludiště na konci jeskyně pomůže vrahovi uniknout.

Zmýlil se však. Prasknutí větvičky ho přimělo, aby pohlédl tam, odkud zvuk přišel. Uviděl obraz, který se mu vtiskl do paměti snad na celý život. Uviděl vraha. Dunnage ležel na břiše a nespouštěl z policistů oči. S puškou připravenou k výstřelu se plazil jako had přes

stráň. Byl asi dvacet yardů pod Bigglesem, v polovině cesty mezi ním a policisty, kteří právě vnikali do jeskyně.

Jak se vrah dostal na stráň, si Biggles v té vteřině nedokázal vysvětlit, protože určitě nevyšel vchodem. Pak si vzpomněl na malý otvor uvnitř, který neprozkoumali. Uvědomil si, že ho dělníci asi prorazili jako východ z nouze, kdyby je zával odřízl od východu.

Na okamžik ztuhl strachy. V ústech mu vyschlo tak, že nedokázal promluvit. Prvně v životě téměř omdlel, neboť Dunnage ležel blízko od něj. Maskovala ho přerostlá tráva a plevel, takže bylo jasné, jak se mu podařilo uniknout.

Je třeba poznamenat, že to co Biggles nyní udělal, mu nevnukla jeho nebojácnost, jak se později tvrdilo. Spíše to byla zoufalá snaha upozornit policisty na to, co se děje nad jejich hlavami a přivolat je, než si ho Dunnage všimne, zardousí ho, nebo udeří do hlavy, jako Grimbla. V té strašné chvíli řídil jeho jednání pouze sebezáchovný pud.

Zvedl se na kolena a opřel se celou váhou těla do balvanu, za kterým ležel. Oblý balvan se pohnul, převalil se přes okraj srázu a pak si s praskotem klestil cestu přes plevel a keře, rostoucí na příkrém svahu.

Dunnage nebyl hluchý. Slyšel, že se něco valí. Vzhlédl, pokusil se odskočit, protože balvan se valil přímo na něj, avšak opozdil se o zlomek vteřiny. Kámen mu podrazil nohy a on se zároveň s ním kutálel dolů. Než se tam stačil zvednout na nohy, vrhli se na něj policisté, kteří praskot samozřejmě také slyšeli. Ačkoli se bránil jako šílenec a strašlivě přitom klel, neměl naději. Padlo pár ran obuškem a Dunnage ležel na zádech s pouty na rukou. Na hrudníku mu seděl Grimble s vítězným úsměvem ve tváři.

„Mám ho, lotra!“ jásal.

Biggles pomalu sestupoval a cítil tak úžasnou úlevu, že si ani nedával pozor na to, kam šlape. Moc nechybělo, a sám by se zřítil do houfu vítězů nad zločinem. Uklouzla mu totiž noha a tak tak se stačil zachytit trsu trávy. Policisté si ho všimli a zamávali mu, takže jeho další sestup připomínal triumfální vstup na scénu.

„Díky, chlapče,“ kývl na něj s úsměvem Grimble.

Biggles to téměř nevnímal. Silný dojem na něj ovšem udělal jeho přítel Smith, který pochopil, že prokletí minulých týdnů skončilo. Vrhl se k zatčenému postrachu Hertbury a jal se před ním křepčit, což vypadalo jak oslavný tanec indiána nad uloveným bizonem.

„Kampak nám zmizel pobledlý hoch Smith?“ obrátil se Grimble na inspektora. „Snad to není tenhle potrhlík?“ ukázal na chlapce.

Uražený Smith dotančil.

„Bez nás byste Dunnaga nikdy nechytili!“ vybuchl. „Kdopak vás sem přivedl, he?“

Na štěstí se v té chvíli objevila paní Grantová. Přicházela od města ke svému domku a aniž by něco tušila, její příchod zažehnal souboj Smitha s místní policií. Nejdřív si totiž všimla chlapců a zavolala na ně, zda nepřijdou na čaj.

„Ano, paní Grantová,“ ozval se Biggles, jenž by si skutečně rád svlažil vyprahlé hrdlo.

Žena přicházela ke skupině a oči se jí rozšířily úžasem.

„Dobrý den, pane Grimble,“ pozdravila. „Ale, bože, snad tohle není ten vrah Dunnage,“ zajikla se vzápětí, protože muže v poutech si všimla až nakonec.

„Je to on, paní Grantová,“ řekl inspektor. „Dobrý den. Nevšimla jste si náhodou, že by se tu v poslední době potloukal?“

„Nebyla jsem tady,“ vyhrkla žena. „Skoro měsíc jsem strávila se sestrou. Však víte, co chudák Věra měla s tím prstenem…“

„Ano… ehm… dobře to dopadlo. Ale vy jste také měla štěstí.“

„Všechno vám budeme vyprávět,“ nabídl jí Biggles.

Paní Grantová zahájila ústup do domku. K rozhovoru s policisty neměla chuť a Dunnage jí naháněl hrůzu. U čaje se potom nestačila divit, jakému nebezpečí unikla.

Spravedlnost se vydala svou cestou a nyní už neudělala chybu. K přelíčení byli přizváni i Biggles, Smith a jako třetí vzadu také ředitel školy. Není třeba líčit, jak proces skončil.

„Poslyšte, Bigglesworthe,“ řekl ředitel plukovník Horace Chase M A. Bylo už po všem, a seděl s chlapcem ve své pracovně. „Vcelku

jste se vyznamenal a vaše činy proslavily celou školu. Nemáte snad nějaké přání, které bych vám mohl splnit?“

„Ano, pane,“ prohlásil Biggles a ředitel se poněkud vylekal. Až teď ho napadlo, jaký nesmysl si může hoch vymyslet.

„Jaké přání?“ zachraptěl. „Doufám, že bude rozumné!“

„Chtěl bych letět letadlem,“ řekl Biggles. „Měl jste na letišti známého, pane, ale ten zahynul…“

„Ovšem, Morris,“ zamyslel se ředitel, kterému spadl kámen ze srdce. „Toho hocha je veliká škoda. Zamyslím se nad tím. Byl jsem za Morrisem několikrát na letišti, takže jsem poznal několik lidí, kteří by… ehm…“

Necelý týden poté seděl Biggles v letadle za pilotem a motor se rozburácel. Tak se splnila chlapcova největší touha a došlo k jeho prvnímu vzletu. Co na tom, že trval pouhých pět minut…?

OBSAH

Předmluva
1. Přichází Biggles
2. Nepřítel Hervey
3. Biggles vrací úder
4. Letadlo a medvěd
5. Manévry
6. Půlkoruna z pouti
7. Uloupený prsten
8. Honba za pokladem
9. V kaštanovém lese
10. U výslechu
11. Dva výstřely v šeru
12. Truchlivá zpráva
13. Na stopě
14. Odplata

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES

-

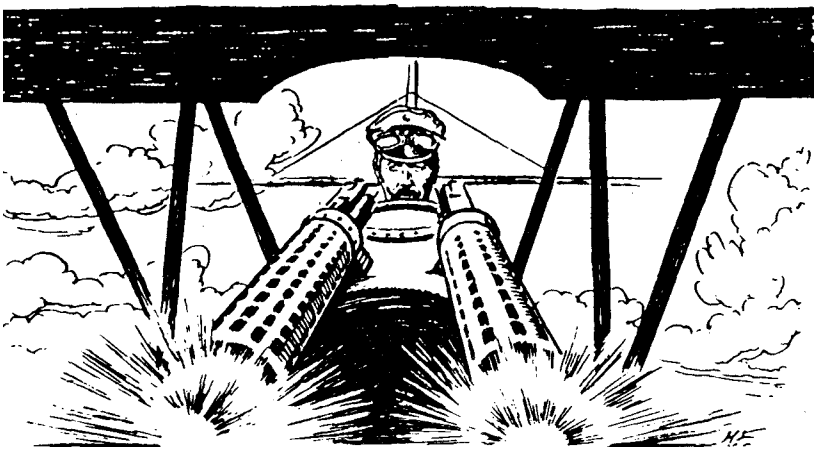
PŘED PRVNÍM VZLETEM

Z anglického originálu BIGGLES GOES TO SCHOOL
Edice Hrdinové vzdušných bitev 67
Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Stead
Překlad Oldřich Vidlák
Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec

Toužimský & Moravec®
Pod lázní 12, 140 00 Praha 4
V roce 2003 vyšlo jako
755. (185.) publikace nakladatelství

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,
Český Těšín, Bezručova 212-17,737 01

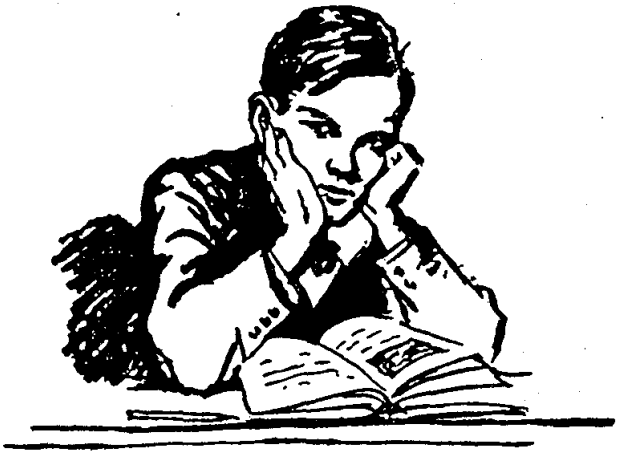
ISBN 80-7264-060-7

BIGGLES A WORRALS NA INTERNETU

Informace o Bigglesovi i jeho ženskému protějšku – Worrals, o autorovi a českých vydavatelích najdete již na třech intemetových stránkách, a to na adresách:

www. biggles.kgb.cz
www. biggles.unas.cz
www. biggles.wz.cz

W. E. Johns BIGGLES – PŘED PRVNÍM VZLETEM

Chlapci jménem Bigglesworth je už čtrnáct, když začíná objevovat život v Anglii, dosud totiž vyrůstal v daleké Indii. Udivují ho zde města i příroda, nejvíc ovšem anglická škola, některé návyky jeho učitelů i spolužáků. Mnohdy se jim přizpůsobí, často ale vzdoruje, z čehož plyne řada dobrodružství. Nemá to lehké, ale nevzdává se. Jde o střet s párem zákeřných darebů, dobytí nepřátelské vlajky při dobrovolnickém cvičení, souboj s drsným pytlákem. A pak se na obloze zjevuje zázrak. Biggles vidí první letadlo!

Tato kniha vyšla v Anglii již v roce 1951 pod prostým názvem (*Biggles goes to school* – Biggles chodí do školy). Zajímavé je, že jiná část Bigglesova „životopisu“, s ještě mladším hrdinou (*The Boy Biggles*, u nás: Biggles v zemi Maugliho), vyšla v Anglii až v roce 1968. Knihu o Bigglesovi ve škole tedy autor napsal zhruba v polovině svého tvůrčího života, zatímco druhou až na jeho konci.

ISBN 80-7264-060-7